EGY KÓCOS
KIS PILLANAT
VERSEK ÉS NOVELLÁK
2024

Egy kócos kis pillanat

Versek, novellák

2024

„Az életünk folyton változó pillanatok sorozata, amelyek olyanok, mint a gondolataink: hol pozitívak, hol negatívak. S bár az emberi természet része, hogy szeretünk elidőzni ezeknél, mint oly sok ösztönös késztetés, ez is értelmetlen. Nem érdemes hagyni, hogy egyetlen gondolat is megszállva tartsa az elménket, mert a gondolatok jönnek-mennek, akár a vendégek vagy az érdekbarátok. Alig érkeznek meg, máris elhagyhatnak, és akármilyen hosszú időbe telik megjönniük, végül úgyis elillannak. A pillanataink értékesek, akár hosszúra nyúlnak, akár elmúlnak egy szemvillanás alatt, hisz oly sok mindent tehetnek: megváltoztathatják a gondolkodásunkat, megmenthetik az életünket - és még az igaz szerelemmel is megajándékozhatnak."
Cecelia Ahern

Tartalomjegyzék

Ambrus József	9
Aurora Amelia Joplin	15
B. Moravetz Edith	33
Bakos Erika	41
Bakos József	48
Bánlaky László	55
Baranyi Imre	65
Bobvos Adrianna	81
Böjte Márton	85
Bubrik Zseraldina	96
Csép Rózsika	101
Dr. Radmila Markovics	112
Erdős Sándor	117
Fehér József	129
Gáll Júlia	141
Hamerli Éva	151
Hegedűs Gábor	163
Iochom Zsolt	179
Jekő György	193
Juhászné Bérces Anikó	208
Kalocsa Zsuzsa	220
Kapocsi Annamária	229
Klotz Mária	236
Kovács Iván	248
Kristófné Vidók Margit	255
Krivák-Móricz Judit Ilona	265
M. Karácsonyi Bea	280
Máthé Rozália	285
Mészáros Lajos	293
Nothof Mihályné Király Lídia	302
P. Dányi Gabriella	314
Perjéssy Katalin Mária	325
Petrusák János	333
Szentesi-Horváth Gyöngyi	340
Szikszai Ilka	347
Szoby Zsolt	353

Szolnoki Irma 362
Tátrai S. Miklós 368
Tóth Gusztáv 384
Varga H. Mária 392
Vönöczki Ferencné Gmeindl Margit 398
Zagyi G. Ilona 404
Köszönetnyilvánítás 412
Impresszum 413

Ambrus József

Bemutatkozás

Székelyföldöm születtem Gyergyószentmiklóson (1966) A Szegedi Tudományegyetem Bölcsészettudományi Karán diplomáztam. Első versem (16 évesen) a Kolozsvári Utunk c. Irodalmi folyóiratban jelent meg, ezt követően helyi lapokban és antológiákban publikáltam.
Sokáig csak a fióknak írtam, de aztán egyszer csak kinyílt a fiók, és újrakezdtem publikálni írásaim. Kilenc verseskötetem jelent meg eddig, - legújabb (2023) Folyékony labirintus címmel, az Ünnepi Könyvhétre. Több irodalmi lap közölte írásaim: Előretolt helyőrség, Partium, Agria, Nyugat-Plusz, Holnap Magazin, Hepehupa, Garabontziás, Magyar Múzsa, Fedél Nélkül, Alkotó, Kláris, Nyírségi Gondolat, Montázsmagazin, Átalvető, és mások.
Több online oldalon jelennek meg rendszeresen írásaim. Szerepeltem a Kossuth Rádióban, a Kanadai Magyar Rádióban (Toronto), Marosvásárhelyi Rádióban (többször is), Club Rádióban, Mária Rádióban, Gyergyószentmiklósi Rádióban, és Fény Tv- ben, Székely Tv- ben stb.
Néhány irodalmi díj, ami említésre méltó: 2009- ben Fair Play díj, József Attila pályázaton, 2012- ben Irodalmi Emlékdíj, Dugonics András Irodalmi díj 2020, Magyar Művészeti akadémia zsűri különdíja 2021, Mécs László irodalmi díj 2021, Felvidéki Alkotók egyesülete, elismerő oklevél 2021, Költészetnapi oklevél, Algyői pályázaton közönségdíj 2022, és mások.
2021- től tagja vagyok a Magyar Pen Clubnak.

„sokszor elment már a kedvem,
- elhallgattam, de újrakezdtem.

Fehérvári gimnazista

Kis kápolnában zsong az ének,
- erről szól a költészetem: -
diák vagyok, tanulom a mesterséget,
kinek fáj a latin, s a történelem.
Figyelmem lankad, de nem alszik,
világot alkot földi tekintetem,
Istenhez emel, ritkán mutatkozik,
megbántam már százszor, beismerem.
Éles harangszó jelzi a híreket,
és ünnepi a jelen pillanat,
itt még a járda is szélesebb,
ahol az igyekezet sokszor szétszalad.
Látjátok az Ambrus is kedvesebb,
szép kápolna, és gyakorlóterem,
egyik tanár buktat, a másik rendesebb,
van is szégyellnivaló jegyem,
és gyerekcipőben az igehirdetésnél,
a püspökségen kalandokhoz érve
imádkoztam, mert papság volt a végcél,
a vastag falak dohos börtönében.
És szívtam a megszentelt levegőt,
az arcom is szépen megváltozott,
látjátok a tudás magasra nőtt,
s közben a kisdiák elkárhozott,
Szent kápolnában találom magam,
- s a Jerikóban didergek kopottan,
várom, hogy az Isten erőt vegyen rajtam,
és Júdás legyek, - halhatatlan.
Fogytán az idő, tanulni kényszerülsz,
kedves fehérvári gimnazista, -
erényből megbuktál és menekülsz,
- de kezet nyújt az irkafirka.

Szent falak mögött eszmélek újra,
de maradok Isten magasában, -
falánk bűneimmel összebújva,
a fehérvári katolikus iskolában.

emlék és útravaló

csukd be az ajtót és eredj
közöttünk nem lehet már semmi
kivándorolsz a semmibe – feledj
de a halálért is megkell fizetni
szívünk egy másvilágba barangol
- szétfeszít az öröm a gyalázat
új sebem istenével összeforr
és kedvemre lehűti a lázat
vidd magaddal amit az idő kiszab
higgadt fejjel az elköszönt célokig
megtépett testben a lélek megriad
s a káromkodásra végképp rászokik

milyen fakó és közönyös az élet
nem kereslek szép tavaszban álmodásban
kikoptak a hiszékeny ölelések
emlékeink vonszoljuk a gyászban
az útravalót rendezgetem éppen
hogy az önbecsülés szerenádot adjon
- néhány ölelés a menedékem
csak valami a szédületből maradjon

eredj ha tudsz – csukd be az ajtót
kedves halálnak termékeny ugarnak
vidd magaddal cserébe a jajszót
nincs tovább csak emléknek akarlak

séta az esőben

„Nem szeretem az édesszájú nőket.
két kedves mondat meghódítja őket.”
Fábri Péter

írj dallamot a szivárványos égre
- a poéta lelkét fogadd cserébe
mert villámot szórt csókod varázsa
és ajkadat csaltam a megszólalásra
- mert ölelésed parti élvezet
mely a szenvedélyhez félve elvezet
- híg véremnek épül ragyogása
Ámor arcát kölcsönözd az éjszakára

rokon érintéssel csiklandoz az egész
merész tűsarkúban lélegezni nehéz
kéjes hangulatom öröklétbe zárva
a rügy kizöldül - szétoszlik a pára
- sebeket láttam virágozni rajtad
vágyaink csak szivárványban sarjad
hamvas szemeidből édes gyönyör ered
titkos szorításod csókolja az eget
mézes csókod olyan mint a zápor
alkonyattal kél az esős délutánból
- bár fegyverkezem ölelésed ellen
tömény szavakban fülemüle nyelven
lomha tekintetem mégis mintha lángol
tenyerem bizsereg - hússzívem ficánkol
föláldozom magam az üres szerencsének
ahol a szokások végképp elenyésznek

de megszállt lelkem borral biztatom
nem bűnhődőm tovább a kispadon
ki a csókos éjben lassan lépeget
reménykedve tapossa az új terveket
- jámbor csókod érintése zsarol
a tüzes esőben a látvány araszol
mert csókodban a Mátrát ideidézem
így lesz a Vénusz csodaszobra készen

(2024 március 16 - Mátraszentimre – Fallóskút 1) G-vel!

halott májusunk

az új május nem méltó hozzád
mosolyod kerget a pusztulásba
rongyszíved ha benövi a csorbát
hajszolod magad józan éjszakába
bús napjaid egyszer csak beérnek
idegenül csókol pár jött-ment férfi
de játéknak nevezted az egészet
ki a királyt parasztra cseréli

minden csókod vesztedre édes
vak tükörben szemléled magad
üres tekinteted kissé szeszélyes
ne aggódj a május újra felfakad
bármit teszel az aktus megnyomorít
vad virágok belengik a csendet
s a május ág dísze rám vicsorit
ne írj többé gyászruhában verset

tegnap a dolgok merésznek tűntek
és szikrázott a fondorlat zenéje
ne aggódj a május téged is büntet
s én is száraz lombot hagyok cserébe

klónozott versben

hangos versbe lépsz naponta
szemeddel csókolom ritmusát
alkonyba merült a felnőtt óra
ahol kódexet szomjaz az ifjúság

szokásba öntöm s így születik
verseknek vagyok a tanítványa
mint mázsás követ belegörgetik
emberségesen a klónozott világba

törékeny verseben született az isten
- vajúdást a képzeletre bízom
szép naplementét zsebeimben
játékos szerelemmel telesírom

égő tartalom az illúzióban
- végső állomásom kiragyog
emlékezet maradsz a szenzációban
ahol jövendő egypercesed vagyok

kibámulok friss tekinteteddel
a tartalmat hát magadban keresd
sorok között visszavár a reggel
de a klónozatban elveszítelek

Aurora Amelia Joplin

Bemutatkozás

Nagy Éva Ilona vagyok, az írói nevem pedig Aurora Amelia Joplin. Békés megye szívében, Körösladányban élek a kis családdommal. Már gyermekkoromban is a művészet irányába fordultam. A könyvek voltak az én igaz barátaim. Úgy igazán 2004-ben kezdtem el a versírást. Sokáig csak magamnak írtam majd 2023-ban írtam meg az első mesekönyvemet. Ezáltal lángolt fel bennem az igazi írás. Verseim 2023-ban lettek publikálva. Tagja vagyok a Tandori Dezső Művésztársaságnak, ahol rendszeresen megjelennek verseim. Mottóm „A verseim a lelkem cseppjei”

Halld meg...

A Nap, a Hold, a csillagok,
Mind Neked ragyognak,
Fényükkel a szívedbe dalolnak,
S a szemeidben megcsillannak.
Ezernyi esőcseppek üzennek,

Halld meg hát hangjukat,
A fák is neked suttognak,
Megannyi emléket dúdolnak.

A virágok illatát viszi a szellő,
Neked kedveskedik a mező,
A harmatos puha fű is téged vár,
Ülj le, és halld meg hívó szavát.

Válj eggyé a természettel,
Hiszen nem csak dísznek vannak,
Gyógyító hatásuk láthatatlan,
Ereje felülmúlhatatlan.

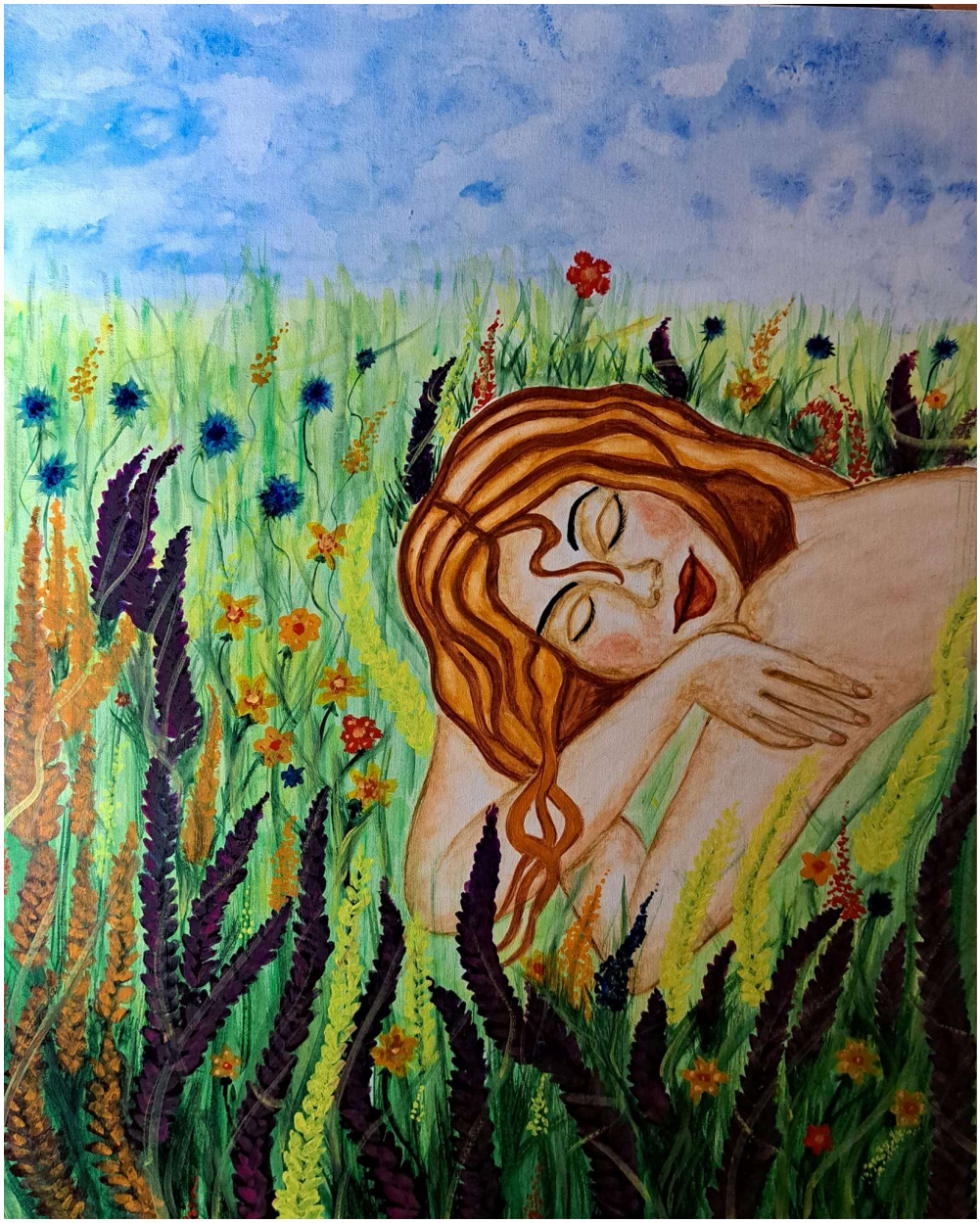

Aurora Amelia Joplin festménye

Anya, ölelj még

Anya, ugye mindig velem leszel?
Szereteteddel mindig védelmezel?
Ha bánatos leszek, megvigasztalsz?
Bátorítasz a biztató szavaiddal?

Hiszen, Te vagy nekem senki más,
Aki megért, és oltalmazva vigyáz rám,
Tudod, éppen most mire gondolok,
A könnyeimet miért hullatom.

Látod arcomon, ha boldog vagyok,
Egyetlen vagy, kinek mindent elmondhatok,
Ráncosodó kezeddel megsimogatsz,
A szívemnek mindig vigaszt adsz.

Nincs még egy olyan szerető anya,
mint Te,
Ki életét feláldozta, és soha fel nem adta,
Példaként élsz örökre bennem,
Ölelj még mellkasodra engem.

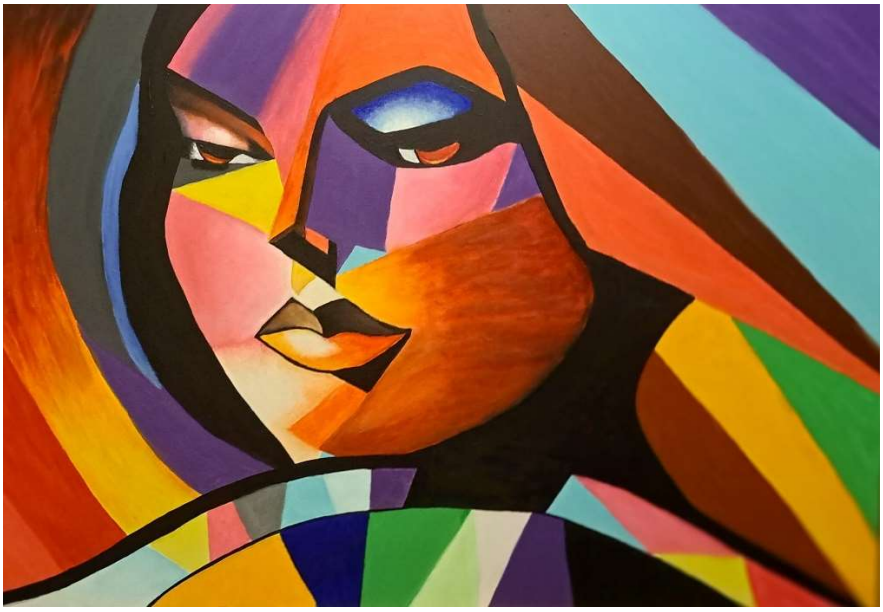

Aurora Amelia Joplin festménye

Álmodom újra

Akarok, ha egy percre is, szabadnak lenni,
Akarok félelem nélkül létezni,
Akarok boldogan ébredni,
Akarok erőm teljességében fürdeni.

Akarok, ha egy percre is, mielőtt meghalok,
Szívemben érezni a szabadságot,
A lelkemben az igazi biztonságot,
A félelem nélküli békés valóságot.

Akarok, ha egy percre is csodát érezni,
Egy olyan pillanatnak részese lenni,
Melyet álmodom, újra és újra,
És álmomban átélem újra és újra.

Aurora Amelia Joplin festménye

Földanya

Emberek, tengerek, fák, állatok,
Növények, hegyek, völgyek,
Mindannyian csodás élőlények,
A földön élő teremtmények.

Otthonunk a Földanya,
A legszebb teremtési csoda,
Szebbet festeni sem lehet,
Erre csak a Teremtő képes.

Kaptunk illatozó virágokat,
Oxigént adó gyönyörű fákat,
Csodás tengereket, hegyeket,
Napot, Holdat, csillagrendszereket.

Földanya a mi kincsünk,
Szeretetével elhalmozva élünk,
Ellát minket minden földi jóval,
Köszönjük meg hálás szóval.

Titkos üzenet

A betűk, miket tintával írtam fényesen megcsillannak,
Ahogy a reggeli napfény sugarai megvillannak,
A papíron táncoló betűkre rápillantanak,
Melyek álmukból felébredve büszkén sorokba állnak.

A tintával írt soroknak hatalmas ereje van,
Üzenetek, melyek papíron rögzítve lettek,
Talán fennmaradnak, vagy elvesznek,
Vagy palackban zárva a vízen lebegnek.

A titkos üzenet palackban zárva,
Várja, hogy valaki végre megtalálja,
Mint a mesében, lassan a partra sodródik,
Valaki szívével egyszer összefonódik.

Aurora Amelia Joplin festménye

Tavaszi kertünk

Kint ülök a kertünk udvarában,
Szép tavaszi kora estén,
A madarak egymással énekelnek,
A békák brekegve zenélnek.

Minden oly nyugodt, csendes,
Néha egy madár elreppen,
A tücskök ciripelése hallatszik,
Ahogy az este a sötétbe hajlik.

Zölden pompázik a kertben minden,
Akácos illata száll az estben,
A gesztenyefa virágba öltözött,
Egy galambpár reá költözött.

Imádom a természet összhangját,
Csodálom a Tavasz varázsát,
A Teremtő gyönyörű alkotását.
Melyért boldogan mondok hálát.

Aurora Amelia Joplin festménye

Múlt, jelen jövő

Van, aki a múltban él,
Az emlékeitől remél,
Van, aki a jövőben él,
A reményben éli életét.

A múlt, végleg idejét múlt,
Az emlékek könyvében elnémul,
A jövő soha nincs a jelenben,
Képként az elmében van jelen.

Létezni, élni a mostban kell,
A jelen világában, valóságában,
Ha a múltban s jövőben élünk,
A boldogságot soha el nem érjük

Szerelem és gyógyulás Malagában

Gyönyörű nyári este volt, a nap aranyló fényben úszott az égen. A felhőkön átszűrődő narancssárga fénysugarak kellemes hangulatot árasztottak egy igazi romantikus vacsorához illő estéhez. Maya izgatottan készült az esti találkozóra, mert a szerelme meghívta vacsorázni. Vörös estélyit vett fel, amely feszesen simult hibátlan testére. Hosszú, barna haját szépen kifésülte. Enyhe sminket tett az arcára, az ajkait vörös rúzzsal kiemelte. Azt akarta, hogy Michael szépnek lássa, az alkalomhoz illően felöltözve. Elegáns étterembe hívta meg vacsorára. Biztos volt benne, hogy Michael megkéri a kezét. Taxival ment el az étterembe.

– Szia Maya! Fontos dologról kell beszélnünk. – mondta Michael.
– Szia Michael! Rendben. – válaszolt Maya.

Maya látta, hogy az asztalra volt készítve egy szál vörös rózsa.
Michael átnyújtotta a vörös rózsát, és mondta:

– Imádod a vörös rózsát! Ez az utolsó vacsoránk együtt! Szeretném, ha szépen válnánk el.

Maya megfogta a rózsát, és ekkor egy tüske megszúrta. Spriccelt belőle a vér, de nem csak az ujjából, hanem a szívéből is. A sírás fojtogatta, de a szavak belefagytak. Nem tudott megszólalni. Nem erre számított. Olyan jól megvoltak. Mély szerelemmel szerették egymást. Nem veszekedtek soha. Mindent meg tudtak beszélni. Valamit nem vett észre? Van valakije

Michaelnek? Elrontott valamit? Mi lehetett a baj, hogy el akarja hagyni? Gondolatok cikáztak a fejében. Összezavarodott. Annyit érzett, hogy a szíve majd megszakad az elhangzott mondattól. „Ez az utolsó vacsoránk együtt." Futott végig újra Michael szavai a fejében. Maya egy szalvétát tett a vérző ujjaira, és gyorsan kirohant az étteremből. Michael utána sietett.

– Maya, kérlek, várj! – kiáltotta Michael.

Maya megállt, és könnyező szemekkel kérdezte:

– Miért?
– Nagyon szeretlek! – mondta Michael.

Közelebb lépett Mayához, arcát a két kezébe tette, és a szenvedély tüzével megcsókolta.

– Drága Maya! Nem akarom, hogy végig nézd, ahogy meghalok. Beteg vagyok. Azt akarom, hogy úgy maradjak meg az emlékezetedben, ahogy most vagyok. Ezt akartam elmondani a vacsora alatt. – mondta Michael.

Maya meglepődve hallgatta. Már mindent értett. Magához húzta Michaelt, és azt mondta:

– Drágám! Imádlak! Ezt együtt fogjuk végig csinálni! Melletted leszek az utolsó percig!

Visszamentek az étterembe. Rendeltek vacsorát, és közben beszélgettek. Michael elmondta, hogy egy jó ideje nem érzi jól magát. Gyenge és fáradékony. Elment kivizsgálásra. Nem akarta ezt elmondani Mayának, mert úgy gondolta, semmi komoly, csak kimerült. Az állandó fejfájás az, ami aggasztotta. Tegnap tudta meg, hogy agydaganata van. Keresztülment minden kivizsgáláson az eredményt most tudta meg. Hat hónapja van hátra. Nem akarta megbántani, habár tudta, hogy nem igazán fogja megérteni Maya, miért döntött így. Nem akarja, hogy szenvedni lássa, és azt akarja, hogy Maya boldogan élje az életét. Gyönyörű, okos, és jószívű. Megérdemli a boldogságot.

Maya nagyon meglepődött. Michael élete szerelme. Nem tudná magára hagyni ebben a helyzetben. Végig mellette marad. Úgy döntött. Bármi lesz, ő nem hagyja el.

Hazamentek a vacsora után Maya otthonába. Michael elmondta, nem várja el tőle, hogy vele maradjon. Sokkal jobban szereti annál, minthogy szenvedjen mellette. Maya megmondta, márpedig végig vele marad. Viszont ezt a hat hónapot, vagy amennyi van, ki kell használniuk.

Szeretni, és szeretkezni kell. Michael ledöbbent. Micsoda nő! Csodálta, és ezért is szerette annyira. Szenvedélyes éjszakájuk volt. Még jobban szerették egymást, mint valaha. Michael végig csókolta az egész testét. A finom bőre illatát magába szívta, mely virágillatot árasztott. Törékeny testével úgy bánt, mintha porcelánból lenne, de mégis szenvedéllyel szerette. Maya végig simogatta Michael izmos testét, élvezte a férfi erejét. Biztonságot nyújtott számára. Ahogy ölelte és szerette, mintha Michaelnek a királynője lenne. Szívük egybe volt forrva. Mindenben összepasszoltak. Egymást imádták. A szenvedélyes együttlét után jót aludtak.

Reggel elmentek dolgozni. Mayának egész nap Michael járt az eszében. Nem is igazán tudott a munkájára figyelni. Hogyan segíthetne a szerelmén? Mindenhová el fogja kísérni. Hallani akarja az orvosoktól a pontos diagnózist. Lenni kell megoldásnak, gyógyírnak, hogy meggyógyuljon. Ezt el fogja mondani Michaelnek. Közben kitalálta, hogy el fogja vinni két hétre egy másik országba nyaralni. Azt hallotta, ha kikerülnek a betegek a megszokott környezetükből akkor van remény a gyógyulásra. De hová is menjenek? Valami nyugodt, de romantikus helyre gondolt.

Michaelt elkísérte mindenhová. Michael egész jól érezte magát, néha fájt a feje, ennek ellenére még dolgozott. Az orvosok valóban körülbelül hat hónapot adtak Michaelnek.

Maya sokat nézegette az internetet, hová vigye el Michaelt, gyógyulni. Megtalálta. Spanyolországba egy nyugodtabb, csendesebb helyre, Malagába. Ez egy gyönyörű sziget, és nyáron is elviselhető a meleg a magas páratartalom miatt. Sokat tudnak sétálni, kirándulni. A pálmafák alatt a homokos tengerparton csak gyógyulni lehet. Meg is vette a repülőjegyet.

Ebből a zsúfolt városból jó lesz kimozdulni mindkettőjüknek. Alig várta, hogy elmondja Michaelnek személyesen a meglepetést.

– Michael, van egy meglepetésem neked! Úgy kell intézned a dolgaidat, hogy egy hét múlva utazunk nyaralni Spanyolországba, Malagába. – mondta boldogan Maya.
– Ez komoly? Tegnap még szó sem volt nyaralásról! – válaszolta meglepődve Michael.
– Drágám, én hiszek abban, hogy meggyógyulsz. Ehhez el kell innen menni, ki kell zökkenned ebből a környezetből. Azért találtam ki. Mit szólsz hozzá? – kérdezte Maya.
– Nagyon örülök neki! Tudom, hogy a legjobbat akarod. Javasolták is az orvosok. Köszönöm neked, drágám! Várom, hogy minden pillanatban együtt legyünk.

Michael nem bízott abban, hogy meggyógyul, mivel az orvosok nem mondtak neki semmi biztatót. Jóindulatú volt, és pici a daganat, de olyan helyen található, ahol nem lehetett műteni. Viszont hallott már és olvasott csodáról. Fel is szívódhat, el is tűnhet. Voltak ilyen estek. Maya pozitivitása jó hatással volt rá. Örült a nyaralásnak. hamar elteltek a napok, és eljött az utazás ideje.

Szépen bevásároltak mindent, ami kellett az utazáshoz. Izgatottan várták a reggelt, és alig bírtak aludni. A repülőgépen pihentek egy kicsit. Rövid volt az utazás, mindössze két óra. Megérkeztek a gyönyörű szigetre Malagába.

Ahogy kijöttek a repülőtérről, megérezték a friss tengeri levegőt. Meleg volt, de finom, tiszta és sós. Mélyeket lélegeztek. Egymásra mosolyogtak, és beszálltak a taxiba, mely elvitte őket a szállodába. Szépen kipakoltak, és elindultak enni valamit. Gyönyörködtek a tenger szépségében. Nagyon közel voltak a szállodához. A pálmafák mellet sétáltak. Maya látta, hogy Michael arca kisimult az utazás fáradalmai ellenére. Ettek egy finom spanyol ételt, és sétálgattak. Eldöntötték, hogy másnap kipihenten tesznek egy nagy túrát.

Este hamar elaludtak. Reggel különösen jó hangulatban ébredtek. A friss tiszta tengerparti levegő meghozta a hatását. Megreggeliztek, ittak egy finom kávét, és elindultak.

Sok szép látnivaló volt Malagában. Megálltak megebédelni egy aranyos kis étteremben. Éppen ebédeltek, amikor egy középkorú férfi megkérdezte, leülhet-e az asztalukhoz. Nem volt hely máshol. Tele volt a kis étterem. Persze, illedelmesen mondták, hogy igen, természetesen. Ebédeltek. Egyszer csak a férfi megszólalt:

– Szeretnék bemutatkozni, a nevem Carlos Pablo Ruiz! Hogy érzik itt magukat Malagában? Ha szeretnék, szívesen ajánlok pár nevezetes szép helyet, amit érdemes megnézni – mondta Carlos.
– Én Michael vagyok, a párom Maya! Még csak tegnap érkeztünk. Csodálatos itt! Köszönjük a kedvességét. Lehet, elfogadjuk. – válaszolta Michael.

A férfi jól öltözött volt, ötven- hatvan év közöttinek nézett ki. Kellemes kisugárzású, ősz hajú, és nagyon kedves modorú. Volt benne valami, ami miatt nagyon szimpatikusnak tűnt. Ezt Maya is érezte, és további beszélgetésbe kezdett.

– Nagyon jó kellemes itt a levegő. A tengerpart lenyűgöző, és finomak az ételek. A borok íze varázslatos! – mondta Maya.
– Valóban a borokról híresek vagyunk. Sokan járnak ide vissza. Aki egyszer eljön nyaralni általában visszatér. Nagyon jó hely lelki, és fizikai gyógyulásra is Malaga. – válaszolta Carlos.

– Igazán? Ennek örülünk. Mi is pihenni, gyógyulni jöttünk. – mondta kicsit meglepődve Maya.
– Lenne kedvük sétálni itt egy kicsit velem? Mutatnék és mondanék valamit, ami érdekes lehet. – kérdezte Carlos.

Maya és Michael egymásra néztek. Elmenjenek-e az idegennel vagy ne. Valami vonzotta őket, és Michael megszólalt:

– Rendben menjünk sétálni. – mondta Michael.

Elindultak. Carlos elkezdett beszélni.

– Tudom, hogy meg vagytok lepődve. Gondolom nem gond, ha tegezlek benneteket? – kérdezte.
– Nem, dehogy. – válaszolta Michael.
– Köszönöm. Felfigyeltem rátok. Látom Michaelen, hogy beteg. Furcsa ez nektek, és szokatlan. Meg kellett, hogy szólítsalak titeket. Késztetést éreztem. Michael ott mélyen hívott engem. Igen, mindez hihetetlen számotokra, de mindjárt elmagyarázom. Tudok segíteni a gyógyulásban. Nem vagyok varázsló, de olyat mutatok meg, ami segíthet. Viszont ebben Michaelnek kell döntenie. Valóban meg akar-e gyógyulni vagy sem. Szeretném, ha most válaszolnál. Ha nem akarod, hogy segítsek, akkor kérlek, mondd meg. Nem kérek érte pénzt, ne ijedjetek meg. Semmi mást, csak minden nap pár órát az időtökből. – magyarázta el a dolgokat Carlos.
– Húha! Most aztán igazán meglepett minket. Milyen gyógymódot ajánl? Ezt csak szeretnénk tudni. Honnan tudta, hogy beteg vagyok? Nem is mondtuk! Én hívtam volna oda? Én nem tettem ilyet. Legyen szíves válaszolni. Utána döntök, hogy akarom-e, vagy sem. Köszönöm szépen! – Tette fel a sok kérdést Michael.
– Én azt tanítom meg neked, hogyan szeresd önmagad. Semmi hókuszpókusz. Az energiád elkezdett csökkenni, azt látom, hogy csupa szürkeség leng be. Ezt nem a valódi szemeimmel látom, hanem a mesteri szemeimmel. Igen, te hívtál. Segítségért kiabált a lelked. Én meghallottam. Nincs még itt az időd meghalni, de persze dönthetsz másként is. – válaszolta meg a kérdéseket Carlos a mester.

Bizony ő egy mester volt. Aki bölcs, és tanított. Mindig megérezte azt, ha készen állt valaki a változásokra, a gyógyulásra. Nem volt sok tanítványa. Csak ámult Michael és Maya azon, amit hallottak. Maya Michaelre nézett a nagy szemeivel. és várta a válaszát.

– Rendben, Carlos, meggyőzött. Mikor kezdjük? Szeretnék meggyógyulni. – válaszolta Michael.

Maya nagyon örült, hogy Michael így döntött.

– Ha nektek is megfelel, akkor minden nap ebéd után két- három órát beszélgetnék Michaellel a tengerparton. Semmi mást, csak ásványvizet hozzál magaddal. – mondta Carlos Mester.

– Rendben, akkor holnap egy órakor találkozunk a szálloda előtt. – válaszolta Michael.

Elköszöntek a Mestertől, és visszaindultak a szállodába. Nagyon meg voltak lepődve. Milyen érdekes dolog történt velük. Kicsit kételkedtek, de úgy gondolták, nincs mit veszíteniük. Ez nagyon gyorsan történt. Viszont volt bennük valami jó érzés ezzel a dologgal kapcsolatban. Megvacsoráztak, majd kiültek a tengerpartra a homokba, és végig néztek egy naplementét. Gyönyörű volt. Azután bementek, és szerették egymást.

Szenvedélyesen szeretkeztek. Aztán egy jót aludtak, az ablakon beérkező friss tengerparti levegő nyugodt alváshoz segítette őket. Másnap várták a találkozót.

Maya úgy döntött, hogy elmegy vásárolni, amíg Michael a Mesterrel beszélget. Megebédeltek a szállodában. Maya elment, Michael a tengerpartra igyekezett. Ahogy sétált, látta, a Mester már várja. Sétálgatott a parton.

– Szép napot, Carlos! – köszöntötte Michael.
– Magának is, Michael! – válaszolt Carlos Mester. - Akkor kezdjünk is hozzá. Szeretnék neked elmondani pár dolgot, mire számíthatsz. Ha esetleg mégis meggondolnád magad, én megértem. Még most az elején tisztázni szeretnék egy két dolgot, azzal kapcsolatban, hogy mi vár rád. – mondta a Mester.

– Rendben, hallgatom. – felelte Michael.
– Ez, amit én tanítok, az önszeretetről szól. Beteg lettél, mert nem szereted magad. Persze, ehhez kapcsolódik még az, amit örököltél a szüleidtől. Első dolgunk az lesz, hogy megmutatom, hogyan engedd el a haragot és gyűlöletet, amit magad iránt érzel, fontos a megbocsátás is önmagad felé. Mások iránt is, de a legfontosabb önmagad iránt megbocsátani. Sok minden történt veled gyerekkorodban. Sok trauma ért. Látom. Olvasok benned, az életedben, a fejedben, érzéseidben. Ne kérdezd, honnan tudom. Majd egyszer te is eléred ezt. Most, amit tudnod kell, bizony sokszor lesz fájdalmas számodra, nem testi, hanem érzelmi szinten. Elengedni, de előtte felhozni a sok sérelmet, sérült érzelmeket, bizony fájdalmas. Hiszen újra átérzed azokat, ha nem olyan erősen, mint a múltban, de érezni fogod. Nem lesz

kellemes. Akkor is akarod? Készen állsz? Hosszú lesz, hónapokba telik, de meggyógyulsz, nem csak testileg, lelkileg is. – magyarázta el a lényeget a Mester.
– Szeretném végig csinálni. Hiszen biztosan nem véletlenül jöttünk ide nyaralni. Kaptam egy második esélyt. Vállalom azt, amivel jár. – válaszolta Michael. - Veszíteni nem veszíthetek, csak nyerhetek.

A Mester elkezdte tanítani Michaelt. Visszamentek együtt a gyermekkorába. Sok fájdalmas trauma volt elrejtve, amikről, azt hitte, már elengedte őket. Volt, hogy belekönnyezett. Mindennap tanult valami újat. Sok mindent meg kellett bocsájtani önmagának, amiktől szintén szépen megvált. Fájdalmas érzések özöne. Rájött, hogy tényleg nem szereti önmagát. Azt hitte, jóban van magával. Tévedett. Sőt, haragudott magára, nagyon magas fokon. Ezért lett agydaganata. Mindezt a hat nap alatt megtanulta.

Amikor nem a Mesterrel volt, akkor Mayával megbeszélték a dolgokat. Ő mindenben támogatta, átsegítette a szeretetével Michaelt. Maya tudta, látta, hogy milyen nehéz ez a folyamat érzelmileg Michaelnek. Maga is meglepődött, mik vannak a múltjában, hiszen soha nem beszélt róla. A családjáról sem tudott semmit. Nem véletlenül. Elfojtott rengeteg fájdalom. Michael egy magabiztos, karakteres, de finom jellemű férfi volt. Viszont, mint kiderült, belül egy sérült érzelemmel rendelkező emberként élt. Ezek a dolgok lassan, de távoztak Michaelből. Carlos megtanította neki hogyan kell elengedni. Ehhez Michael is kellet. Képes volt szembenézni a legnagyobb félelmeivel. Bátorság nélkül ez nem ment volna. Jól haladt.

Sokat sétáltak, és a pálmafa alatt szerettek üldögélni. Összeölelkezve, boldogan. Kivittek egy finom pohár bort, és kortyolgatták, miközben minden este végig nézték a naplementét. Ennél szebb látványt és érzést sehol nem éreztek. Nem volt kedvük hazamenni, a zsúfolt városba, Párizsba. Eljött az utolsó nap, az elköszönés Carlos Mestertől. Azon gondolkodtak, hogyan hálálják meg ezt a Mesternek. Egy üveg finom bort vettek neki. Igaz, megbeszélték, hogy interneten és telefonon tovább segíti Michaelt egészen addig, amíg szükséges. Utolsó tanítási nap volt, és véget ért. Maya is odament hozzájuk. Vitte az ajándékot.

– Kedves Carlos! Szeretnénk neked megköszönni azt, amit Michaelnek adtál. Azt, hogy elkezdted vele megtanítani az önszeretetet. Azt mondtad,

pénzt nem fogadsz el tőlünk. Szeretnénk ezt átadni neked, és este meghívnánk egy vacsorára. – mondta Maya. Átnyújtotta Maya az üveg bort.
– Nem is tudom ezt neked meghálálni, Mester, soha! Tiszta szívemből köszönöm szépen! Tartani fogjuk a kapcsolatot, és a további tanítást, elmondod majd telefonon, vagy emailben – mondott hálát Michael.
– Nincs szükség a hálálkodásra. Ez nem igazán az én érdemem. Ez Michaelé. Ha ő nem áll készen, akkor nem indul be nála a gyógyulás és a tisztulás folyamat! Köszönöm szépen a finom bort, és elfogadom a vacsora meghívást! – válaszolta a Mester.

Elköszöntek egymástól, és abban maradtak, hogy este találkoznak az étteremben. A Mester mosolygott, mert látta, hogy Michael egyre tisztább, és a feketés szürke köd, ami körbevette, egyre oszlik szét. A gyógyulás elindult. Maya szeretete és szívbéli szerelme Michael iránt csak erősítette a gyógyulást.

Michaelnek egyre kevesebbet fájt a feje. A jó tiszta tengeri levegő, a nyugodt környezet, a tanítás és Maya odaadó figyelmessége, szeretete együtt gyógyította.

A Mesterrel eltöltöttek egy utolsó kellemes estét. Beszélgettek, nevetgéltek, viccelődtek. Hatalmas humora volt a Mesternek. Persze a jó finom bor, amit fogyasztottak, hozzásegített a jó hangulathoz. Elköszöntek egymástól. Másnap hazautazás. Szomorúak voltak, mert nagyon jól érezték magukat Malagában. Mindent összepakoltak, és lefeküdtek aludni. Reggel még tettek egy sétát a tengerparton, és megbeszélték, hogy újra visszajönnek. Megszerették a csodás helyet, hiszen itt kezdődött el Michaelnek egy új élet, természetesen Mayával.

Nyugodt volt az útjuk hazafelé. Mind a ketten saját otthonukba tértek haza. Másnap Michaelnek mennie kellet az orvosához, mert az új vizsgálatokat akart elvégezni rajta. Látni akarta. mennyire haladt előre a daganat. Maya megígérte, hogy elkíséri. Jót pihentek, hiszen elfáradtak az utazásban. Reggel hívták egymást, és találkoztak a kórház bejáratánál.
Izgultak, amikor véget ért a kivizsgálás, vajon mit mond az orvos. Michael jobban érezte magát, de hát akkor is az eredmények fontosak. Behívták őket az orvos irodájába.

– Örömmel tudatom, kedves Michael, hogy az eredményei meglepően jók! A daganat alig látszik. Összehúzódott. Úgy néz ki, fel fog szívódni. Nagy a valószínűsége, hogy pár hónap, és eltűnik. Maga meg fog gyógyulni! – közölte mosolyogva az orvos.
– Ez valóban jó hír! – válaszolta Michael!
– A gyógyszerek adagjait lecsökkentettem. Egy hónap múlva újra elvégezném ezeket a vizsgálatokat. Akkor találkozunk újra. – mondta az orvos.

Átnyújtotta a papírokat és a recepteket, majd elköszöntek egymástól. Michael és Maya egymásra mosolyogtak, és boldogan megölelték egymást. Erre számítottak, de mégis egy bizonyíték volt arra, amit tudtak.
Michael minden nap figyelte önmagát, és alkalmazta azt, amit Carlos Mester tanított neki. Voltak nehezebb napok és könnyebbek. Hosszú folyamat volt az egész, de megérte. Gyógyult, és egyre jobban érezte magát. Elkezdte szeretni önmagát. Egy hónap múlva visszamentek az orvoshoz, és a daganat eltűnt! Teljesen felszívódott. A gyógyszereket sem kellett tovább szednie. Meggyógyult. Két hónap múlva kellet újra az orvoshoz menni Michaelnek. Akkor is mindent rendben talált. Boldogok voltak Mayával. Felhívták a Mestert.

– Szia Carlos! Jó hírünk van! A daganat teljesen eltűnt! Meggyógyultam! – mondta örömmel Michael.
– Sziasztok! Ez nagyszerű hír! Köszönöm, hogy elmondtátok! – Mondta örömmel a Mester.
– Lefoglaltuk már most a repülőjegyet, és megyünk a nyáron hozzád! Ott fogunk megesküdni! Szeretnénk felkérni tanúnak, Carlos Mester! – mondta Michael lelkesen.
– Boldogan vállalom! Megtiszteltek engem! Már nem soká jöttök! Pár hónap. Addig is, Michael, folytasd, kérlek, amit megbeszéltünk. Nagyon várom, hogy személyesen is láthassalak benneteket, és megbeszéljük az elmúlt hónapok eseményeit. — válaszolta a Mester örömmel.

Elköszöntek egymástól. Teltek a napok, hetek, hónapok. Maya izgatottan készült az esküvőre. Együtt kiválasztották a mennyasszonyi ruhát Michaellel. Csodaszép volt benne. Michael nézte a szerelmét, és tudta, ő a legnagyobb csoda az életében. Eljött az utazás napja. Várták a találkozást a Mesterrel. Az utazás simán ment. Megérkeztek. Boldogan ölelték meg egymást a Mesterrel. Az esküvő napja is elérkezett. Maya gyönyörű volt a hófehér

mennyasszonyi ruhájában, Michael is ki volt virulva. Ragyogtak mind a ketten. A Mester nagyon boldog volt, mert látta a fiatal párt, és azt is, hogy együtt maradnak egy egész életen át. Igazi szerelmespár. Ez nem karmikus, ez több annál.

Maya és Michael boldogan éltek, de nem Párizsban, hanem Malagában. Odaköltöztek. Michael teljesen meggyógyult, és elérte azt a szellemi, érzelmi szintet, spirituális tudást az életében, amit Carlos Mester. Sokat találkoztak és beszélgettek egymással. Neki is lettek tanítványai. Mayának örökre hálás volt. Nem hagyta el, hiába kérte azon a napon az étteremben. Az igazi szerelem az: ha akkor is szeretnek, és nem hagynak el, ha baj van. Jóban rosszban mindig együtt maradnak.

Aurora Amelia Joplin festménye

B. Moravetz Edith

Bemutatkozás

1945. március 4-én születtem Grazban. A világháború végén szüleimmel visszatértem Erdélybe, Besztercére. Itt nevelkedtem ebben a csodás környezetben, három öcsémmel, szerény körülmények között, de szerető család körében.
Édesapánk tragikus hirtelenséggel fiatalon meghalt, ekkor Édesanyánk úgy döntött, hogy repatriálását kéri gyermekeivel nagyszüleinkhez. Így kerültem érettségi után Budapestre, ahol huszonegy évesen férjhez mentem, három csodálatos lányom született. Boldogságomnak tizenkilenc év után válásom vetett véget. Ezután gyermekeimet egyedül neveltem. 1991-ben új remény költözött szívembe, ekkor kötöttük össze második férjemmel az életünket. Egymás megbecsülésében, szeretetben örülünk tizenkét unokánknak és négy dédunokánknak. 1985-ben kezdtem el írni visszaemlékezéseimet, prózában, „Miért" címmel 70. születésnapomra magánkiadásban jelentettem meg, szűk családi és baráti körnek. 2014-ben elvégeztem a Jobb agyféltekés rajztanfolyamot, melynek hatására portrékat rajzoltam; ekkor kezdtem el a versírást is… Szeretek olvasni, szeretem a művészetet, lenyűgöz a természet varázsa. Nem tanultam verset írni, gondolataim felbukkannak, ki kell írnom magamból lelkem rezdüléseit. Le kell írnom gyermekkorom emlékeit, a mesevilágot, melyet Erdély személyesít meg számomra, hadd ismerjék meg azok is, akik még soha nem jártak arra. Vagy elég egy szó, egy mondat, a napfelkelte, a szellő, amint titkokat súg a falevélnek, a gyermek kacaja, két öreg kéz, mely egymásba fonódik, a padon ülő kismama; bennem érzelmeket indít, s addig nem nyugszom meg, míg verssé nem válik. Vallom, hogy a szeretet mindent legyőz, igyekszem megértést, mosolyt, szeretetet nyújtani, odafigyelni embertársaimra. Életfelfogásom és verseim rugója, egy nagyon régi mondás: *„Mindig tud adni, akinek a szíve szeretettel van tele. A*

szeretethez nem kell teli erszény." (Szent Ágoston) Férjemmel közösen adtuk ki verseinket – eddig 6 kötetünk jelent meg papíralapon, majd a MEK online formátumban is megjelentek. A versírást folytatom, megszületett az 1150. alkotásom is. Az Irodalmi Körök tagjaként igyekszem hasznosan tölteni időmet. Munkámért elismerésekkel jutalmaztak. Az Irodalmi Rádióban felolvasóesten mutathattam be a Férjem, s magam verseiből egy összeállítást, a Kláris Irodalmi Kör Nívódíj II. fokozatát nyújtotta át számomra. A Bársony Művészeti Kör által kiírt a Sárgaház pályázaton *"Az Arany után..."* c. versemmel elnyertem a II. díjat A Krúdy Gyula Irodalmi Kör Ezüst érmét vehettem át 2023-ban. Nagy megtiszteltetés ért, hogy tagjává lehettem A Hét Független Irodalmi, Kulturális Folyóiratnak - ahol több versem is megjelent.

MOSOLYGÓS SZARKALÁB

Elindult a szarkaláb, egyet-kettőt lépett.
Szeme körül az arcán, mutatott sok évet.
Férfi ujjak követték, finoman simítva,
„Isten hozott kis vendég" mosolyra vidítva.
„Szeretem a mosolyod!" Súgta a fülébe.
A szarkaláb ekkortól lett napi vendége.

TÉMA AZ UTCÁN

Azt mondta valaki egyszer nekem,
téma írásunkhoz az utcán hever.
Lépni azóta csak félve merek,
agyon ne tapossam az új versemet.

SZINEK, SZAVAK, MADARAK…

Itt a tavasz!

Gyöngyöző szavaim nyelvemen billegnek.
Oly vidámak, akár kisdedek kacaja;
Mellettük felcsendül madaraknak dala.
Sorba állnak, ahogy színben következnek:

Vörössel kezdeném, növel bátorságot.
Narancssárga, aztán sárga következik;
Melyektől embernek szíve lelkesedik.
Ígér nekünk zöld reményteljes világot.

Szavaknak sorában egymás után sejlik:
Kék - ég s tenger színe -, mely az én kedvencem.
Bizalmat, hűséget, becsületet jelent.
Mértékletes lilát előtte görgeti.

Vörös, narancssárga, sárga, zöld, kék, lila;
Szivárvány színei ragyognak versemben.
Pihenni leteszem festői ecsetem.
Tavasz hírnökeként, rügybe szökken nyírfa.

Zöldike énekli: „Érkezett gilice!”
-Gólya, cakó, akár eszterág is lehet -.
Magányosan nádak közt magokat keres;
Fáradhatatlan dalnokunk: a kék cinke.

HOGYHA EGYSZER KERTÉSZ LESZEL...

Tudnod kell, ha belekezdesz,
nincs kiszállás! Buja is lesz.
Nem többet, csak négy-öt éved
Földanyának elígéred.

Tervezgetsz és álmodozol,
méregetsz, majd zarándokolsz;
tanácsokat meghallgatod,
mikor ültesd el a magot!

Ásó, kapa és gereblye,
egyengeted kis kertedet,
magot vetsz, majd palántázol,
Istenhez is fohászkodol:

„Nap után most eső kéne,
sajnálom, de ez igénye!”
Hányszor nézel fel az égre
jön-e esőfelhő végre?

Óvnád széltől és vihartól,
korán kelsz, még kakas sem szól.
Tűző naptól száraz a föld,
ma is neked kell öntöznöd.

Hanem mikor kivirágzik,
hóvirág, illatos jácint,
s jönnek, jönnek egyre többen,
szíved repdes nagy örömben.

Elfelejted fáradtságod,
pillantással simogatod,
köszönöd a jó Istennek,
egészségben megélhetted!

HANGULATOS HAJNAL

Őszi napsugárból
fénytakarót szövök.
Színes levélszőnyeg
fekszik sáros földön.

Függönyömet szellő
finoman lebbenti.
Csupasz fa tetején
szarka dalt cserregi.

Templomnak harangja
kondítja a reggelt.
Ébred már a város,
indul a sok ember.

Munkába sietnek,
nem néznek ők széjjel.
Sállal és kabáttal
birkóznak a széllel.

Bezárom ablakom.
Szobám kiszellőzött.
Elkezdem a napom;
Verseimet költöm.

SZERELMESEK NAPJA

Mikor két ember
egymásra néz,
s úgy érzi, megáll
körötte a világ,
erre mondják azt,
hogy „meglátni
és megszeretni,
pillanat műve volt”

Nem szóltak ők,
csak szemük beszélt,
hosszú hallgatásukba
minden belefért;
s hogy kezük
először összeért,
vélték, itt a
mennyország,
elérkezett.

Forgott a világ
körülöttük,
amiből nem észleltek
szinte semmit.
Boldog eliziumban
éltek, lehet, tán
istenek kegyeltjeiként.

Hitték, helyettük
valaki dönt;
sokáig csupán
csak csodára vártak,
ám amikor látták,
nincs más, csak ők,
végső lépésre
magukat rászánták.

Eljött a nagy nap,
megköttetett
frigyük, igazolta
száznál több ember;
s azóta boldogságban
élnek,
egymás kedvét
keresve
kéz a kézben.

Higgyétek el,
ez nem egy mese.
Igenis létezik
örök szerelem!
Csak keresni kell,
társunk szemét,
mi az Ő vágya,
minek örül jobban?

B. Moravetz Edith: Első festményem

Hold és a csillagok

Ágától megváló színes falevéllel
Közeledett a tél zimankós idővel.
Hideg éjszakákon didergett a város,
Esőverte utca, ó, de nagyon sáros!

Egy nagy víztócsában Hold nézte kalapját;
Melyik illik hozzá, kereste csillagát.
Tán a hajnalcsillag, amely fenn tündöklik?
Vagy amott a fényes, ami közeledik?

Feltámadott a szél, borzolta a vizet.
Ezért Hold az égen is körültekintett.
Millió csillagot maga körül látott,
Volt köztük olyan, mely csábítón világlott.

Műhold volt, mit űrbe küldött fel az ember,
Szegény öreg Holdat megtévesztve ezzel.
Így mai éjjelen hamis gyöngy lett párja.
Csak rövid ideig, mert az tovább-álla.

Tanulságot találsz a magad számára:

Jobban teszed, hogyha hűséggel kitartasz
Kevésbé fényesnél, mert ő veled marad.
Nem kell a cicoma, nem kell a csillogás.
Belső fényét keresd, a lelki ragyogást!

Bakos Erika

Bemutatkozás

Bakos Erika vagyok egy Szeged melletti kis faluból, két gyermek édesanyja. Szeretem a szép szavakat, az őszinte gondolatokat és a szép verseket. Kedvenceim: József Attila, Pilinszky János és Ady Endre. Versírásra a férjem halála után adtam a fejem, így próbálom öt éve örömeim, fájdalmaim kifejezni. Az első irodalmi portál, ahol publikáltam a gondolataimat, a Poet honlapja. Nincs saját kötetem, de verseim jó néhány Antológiában megjelentek. Még az út elején tartok, de a költészet iránti alázattal teszem a dolgom.

Kenyeret tépnek

Kenyeret dagaszt a csend,
lekaszált gabonák fájnak,
idegen, fekete rongyok
csúf madárijesztői a tájnak.

Vért izzad lassan a tábla,
asszonyok ölében Isten,
lecseppent alvadó képmás
megjelenik az emlékeikben.

Szivárgó erekben ébredés,
kenyeret tépnek rút fogsorok,
még éhét oltja a világ,
vér-könnye csorog, csorog...

Anyámnak

mondd anyám
mit rejt a szemgödör
ha szájszegletekben
kislányos mosoly hagyott
ráncos éveket
miközben rajtad
a virágos nyárszoknya
az ősz hideg kabátjává barnult
és mit rejt a szív ha fele
apámmal együtt rég
köddé vált...
köszönöm hogy
kicsit még mellettem vagy
nem tudom milyen lesz
a nélküled érzés
vagy ha már nem látom,
az ablakodba kikönyöklő
várakozást
és nem tudom
milyen lesz majd
ha alvó csillagok
mögé bújsz...
ám a fényed melegét
érezni fogom
örökké

Keresztút-Veronika kérdője

Lábad alatt koponyák, síró lelkek,
kereszted cipeled, mások bűneit,
cirkuszi látványosság most életed,
szíj-korbácsok igazítják lépteid.

Leköpnek, megvetnek, őrjöngve szidnak,
utad meg sem értik, Istent nem félik,
gúnyolódva, szitkozódva vádolnak,
tövises homlokod patakban vérzik.

Egyetlen lélek a tömegbe veszve,
könnyei fénylenek, kendő kezében,
Veronika az, életét sem féltve,
véred letörli, hisz a szeretetben.

Képzelet, netán valóság? Oly mindegy.
Üzenete: a szeretet erőt ad,
vele miénk az örök isteni kegy,
hogy emberként segíts és add önmagad.

Szent Istvánhoz

A kenyered izzadva dagasztják,
talán marad morzsa a magyarnak,
Alkotmányod Szent Ünnepén,
fáj a szíve szomorú fiadnak.

Már nem miénk a föld talpunk alatt,
a lábunk nyomát is eladták rég,
Alkotmányod Szent Ünnepén,
talán csak a hitünk létezik még.

Múltunkat hurcoljuk fájdalommal,
mikor, mint nép végveszélyben álltunk,
Alkotmányod Szent Ünnepén,
honunkban ma kifosztottá váltunk.

Új kenyeret sütnek a kemencék,
lisztté őrölték a más búzáját,
Alkotmányod Szent Ünnepén,
megéljük a néped szabadságát?

Láng-test dáma a nyár, és illata rózsafa, jázmin,

szél-fútt hajban búzamező, rejtő öle kármin,
Lábán rózsa a font saru, apró minta az éke,
csókjai vággyal telt, tüzes óbor nedve a vére.
Déli pipacsszirmát ringatja a szoknya ma-fodrára
és a tücsök muzsikál, nyár-éjjeli bársony-imára.

Meleg van

bőröm alá szúr
a nap égető sugara
izzadság patakok marnak árkot
és a rám sütött stigmákat
meleg van
lemeztelenít ez a nyár
középszerű kötelességeimet
és a mindenkinek megfelelésemet
lehajigálom magamról
akár egy elhasznált rongyot
legalább pár napig az legyek aki akarok

milyen jól esne most egy cigi
harminc éve nem szívom
mást annál inkább
s lassan felgyülemlik bennem
mint a néha kimondhatatlan
míg gyomortájékon szorítanak
az igazságok
és szememből hullanak
a mi lesz velünk
ha fekete varjak prédáivá válunk
nyár van
fölöttem Isten talpam alatt a lét
...esőszagú virágain egy pillangó részegül

Lennék

Ha lehetnék szellő,
forró nyári éjjelen,
fáradt arcokra simítanám,
minden földi szeretetem.

Lennék langyos eső,
a szomját oltó rétnek,
amely virágtakarót terít,
szívekbe örök reménynek.

Lennék én örömkönny,
anyák szeme sarkában,
és leperegve eltűnnék,
a gyermek első szavában.

Ha én láng lehetnék,
szívekben csillagfény,
fényem ontanám a világra,
csillagként az éj tengerén.

Lennék most minden,
pillanatban rejlő látomás,
sebzett lelkekben szeretet,
és fájdalmat tüntető varázs.

Magamba zártalak

Magamba zártam...
- simogató mély hangodat;
mint a pillangó féltett vágyát,
ki átölelni készül a szivárványt.

Magamba zártam...
- napfényízű érett csókodat;
mint sötét éjjelt a betakaró,
bíborszínű hajnali pirkadat.

Magamba zártam...
- bőröd esőcsepp illatát;
mint az Univerzum csillagai,
a messzeségbe nyúló Óceánt.

Magamba zártalak...
- lényed örökre lelkemben él;
és a szerelem hullámhosszán,
testünk a végtelenben összeér.

Őszi idill

Mikor az összes levél virággá változik,
piros-sárga színben pompázik az erdő,
lomhán az éji bogár is takaró alá bújik,
és téli álmot alszik míg az Tavasz eljő.

Mélabús fák között halkul a madárdal,
vidám dallamuk messze-messze jár,
fenn, légies fátyolként lebben utána,
vékony szálon kapaszkodó ökörnyál.

Bágyadt napsugárral búcsúzik a Nyár,
és a termékeny augusztus csókot int,
lába nyomában csipkés ködlepel száll,
az Ősz fátyolruhája mögül rád kacsint.

Aranysárga szín árasztja el a szíveket,
majd sárga-pirosból meleg barnára vált,
csak a Természet teremt ily szépséget,
mikor a fagyos Ősz átöleli a forró Nyárt.

Naplemente

Fényed rám fonódik, mint egy tűzselyem tóga,
lágy ritmussal ébreszted az alvó Oriont,
szépséges látványod narancsszín szivárványt bont,
kegyelmet ad majd a lenyugvó alkonyóra.

Nézd! Felhők mögött bujkál a csillagok fénye,
mint esők után a sápadt arcú kerek Hold,
ősi szelíd szépség most sötét árnyakat old,
fátylat terít lent a Földre, az est függönye.

Mogyorószín uralkodik már az ég alatt,
látóhatárt körbe fonja pasztell sáljával,
és a Hold szerelmesen néz Csillag párjával.

Naptemplomod ágyában angyalok alszanak,
álmot és vágyat őriz még a fényes otthon,
reggel szeretetfényt szórnak csillagszárnyakon.

Szilaj ménes

Szilaj robajjal a ménes vágtat,
sörényük lobogó, iramuk vad,
ott hol a vörös nyári alkonypír,
az égaljára tűznyelveket ír.

Hasad a föld súlyos léptük alatt,
acélos szügyükhöz tajték ragadt,
homlokukon fehér csillag ragyog,
vágtájuk nyomában por gomolyog.

Szép magyar rónaság csillagfénye,
vadság kimerült szelídülése,
sötétben állnak megfáradt lovak,
az éjben ég-mezőkről álmodnak.

Bakos József

Bemutatkozás

Leginkább a szépirodalom áll hozzám közel, novellákat írok többnyire, de néha elkalandozok a líra világába és születnek versek is. Ritkán írok cikkeket, leginkább kulturális témákról és társadalmi problémákról. Emellett készül két regényem, ami új terület számomra is. Egy hosszabb történetet nehezebb megírni.

A történeteimben, verseimben az események és szereplők élete változatos, néha kissé drámai, de legtöbbször – ha a történet is engedi –, pozitív a befejezése. Nincs konkrét kedvenc témám. Ami megfog, amit tapasztalok és látok magam körül, vagy a világban, írok róla. Többnyire – bár nem kedvenc témakör –, a hétköznapi kisemberek élete jelenik meg írásaimban. Amikor pedig kicsit elszakadok a valóságtól, sci-fi és horror történetek is készülnek.

Tizenévesen kezdtem el először írni, akkor még nem jól, ezek az írásaim felejthetők és többnyire már nincsenek meg. Komolyabban 2008-tól írok. Akkor kezdtem felnőttfejjel főiskolán tanulni, ahol több csoporttársam is írt. Ekkor erősödött fel bennem is újra az írás iránti vágy. Azóta, amikor adódik egy-egy téma, leülök és papírra vetem.

Szeretem átadni másoknak a gondolataimat és talán ezzel is segíthetek abban, hogy a világ kinyíljon az olvasó előtt. Írói módszereim nem nagyon változtak. A megtapasztalt, átérzett témákat foglalom versbe, vagy egy történetbe, reflektálva a világ eseményeire, szeretettel, átérzéssel, vagy ha éppen arra van szükség, kritikusan, csipetnyi düh hozzáadásával, néha erre is szükség van, hogy felrázzuk a közéletet. Ez is az író, költő feladata, láttatni azokat az eseményeket, háttérben zajló dolgokat, amit sokan talán észre sem vesznek, vagy nem akarnak, nem mernek észre venni.

Eddig két novelláskötetem jelent meg magánkiadásban, Életmorzsák és Napló az utókornak címmel. Ebben az évben jelenik meg ősszel a harmadik novelláskötetem.

Írásaimat, cikkeimet néhány éve többször is megjelentették napilapok is, filmkritikámat, néhány interjút szintén. Sajnos ezek az újságok is, mint sok más kulturális tevékenységgel foglalkozó lap és oldal, már megszűntek. Jelenleg a saját internetes magazinom felületén publikálok leginkább, a Holnap Magazin oldalt és kiadót vezetem, amely 2008 óta működik és remélem még sokáig segíthetem ezzel a mai kortárs irodalmat és alkotókat. Az irodalmat és a könyveket a szkeptikusok évek óta temetik, de ez soha nem fog megszűnni! A jó könyvekre mindig szükség van és szükség lesz. Szerencsére az utóbbi években erre már a fiatalabb generáció is ráérzett. Szóval, a könyv örök!

Én… és én

– Szia! Hogy vagy? Kicsit sötétek a felhők feletted…legalábbis a tekinteted… olyan fura.
– Ne is mondd! Tudod, így az ötödik x után már – ahogy mondani szokták – minden nap ajándék.
– Ugyan, menj már! Én is annyi leszek, de kicsit azért más a helyzet.
– Ja! Neked nem fáj a derekad? Nem hullik a hajad és őszül a maradék? Nem fáradsz el már egy pár lépcsőfok után is?
– De, néha olyan, mintha napok óta fát vágnék és a hajam is deresedik, na meg, már indián filmekben sem szerepelhetnék. Hacsak nem egy megskalpolt kopasz apacsot kellene eljátszanom. A lépcsőket is lassan, óvatosan járom, de ez miért baj?
– Hogy miért? Talán már elfelejtetted, milyen volt néhány évvel ezelőtt? Ha menni kellett valahová, gyalogoltam. Most inkább kocsiba ülök, még az utca végén épült boltba is azzal megyek. Spórolok a szusszal, és igyekszem elég levegőhöz jutni. Te nem?
– Lassan járj, tovább érsz! Ez egy örök igazság. Fejben dőlnek el a dolgok, öregem, de azért nem vagyunk még teljesen leamortizálódva.
– Aha… Hát, ha ez neked természetes, akkor mi a helyzet a bőröddel? Cserepes, mint a rinocérosz feneke. A füleden, orrodban pedig napok alatt szőrdzsungel nő. Régen nem volt ilyen. Néha magamtól is megijedek.
– Én csak mosolygok ezen, nem bosszankodom. Kiszedem, bekenem, és kész. Ma már ez sem gond. Nem csak a nők használhatnak kozmetikumokat.
– Ez nem túl férfias hozzáállás.

– Miért? A macsók nem használhatnak krémet vagy orrcsipeszt?
– Hát… Na jó, lapozzunk! Még a végén megdumálsz, hogy jó megöregedni.
– Nem jó, de nem is katasztrófa. Nézz körül és használd jól a korodat!
– Jól? Mi a jó ebben?
– Ha megfordulsz, megtudod!
– Papa! Nem kellene elindulnunk a suliba? – kérdezte egy aprócska hang.

Csendesen megfordult, és szembe találta magát két hatalmas mélybarna szem fürkésző pillantásával. Az aprócska kislány copfba kötött hajjal, hátán hatalmas hátitáskával, csípőre tett kézzel várt a válaszra.

– Máris indulunk, Hercegnő! – hajolt meg a férfi, mintha valóban királyi sarj állna előtte, majd a fogashoz lépett, leemelte a zakóját, megsimogatta a puha kis buksit, és kinyitotta az ajtót.
– Mióta beszélgetsz a tükörrel? – kérdezte a kislány, és kissé gyanakvó pillantást vetett nagyapjára.
– Hát… nem árt jóban lenni önmagaddal, és néha ki kell beszélned valakivel az élet dolgait.
– Itt vagyok én! Velem kibeszélheted! Tudod, már írni is tudok, olvasni is… na jó, azt még csak egy kicsit és… és nagyon szeretlek – ölelte meg mosolyogva unokája.
– Tudod, a tükörben okos manók laknak, akik segítenek neked, ha kell.
– Mesélsz nekem róluk?
– Este kicsim, most már tényleg mennünk kell –tessékelte ki a kicsi lányt a bejárati ajtón, miközben még egy pillantást vetett a szemben álló tükörre, és vidáman kacsintott, mielőtt becsukta maga mögött az ajtót.

Nézte az apró léptekkel kocsija felé induló törékeny lányt, és már nem is fájt a dereka, elégedetten simította végig ráncos arcát, és cseppet sem érdekelte, hogy hófehér, ritkás hajába belekapott a hideg téli szél…

Mámorban

Halk beszélgetésre ébredt. Szemeit alig tudta kinyitni. Fáradt volt, és az esti forraltbor-adagok hatását is keményen érezte még. Alig néhány órája mentek el a barátai. Mióta egyedül élt, csak ők maradtak neki. Két vén csont, akikkel valamikor az ősidőkben ismerkedett meg, még a főiskolán. Hosszú évtizedek sem szakították el őket. Szerelmek, civódások, házasságok, tragédiák mind-mind csak még jobban összekovácsolták őket.
Újra megpróbálta kinyitni a szemét, ezúttal sikeresen. Az óra világító számlapját kereste.
23 óra 15 perc…
Hallgatózni kezdett. A duruzsolásból lassan érthető szavak formálódtak. Még a lélegzetét is visszafojtotta, amíg koncentrált.

– Van még abból a fűszeres italból? – kérdezte egy vékonyka hang.
– Tessék! – dörmögte egy másik. – Ezt már nem fogja keresni reggel. Úgy elázott, hogy arra sem emlékszik mi volt ma este – folytatta a mélyebb hangú.
– Kösz, Toby, de most már mennünk kellene!
– Ne parázz annyira, Zorró! Még csak most jön a java. A sütit is le kell meózni, vagy azt itt hagynád?
– Az fincsi, én már elcsentem egyet – szólalt meg egy újabb hang.

A férfi szeméből az álom már eltűnt, de a feje kóválygott és elsőre nem sikerült felülnie az ágyon. Szuszogott egy kicsit, majd nagy levegőt vett és újra próbálkozott.

A lába földet ért. Puha szőnyeget érzett a talpa alatt. Hajtotta a kíváncsiság, de ezzel vegyült egy kis félelem is. Egyedül három ellen nincs sok esélye és fegyver sem volt kéznél, amit használhatna.
Óvatos léptekkel elindult a konyha felé. A beszélgetés abbamaradt, csak csámcsogást hallott.
Már csak pár lépésre volt az ajtótól, amikor valaki újra megszólalt:

– Muki! Önts még egy kis italt nekem!

Poharak halk csilingelése, ital csordogálás hallatszott, és egy elégedett csettintés.

– Ez jól esett. Egész évben erre vártam.
– Nem látszik rajtad, jó húsban vagy – jött a válasz, amit nevetés követett, majd hirtelen csend.
– Csitt! Valaki jön! Nincs már idő eltűnni, lapulás! Eldőlni!

A férfi ekkor lépett be az ajtón. Csak egy gyertya világított az asztalon, ennek a halvány fényénél próbált meg először tájékozódni, nem sok sikerrel.

Pislogott néhányat, koncentrált, és lassan a körvonalakból formák alakultak. Az asztalt körül álló székeken puha, barna bundás rénszarvas figurák ültek, még unokája, Zsófi hagyta itt őket, hogy vigyázzanak rá, a magányos öregre. Sokszor meg is látogatja őket, figyeli, hogy rendesen vigyáz-e rájuk.

Kezébe vette egyiküket, és furcsa, szinte vallató tekintettel figyelte a szőrmés arcot, de az nem mozdult. Ezután leültette őket sorban az asztalra, összeszedte a poharakat, betette a mosogatóba és ő is helyet foglalt, éppen velük szemben. Kezébe vett egy süteményt és kicsit unottan rágcsálni kezdte, majd amikor érezte az ízeket, egyre nagyobb élvezettel majszolta a csokis finomságokat.

– Na jó, én ezt nem nézem tovább! – hallotta újra hirtelen a vékonyka hangot. – Nekünk is hagyhatnál!

Szájában megállt a falat és meredten nézte az asztalon megmozduló rénszarvas figurát.

– Mit bámulsz? Éhes vagyok, és kész!

A férfi automatikusan felé nyújtotta a kezében tartott süteményt és érezte amint kiveszi ujjai közül egy puha mancs. Az asztalon a többiek is fészkelődni kezdtek, majd szép sorban vettek a tányéron pihenő süteményekből.

– Ti meg…? Hogyhogy…? – próbált kinyögni egy értelmes mondatot.
– Jaj, ne már! – dörmögte Toby. – Karácsony van! Ilyenkor minden megtörténhet, nem tudtad? A gyerekek sokkal okosabbak nálatok, felnőtteknél. Többet tudnak a világról, mint ti. Beszűkültök amikor megnőttök, már

„gyerekesek" a régi jó dolgok, félredobjátok a játékokat, régi barátokat és csak güriztek a semmiért. Szép kocsi, nagy ház, gyerekek, hogy kipipálhassátok a szükséges pontokat, drága nyaralások, ahol csak az okostelefonokat nyaggatjátok, nem a tájat nézitek, vagy egymással foglalkoztok. Ez az élet szerinted jó? Te is így élted le a nagy részét. Habár, benned még maradt remény arra, hogy változz. Egész jó fej vagy! – nézett rá nagy barna szemeivel a kis szőrmók.

– Kösz! – préselte ki fogai között a férfi. – Szóval, ti mindig hallotok minket?

Kuncogás volt a válasz, és a negyedik vette át a szót.

– Hát, Tamás bátyó, ne legyen Tappancs a nevem, ha tudsz olyat kérdezni, amiről ne tudnánk.
– És… és mindig tudtok beszélni, mozogni? – kérdezte.
– Sajnos nem – válaszolt Muki. Csak szenteste, egy napig. Az év többi napján csak hallunk és figyelünk. Ez is bulis, de néha fáj, hogy nem segíthetünk. Neked is kellene. Ne legyél magányos, unalmas így az élet. A barátaid jó fejek, de ők nem lehetnek mindig itt veled. Ugye tudod, hogy értem? – nézett kérdőn a szemébe.

A férfi csendesen bólintott, miközben az órára pillantott. Még kérdezett volna, de a csengő megszólalt.

– Ki lehet ilyen későn? – kérdezte suttogva, alig hallhatóan, és felállt, hogy ajtót nyisson.

Mosolygós, kék szemű, csinos nő állt az ajtóban.

– Szia, Tamás! Láttam, hogy még fent vagy, ezért úgy gondoltam benézek. Sütöttem egy kis beiglit, hoztam belőle, remélem, szereted.
– Igen, nagyon – válaszolta és le sem vette tekintetét a kék szemekről, megbűvölve nyúlt a tányérért, és jóleső érzés volt érinteni a nő puha kezét.

Apró mozdulatot érzékelt szeme sarkából. Négy puha szőrgombóc mosolygott, egymás mellé kucorodva az asztalon, egyikük magasra emelte az ujját, mintha azt üzenné: „Oké, sínen vagy, húzz bele! Jöhet a szerelem."

A konyhai régi falióra éjfélt ütött. A mozdulatok megmerevedtek, de a szemek csillogása megmaradt. „Figyelünk!” – súgták a tekintetek.

– Nem is zavarlak, biztosan fáradt vagy – hallotta ismét a nő hangját.

Tamás már sokszor elképzelte ezt a jelenetet, de gyáva volt lépni, nyitni a nő felé. Egy óvatos mozdulattal átölelte, egyik kezében egyensúlyozva a tányért, és két puszit adott a halványan pirosítóval puhított arcra.

– Nem, gyere csak beljebb, éppen karácsonyi partit tartunk! – mutatott az asztaltársaságra.

A nő vidáman nevetett, amikor meglátta a szőrgombócokat felsorakoztatva az asztalon. Egyikük szőrén még árulkodtak a morzsák.

– Ilyen társasághoz szívesen csatlakozom – mondta mosolyogva, és leült Tamással együtt, miközben ujjai játékosan cirógatták a puha bundákat.

Közben arra gondolt: „Ki tudja? Talán ezen a Karácsonyon elkezdődhet valami, amit mindketten régóta szerettek volna már…”

Bánlaky László

Bemutatkozás

1932-ben születtem, Székesfehérváron. Szüleim nem voltak gazdagok, de módos polgárnak számítottak. Gondtalan, vidám gyermekkorom volt. A jólétnek 1945-ben vége szakadt, megtanultam a nélkülözést is. 1951-ben érettségiztem Nagykanizsán, utána szüleimmel pesti polgárok lettünk. A Pedagógiai Főiskolán matematika-kémia/fizika szakot végeztem. Tanárként dolgoztam, majd iskolaigazgatóként, 2001-ig. Akkor, 48 munkában töltött év után nyugdíjba mentem, 69 évesen.

Életem során sok verset olvastam, írásra is éreztem késztetést, de csak nyugdíjasan volt igazán időm a poézissel foglalkozni. Nincs kiforrott költői arcom, inkább a mindig újat keresés izgatta fantáziám. Próbálkoztam szonettel, balladával, szeretem a humoros hangvételű írásokat, a váratlan csattanókat. Megismerkedtem a japán haikuval. Kevés verset írok, de ha egy arc, egy kép, egy hangulat megérint, általában nem nyugszom, míg verset nem faragok belőle. Ebben kitartó vagyok, egy-egy témát sokszor előveszek, amíg végső formájával elégedett nem leszek.

Nincs elegendő versem egy önálló kötethez, de feleségemhez szívesen csatlakoztam, őszintén remélve, hogy kellemes perceket fogok szerezni az olvasónak. Immár 6 közös verseskötetünk jelent meg papíralapon, melyek megtalálhatók a MEK gondozásában is.

B. Moravetz Edith gondolatai Bánlaky László novellás kötetéhez:

Bánlaky László: Ragyogva fénylik a nap novellás kötete rendkívül érdekfeszítő olvasnivaló a mai ember számára.
Közel egy évszázadon átívelve betekintést nyújt az elmúlt kilencven évbe. A versei által ismert alkotó ebben a formában is lenyűgöző, értékes képet tár elénk a magyar középosztály életéről - kisgyermek korától napjainkig.

Már izgalmasnak ígérkezik a könyv első, könnyed, kedves novellája is (A két kutya). Az olvasó szinte érzi az elejétől fogva, hogy a költői véna elkísérte az alkotót egy bimbózó szerelem kibontakozásán át a boldogság beteljesüléséig. Megcsillogtatja képességét, miként figyeli meg a kutyák viselkedését, gazdájukhoz való ragaszkodását. Képes mosolyra deríteni akár egy ellentétpár tulajdonnevével: Cézár egy uszkár, vagy Manó a német juhász, illetve, a „hozzájuk tartozó" gazdik méretkülönbségéből (uszkár gazdája: 190 cm, a német juhászé: 165 cm magasak). Szereti a humoros megoldásokat, ezzel a képességével többször is találkozunk a novelláiban.

Írásai közül nem hiányzik az érzelmes, megható motívum sem (Nagyapó húsvétja, Rádió).

Minden művében érezhető, hogy zömmel saját emlékeit dolgozza fel alkotásaiban. A Rádió - soraiból megismerhetjük mélyérzésű tiszta, őszinte kapcsolatát, szeretetét, ragaszkodását Édesanyjához. Ez az a novella, melyet hosszan lehetne fejtegetni, de erre nem vállalkozom - beszéljenek helyettem az író szavai:
„Apa hős volt. Felnőtt fejjel tudtam csak megérteni, mennyi nélkülözést vállalt ezekben az években. Anya szent volt Apámnak, otthoni munkát vállalt (lámpaernyőt festett pár forintért), így egész nap otthon tudott lenni. Mélyen vallásos ember lévén éjszakákon át azért imádkozott a betegágy mellett, segítse őt, hogy másnap is legyen betevő falat a családnak." - Ez a novella is valós történésen alapszik - s az utolsó bekezdés tanúsítja, ennyi év után is, minden reggel első tekintete két fényképre esik, mely a kisszekrényen apja készítette képkeretben áll.

Történelmi témájú írása: Cserhalom (Szent László legendája nyomán) - 2017. június 30- án hangzott el Besztercén (Beszterce-Naszód vármegye)

az első erdélyi könyvbemutatónk alkalmával, nagy tetszést aratva a jelenlevő erdélyi magyarság soraiban. A messziről jött honfit mindannyian azon nyomban szívükbe zárták - nők, férfiak versengtek, ki üljön mellé a megterített ünnepi asztalnál: *„Bár nem itt születtél, de közülünk való vagy"* - hangzott innen-onnan.

Többségében humoros írásaiban súlyos társadalmi problémákra is rávilágít. Fényképezni tilos novellája olyan korba repíti el az olvasót, melybe a mai fiatalok úgy lépnek be, mint a mesébe, szinte leesik az álluk a csodálkozástól, mikor beleképzelik magukat az 1950-es évek világába. Színesen meséli el az ünnepségre masírozó lovaskatonák „gyakorlását", melyet szigorúan tilos volt fényképezni… hogy miért, no ez itt a kérdés! 1951-ben az utcán masírozó katonák fényképezéséért súlyos büntetés járt.
Fokozza a rejtély kulcsát Az őrsvezető -, melyben az akkori neveltetés kettősségét átélt, szófogadó gyermek lelkivilágát teszi górcső alá. - E rövid novellával is felemel egy függönyt, apró szösszenet, de bepillantást enged egy karnyújtásnak tűnő, mégis fényévnyi távoli világba. Talán választ kaphat az olvasó, a társadalmunk akkori ifjú nemzedékének labilitásáról, bizonytalanságáról, esetleg későbbi megingásairól.

A kórházak állapotáról is szomorú képet fest humoros formában - (Kórház, Nővérke) bizonyítva, hogy a mai világban is történnek helyzetek, melyeket érdemes az oxytocin felszabadítása érdekében az olvasó elé tárni. Ehhez használ tűpontos retorikai és nyelvi eszközöket (mint pl.: „FÉRFI KÓRTEREM. Így egyes számban... hatalmas hodályban jobbra-balra végig a fal mentén áttetsző plexi „falakkal" bokszokra osztották a termet, egy-egy bokszban két, esetleg három ágy. A bokszok a széles középső folyosó felé nyitottak voltak. Öt, vagy hat mindkét oldalon, ... – *„Ez a legújabb fejlesztésünk - dicsekedett a hölgy - így mégis csak barátságosabb, nem?")*

Nyelvezete rendkívül gazdag, stílusa pergő, magával ragadja az olvasót. (A viharosnyéki boszorkány-tól kezdve a Brumi mamának, Gyárlátogatás, Gáz van novelláin át egészen a Beléptem az ügyfélkapun, vagy a Dzsi-pi-esz-ig, melyeket olvasni nem csak élvezetes, hanem tanulságos is.

Ragyogva fénylik már a nap - címadó novellájával újra visszatér a lelki mélységekbe - vagy magasságokba!? Miként a kötetet záró - A karaj -

mindennapinak tűnő, annál mélyebb mondanivalóval bíró lelket simogató alkotásig.

Szeretettel ajánlom mindenkinek, lebilincselő olvasmány, nem lehet letenni végig olvasás nélkül.

NŐVÉRKE

Nővérke alig volt több 150 centinél, és ahogy mondani szokták: vasággyal együtt sem nyomott többet 50 kilónál.

Nővérke éjszakás nővér volt a kórház sebészeti osztályán, sok kórteremre egyedül.

„Egynapos" sebészeti beavatkozásra mentem. A műtét után haza mehetek – mondta az orvos. Egy váratlan komplikáció miatt azonban a vérzést fél óra próbálkozás után sem sikerült elállítani.

- Itt kell maradnia, amíg a vérzés eláll, de ha nem szűnik meg, egy nagyobb műtéttel az eret elzárjuk" – mondta ki a szentenciát az orvos, és tüstént telefonált betegszállítóért. Így lett a fél órából háromnapi kórházi ágyban fekvés.

A régi építésű épületben egy 10 ágyas kórterembe fektettek. Öt ágy állt az egyik hosszú fal mentén, katonás rendben, a másik öt szembeni oldalon. A terem méretére jellemző, hogy a két ágysor között elfért még egy hosszú asztal is székekkel. Én pedig feküdtem, felkelni nem volt szabad, enni sem kaptam. Volt tehát időm a szobatársak megfigyelésére. A kórteremben nagyrészt emésztőszervi betegséggel műtött betegek gyógyultak. Jobbról mellettem egy fiatalember éppen haza készülődött, már három hónapja bent feküdt, súlyos gyomorműtétje volt. Nekem, mint új betegnek el kellett mesélnie az egész kórtörténetét. Már alig várta, hogy édesanyja házi főztjét megkóstolhassa. Tele volt optimizmussal – de a nővér arcáról mást olvastam le. Bal szomszédom frissen műtött, 10 percenként becsengette a nővért, csináljon már vele valamit, a drén- csövön át kifolyó nedvek már a lepedőjén csordogálnak. A nővér hozott egy nagy köteg papírvattát, tegye

azt a sebre, és ha átázik, cserélje. Átázott, nem nyúlt tiszta vattáért, hanem ismét a nővérhívót nyomogatta. Megszólítottam: ott van mellette a tiszta vatta. De ő csak mogorván rám nézett, és most már hangosan kiabált a nővér után. Egész délután zsörtölődött, megváltás volt, mikor végre elaludt.

Ólomlábakkal vánszorgott előre a nagyóra mutatója, s lassan beesteledett. 8 órakor a délutános nővér átadta az ügyeletet Nővérkének. Nővérke minden ágynál megállt, ismerősen üdvözölte a régieket, az újaktól érdeklődött, miben kérnek segítséget. És amikor mindent rendben talált, a szomszéd kórteremben folytatta útját. De előtte még eloltotta a villanyt, és jó éjszakát kívánt.

Nem vagyok különösebben jó alvó, a szokatlan helyzet maradék álmomat is elverte. Így meg tudtam figyelni, hogy Nővérke úgy óránként bejött, gumitalpú cipőjében nesztelen surrant az ágyak között, Megállapította, hogy minden rendben, és ahogy jött, épp olyan csendben kisurrant a teremből.

Késő délután egy új beteget hoztak a velem szembeni üres ágyra. Idős bácsi volt, becslésem szerint 70 éves körüli, körülbelül 180 cm és legalább 120 kiló. Két beteg- hordó fiú csak üggyel-bajjal tudta ágyba fektetni. Mindkét lába vastagon bekötözve, elhanyagolt cukorbetegsége szomorú következményeként. Hallgatag ember volt, akkor se válaszolt egyetlen kérdésre sem, ha éppen nem aludt. A takaró alatt nyilván égett sebes lába, ezért addig fészkelődött, míg az ágy rácsán kidugta a lábait. Két jókora mezítelen talp bámult rám, meredten.

Nővérke besurrant, körútján megállt a két lábnál.

- Ejnye, bácsi, ezt nem szabad, még megfázik, tessék visszahúzni!
Mondhatta volna egyenest a falnak is. Az Öreg meg se rezzent. Nővérke mellé lépett, s hóna alá nyúlva nagy keservesen visszahúzta a párnára. Kiment, térült-fordult, a két láb megint kívül a rácson. Nagy sóhajtás, s kezdődött elölről a közelharc.

A kórterem unalmas csendjét ekkor különös zeneszó töltötte be: ketten adták elő, a szomszédom és az Öreg. A szomszéd irgalmatlanul hangosan, a hangskála összes húrján játszva horkolt. Akkor bekapcsolódott a basszus

is: az öreg folyamatosan és óriási hangerővel fújta alfelének trombitáját. Most tessék elaludni!
Az említett koncert végeztével csak halk szuszogás hallatszott a tíz ágy felől. Úgy tizenegyet mutatott az óra, amikor a nesztelen léptek újra végig tipegtek a kórtermen. Amikor az Öreghez ért, Nővérke megtorpant. Kifinomult érzékei bajt jeleztek. Fellebbentette a takarót.

- Jaj, bácsi! A kezébe adtam a csengőt, ha valami kell, csak jelezzen. Miért nem szólt, hogy segítség kellene. Most még a lepedőt is ki kell cserélnem maga alatt!

Az Öreg nyitott szemmel feküdt, de meg sem rezdült, mintha nem is hozzá beszélnének.

Nővérke kisietett. Gondoltam, segítséget hoz, talán az ügyeletes beteghordó férfit. Ám nemsokára csak egy lavór meleg vízzel, tiszta lepedővel tért vissza. Nagy erőlködéssel lehúzta a pizsamát, tisztára mosta a beteget, alá tett egy tiszta kendőt.

És következett a lepedő csere. Először a szennyest kellett eltávolítani. A kórházi protokoll szerint minden beteg alatt két lepedő van, az egyik félbe hajtva csak deréktól lefelé, hogy hasonló esetekben könnyebb legyen a csere.

Ezután a következő jelenetek játszódtak le: Nővérke nagy keservesen bal oldalára fordította a nagy testet.

- Bácsi, kapaszkodjon a jobb kezével az ágy szélébe, hogy ne forduljon vissza, amíg kiveszem a lepedőt. Tessék jól kapaszkodni!

Az öreg, mint ha nem is hallotta volna, visszahuppant. Nővérke újra neki veselkedett, s mivel együttműködést most sem sikerült elérnie, bal kezével nagy keservesen oldalt fordulva tartotta a pácienst. Közben jobbjával alaposan a beteg alá gyűrte a lepedőt. Ezután átment az ágy másik oldalára, s mivel támogatást most sem kapott, fél kézzel ismét oldalán tartotta az Öreget, hogy a begyűrt lepedőt kihúzhassa alóla.

Hasonló módon került helyére a tiszta lepedő. Fordítás balra, megtartás, lepedő alágyűrés, a másik oldalról ellenkező irányban ugyanígy, áthúzva a tisztát a beteg teste alatt. Gondosan elsimította mindkét oldalon, tiszta pizsama nadrág, végül gondosan betakargatta.

Egész idő alatt csak halkan beszélt a bácsihoz, hiábavalón kérve a segítséget, szeretettel, egyetlen indulatos szó nélkül. Nagyot sóhajtott, és egy percre leült pihenni az ágy szélére.

Aztán összeszedte a szennyest, a lavórt, és nehéz léptekkel kiosont a kórteremből. Mikor elhaladt mellettem, csak egy fáradt mosolyt láttam az arcán.

Éjfélkor – már félálomban – láttam, ahogy egy jóságos tündér elsuhant az ágyak között…

(A történet megtörtént eset, Nővérke már nyugdíjban, Isten adjon Neki hosszú, békés öregkort!)

Rövidkaraj

Linda beállt a SPAR parkolójába. Amíg a bevásárló kocsival a bejáratig ért, még egyszer végig gondolta, mit kell vásárolnia. Péntek volt, ő is a munkahelyéről jött, két napra, a hétvégére kell ellátni a családot. Tulajdonképpen most az egyszer kivételesen csak szombatra kell főznie, vasárnap anyósáéknál ebédelnek, a nagypapa 70 éves születésnapját ünnepelik.

Úgy tervezte, hogy zöldségleves lesz, majd rántott hús krumplipürével, ha van szép saláta, salátával. Édességet nem készít, a Nagyi egész héten sütfőz az ünnepre, elég, ha vesz valamilyen fagylaltot. Eper és karamell a kedvenc, egy dobozban kapható. És valamit reggelire és vacsorára. Egy nagy üveg narancslé neki és a 8 éves Zolinak, egy sör a férjének.

A zöldséges pultnál kezdett, mindjárt a bejáratnál. A leveshez kell sárgarépa, - abból van még elég otthon, - 4 szál fehérrépa, karalábé, férje a zellert is szereti. Hagyma, krumpli van otthon, a szükséges fűszerek is. Örömmel

fedezte fel a szépen fóliába csomagolt jégsalátát, ezt mindnyájan nagyon szerették. Gyümölcsöt a párja vállalta.

Petruska! Majd elfelejtette a legfontosabbat. A petrezselyem adja a leves igazi ízét.

A hentespultnál kicsit elidőzött. Még nem döntötte el, a disznó melyik részéből készüljön a rántott hús. A kínálattól tette függővé.

Némi töprengés után a rövidkaraj mellett döntött. Nem volt már sok belőle, igazán gyönyörű, friss darab volt, nyilván mások is ezt vitték leginkább.

Három szép szeletet kérek – mondta a jókedvű idősebb hentesnek. A mester sem volt fából, jól megnézte a csinos asszonyt.

- Kicsontozzam, kedves? – kérdi előzékenyen.
- Nem, köszönöm, csonttal együtt sütöm. Úgy igazán ízletes.
- Jó ízlése van, asszonyom – udvariaskodott az eladó. A három szelet elég lesz?
- A férjem nem nagyétkű, a gyerek csak 8 éves, mindig ennyit szoktam.

A hentes átnyújtotta a csomagot, de azért megkérdezte: látja, már csak két kisebb szelet maradt.

- Nem akarja mégis elvinni?

Linda ingadozott. A hús kivételesen szép volt, elállhat egy hétig is a mélyhűtőben.

- Tudja mit? Elviszem – döntött végül.
- Váljék egészségükre – nyújtotta át a második csomagot is.

A többi már gyorsabban ment: ½ kg kenyér, 6 zsemlye, légmentesen fóliázott téli szalámi, tej, vaj, sajt. Itt egy kicsit megrekedt, mert elállta a szűk közlekedőt egy idősebb hölgy, aki hosszasan válogatott a sajtok közül. Leemelte mindegyiket egymás után, s ahogy megfigyelte, mindig az árcédulát

olvasta először. Hatvanas nyugdíjas lehet, állapította meg róla. Öltözetéből is látszik, szerény körülmények között élhet.

- Elnézést, - mondta, és biztos kézzel nyúlt az ementáliért.

Férje kedvence, tudta, hol találja. Fagylalt, italok, és máris a pénztárhoz igyekezett. Hétvége lévén, elég hosszú volt a sor. Számba vette, hogy nem felejtett-e el valamit, és csak azután nézett fel. Előtte a sajtoknál válogató nő rakta a szalagra a vásárolt árut. Volt ideje megfigyelni. Szépen, katonás rendbe rakott mindent, néhányszor változtatott a sorrenden. Majd a sor végére tette a „következő" feliratú táblát.

Most már felkeltette a kíváncsiságát: vajon miért rakosgatta olyan gondosan sorba azt, amit vásárolt.

Tüstént fény derült erre is. Gondosan figyelte a pénztárgépet, ahogy a pénztárosnő „lehúzta" a tételeket. Számolt magában, míg egyszer megszólalt:

- Mondja kedves, mennyi most az összeg? Csak 700 forint van nálam.

A pénztárosnő nem is csodálkozott megszokta már.

- 675 forint. Megálljak?

A nő átadta a pénzt, megszámolta a visszajáró 25-öt. A szalagon maradt egy kis tábla csokoládé, és egy túrós táska.

Lindának összeszorult a torka. Önkéntelenül a „következő" tábla felé nyúlt, és áttette a csokoládé elé. A pénztárosnő megértette.

- A magáéhoz számoljam? - kérdezte halkan.

Linda felriadt.

- Igen, természetesen – ő is halkra fogta a hangját.

Majd egy határozott mozdulattal kiemelte csomagjai közül a két szelet rövidkarajt, és a túrós táska mellé tette. Ellépett a pénztártól, és a három csomagot észrevétlen a sokat megélt karkosárba rakta.

- Áldja meg önt az Isten, asszonyom – suttogta a pénztáros.

A szombati ebéd nagyszerűen sikerült. Kiváló volt a rántott hús, annyira ízletes, hogy még egy szelettel meg tudtam volna enni belőle – dicsérte meg a férje.

- Az utolsó szeleteket hoztam el. Sajnos, nincs több – hazudta Linda, és boldog volt, hogy az igazat hazudta.

Ladikban a tavon

Piciny, púpos parány pirosság,
nyomában nyalka hólyagok,
szívnák, mert szivart nem szívhatnak,
a szúnyogok, a szúnyogok.

Véremre vágyó vad seregük,
-zajtalanul sikló ladikom-
zümmögve támadni készül,
szívókák szemtelen szúrnak.

Evezőt merítő karomra rászáll,
emelem kezemet: odacsapjak,
lendületem a levegőben megáll,
ó, hiszen éhes, enni akar csak.

Baranyi Imre

Bemutatkozás

Makón születtem 1956-ban.
1965-ben írtam le első versem, amit negyedszázadon át meganynyi követett. Imitt-amott, helyi lapokban néhány meg is jelent.
Aztán 20 év csend… majd így a nyugdíjhoz közel ismét nekibátorodtam.
Szeretem az egyszerű, tiszta nyelven írt, rímes verseket. Szívesen olvasom mások, más stílusban készült költeményeit, de én már csak maradok a hagyományos verselésnél.
Gondolom, nem okozok meglepetést azzal, hogy három legkedvesebb költőm Arany János, József Attila és Pilinszky János.

Mozgolódás

A tél feszíti még a fátyolát
a dermedő, fagyott világra,
a szürkeség szorít, nem enged át
Napot mosolyogni csak sokára,
mikor pedig netán utat talál
a fény a jég itatta földre,
a fellegén legott fölébe száll,
akárha volna annak őre.

Maroknyi búsuló madár kereng
a fák között tavaszra várva,
csupán kevés magot keresne lenn,
de még a fagy rögökbe zárja,
a néma táj fölött a szél az úr,
ölelkezése sajgva fájó,

ha úgy akarja, hát süvöltve fúj,
remeg belé a barna szántó.
Viszont alatta bújva víg magok
mocorganak buján, serényen,
kikelni kész haduk varázslatot
akarna felmutatni régen,
de lám, a bölcs idő azonnal int;
„Maradjatok kicsit magok még,
amint a március reánk tekint,
kizöldülőn fakadjatok szét!”

Fogadkozásaim

Megfogadtam annyiszor, nem írok,
felesleges kitárni önmagam,
hisz tudom, hogy érdekelni nem fog
min álmodozgatok magányosan.

Mert kit érdekel szívem zenéje,
ha bánatában elrepedve ver,
bárha néha-néha ütve félre,
titokban egyre még szeretni mer.

Megfogadtam én a némaságot,
de hasztalan, ha így dobog belül,
mert kihallik az, ha végre vágyott
szerelmesem szobámba penderül.

Én olyankor újra elfelejtem,
mit is fogadtam épp a jóelőbb,
édesen remeg belé a lelkem,
megannyi költemény elébe tör.

Már nem is fogadkozom, hiába,
a múzsa csókja úgyis elsodor,
jobb kezemben itt a penna szára,
s a balban egy kupányi tiszta bor.

Forgó

Az őszre tél következett,
utána új tavasz jött,
de májusán a fellegek
a mályva orgonák közt
megint nyarat terítenek
a lángoló mezőkre,
az élet egyre így pereg,
sietve múlik egyre.

Ne hagyd elúszni perceit,
ragadd meg és öleld át,
szeress belé bohón amíg
szemed szerethetőt lát!
Utána úgyis elsuhan
a kurta lét feletted,
csak éldegélsz magányosan,
s az őszben eltemetnek.

Kutatva éji csók után

A vészesen fogyó idő alatt
után kerestem egyre ajkadat,
de mára messze fáj az éji csók,
az is lehet, talán igaz se volt.

Pedig hajadnak éden illatát
reám omolva május orgonák
idézik, ám hiányod úgy sajog,
akárha volna árja sóhajok

sötét vizén elúszva egy hajó,
minek vitorlarudja látható,
de már a tatja jóval elhaladt,
merülve rég a láthatár alatt.

Vajon hová siethet így hajód,
hogy éji csókodat sem adhatod,
megértem én, hiába kérdezem,
hiszen merülsz alá a tengeren.

De tudhatod, hogy én veled halok,
s megint találkozunk az angyalok
között az új tavasznak udvarán,
kutatva éji csókodat után.

Lüktető vágy

Veled szerettem volna végre lenni,
ölelni lázadón a testedet,
a könnyűvérű démonodra lelni,
de messze jársz, s azóta nem lehet.

Hiába érzem perzselő tüzed még,
ha meg belőle csak parázs maradt,
a félbe fájt, tilos-keserves emlék,
ha néha nagy titokban elragad.

Olyankor egyre torkomat szorítja,
miért is hagytam én, hogy elrepülj,
de lám a sors kegyes, ha így akarta,
hogy megmaradj örökkön itt belül.

Azóta már csupán a tompa vágy él,
idézi lüktetőn, hogy megszülettél.

Levendulák a szélben

Levendulák a lenge nyári szélben
akár a tenger, egyre ringanak,
a lelkem átitatva, ó be mélyen
lilul belé a méla alkonyat.

Az illatuk lebegve elvarázsol,
virágaik megannyi morfium,
feledtetik velem rideg magányom,
akárha volna égi áfium.

Olyankor elmerengve visszanézek,
tucatnyi gondolat kereng velem,
hová peregtek át a boldog évek,
s csupán az illatuk maradt nekem.

Elég ez így, a búra semmi ok,
levendulák, csak illatozzatok.

Ébred a lét

Új kikelet csalogat ma a napra,
hívja a lelkem örülni veled,
körben a gyermekek apraja-nagyja
várja, amint tavaszunk közeleg.

Ébred a lét, a fejét felemelve
nézi miként vigadunk gyönyörén,
bárha megannyi velünk ma a terve,
mégse siet vele, hulljon a fény.

Oltsa belénk melegét, feleselve
téli hideggel a völgy peremén,
űzze erünkben a vért tova, szerte
hintve titokban az égi reményt!

És ha az alkony a völgyre lehajlik,
boldogokat lel a pitvar alatt,
elkerekedve a két szeme váltig
nézze csodálva az álmaikat!

A léten át

Ma már a régi álmok elszeleltek,
alig maradt nyomuk, peregtek el,
akárha volna mind csak égi felleg,
miket csupán az őszi szél ölel.

Be messze szállt velük letűnt világom,
az édes évek árja elszaladt,
de én azóta egyre visszavárom
varázslatát a parti fák alatt.

S amint kanyargva életem folyója
az út során a tengeréhez ér,
akárha volna ott ezernyi bója,
az álmaim világa visszatér.

Megélem újra mézitatta csókod,
a vágyremegte, lázas éjszakát,
amelyre hajnalát terítve boldog
napunk derült, s köszönt: Vivát!

Az álmok így kerengnek egyre-másra,
bejárva lelkeink zegét-zugát,
lebegve, égve, vissza-visszajárva,
repítenek tovább a léten át.

Édeni csók

Kékül az ég, csicseregnek a fákon a tarka madárkák,
új tavasz éled a kertek alatt, libegő szeleken hull
szerte az illata, árad a fény az idő köpenyén át,
lelkem inogva a lét lebegő peremére kifordul.

Omlik a szívemen át szerelem, szaporázva a légzést,
torkomon elhal a szó, pirulok bele egyre hebegve,
nem jön elő sehogyan sem a néhai, reszketeg érzés,
hogy leszel így meseszép-szomorú Violám te szeretve?

Ám amikor kezedet remegő kezeimbe kinyújtod,
éled a hév, ajakam belefullad az édeni csókba,
átölelem folyamát, azután magam is belehullok,
mintha e csók ajakunknak a tétova végszava volna.

Múló mesék

Hajlik az álom a lét peremén át,
ontja a képeit egyre szemedre,
mert ki azokra a voltakon átlát,
nézhet előre a messzi jövőbe.

Fejtheti egyre sorát az időnek,
féltve tekinthet az angyalaikra,
ördögeit meg elűzheti, főleg,
hogyha szaladnak előle pokolba.

Nyúlik az éj, de a hajnala eljön,
szétszövi lassan az álmaid árját,
ébred a lét, kerekedve e földön,
itt evilági kegyencei várják.

Nincs tova, vége a lágy libegésnek,
földre eresztve a láb nehezen jár,
mit tudom én, a mesék hova férnek,
merre szaladtak e szürke valón át?

Barkaféltve

Kinyílt a barka barna fűzvirága,
akárha februárba' mégse fázna,
melengve egyre lelkemet tüzelte,
kimentem így elé a téli kertbe.

Te fűz, ugyan miért e gyors virágzás,
talán nem oltja már a szomjadat más,
csupán e téli Nap csalóka fénye,
vajon nem árt a fagy, ha jő az éjre?

De ő naiv szemekkel énreám néz,
hiszen világom átölelni már kész,
talán a zord hideg sem úgy akarja,
ne nyíljon el, ha végre tárva karja.

Az éjeimre most alig jön álom,
remélve, nem hiába ring az ágon.

Télűző...

Télűző fénykatlan
keltett mély álmomból,
öntött rám irdatlan
dézsát, aztán így szólt:

Kelj fel hát hétalvó,
léted bár átalszod,
tudd azt, hogy másról szól,
így abból nincs hasznod!

Lábadj bús álmodból,
víg széllel fuss versenyt,
nap süt, rád hímport szór,
szárnyat sző, felreppent!

Elfáradsz végül majd,
ímhol lágy ágyad vár,
télűző álmot hajt
és mélyén alszol már.

Búcsú a téltől

A tél a parti fák között motoz,
törött jegét a tó feledte már,
hiszen tavasz közelg, nem oly gonosz,
de még övé ma itt a február.

A fellegén a napsugár süt át,
leheletén megenyhül egy kicsit,
mosolygva nézi száz varázslatát,
de még havat remélve álmodik.

Habár az éjszakát lehűti még,
de már alant mocorg megannyi mag,
amint megérzi szertelen neszét,
parányi torkaiknak inni ad.

Utána lassan elpakolja mind
a dermeteg fagyát, hideg szelét,
a tó felé fehér kezével int,
s nyomán az év szelíd tavaszba lép.

Utolsó éj

Ha volna még időm, föléd hajolva
utószor ájuló szemedbe néznék,
akárha régi éjszakánk dobolna
a szíveink falán ütemre; még-még!

Eloldanám a köntösöd remegve,
kibontanám belőle lassan aktod,
a lelkem újra még beléd szeretne,
nem érne láza hajnalig se partot.

Talán a reggel engem ott is érne,
lebegve homlokodra hullna csókom,
sajogna bár a szám, de hát miért ne,
ha kell, a vágy belé vadul harapjon.

Ha volna még időm, meg is köszönném,
de hát a sors ladikja vár a parton,
aludj tovább, te, régi-régi tündém,
ez éj az álmaidba megmaradjon.

Éji ködökben

Merre talállak, az éji ködökben,
merre bolyongsz egyedül, szeretőm,
mit tehetek, hogy a lényed öleljem
újra meg újra, megint, remegőn?

Oly szövevényes e végtelen erdő,
meg se leled ma a visszautat,
mert amikorra az éj fagya eljő,
szűm ölelésre hiába kutat.

Szólj szeretőm, kiabáld fel az erdőt,
hangod a szél a fülembe cseni,
bárha dörögnek az égben a felhők,
lelkem a lelked előkeresi!

Hogyha talállak az éji ködökben,
el nem eresztlek utána sosem,
kell, hogy a lényedet újra öleljem,
nem menekülhet e nagy szerelem!

Éledő remény

Március illata libben a szélben,
nyílik a nárcisz a kertek ölén,
múlik a tél, foga vásik, erőtlen
hordja a fellegeit ma fölém.

Már oda rég a fehér hava, látod,
pendül a réten a fű szaporán,
új tavaszunk tenyerén virulást hoz,
éled a lélek a lépte nyomán.

Mintha kitörne belőle a télnek
fagyszomorú, kiadós szigora,
messzire zendül az erdei ének,
roppan alatta a szűk kaloda.

Mert a remény szabadon szeret élni,
nem nyomorítja a tél hidege,
és a világ örömét betetézi,
nem hiszi tán e csodát maga se.

Utótűz

Hová peregtek át a lenge évek,
mivé foszolt a régi vágy belül,
a messzeség felé hiába nézek,
szerelmeimre már gomolyköd ül.

Mi lenne, hogyha újra átölelne
a láz bizsergető-vad illata,
a fellegén az Ámorom figyelne,
vajon maradna rám elég nyila?

Vajon nem oltaná hajam fehérje
a szív remegve éledő tüzét,
a régi érzemény belé beférne,
vagy arra helyben ott repedne szét?

De hogyha mégis úgy adódna, lángja
lobogna bárha olthatatlanul,
a vágy repesve engem ott találna,
hol ifjan éltem át, s olyan vadul.

Tavaszi vágy

A sárga nárciszok megint kinyíltak,
az illatuk kerengve lengedez,
viráguk újra küld a márciusnak
megannyi bódulón szelíd jelet.

Elandalít az új tavasz varázsa,
feloldoz és hamar kibékülök,
nem orrolok ma már a tél fagyára,
különben is sietve költözött.

Helyére végre langy szelek tolultak,
levettetik velem kabátomat,
remegtetik cirógatón a vágyat,
meg is pirul belé az alkonyat.

No és az éj vajon milyen talányt hoz,
ha eltalálok újra hű babámhoz?

Kelő Napunk

Habár megannyi furcsa jel mutatta,
mi mégis édelegve tűrtük el,
s a láncaink megint kezünkre rakta
a rút közöny, mi újra átölel.

Miért van az, hogy oly hamar felejtünk,
botor fejünk hurokba dugva lám,
az éledő remény a ködben eltűnt,
azóta hamva sem maradt talán.

A volt hitünk a szél szemünkbe fújja,
hunyorgva bár, de éledezni kezd,
s ha majd kezünk a láncaink ledobja,
a végtelen ködére ráijeszt.

Kelő Napunk a fellegünk elűzi,
az ég kitisztul és beteg tüdőnk
mer újra mélyeket belélegezni,
s a lelkeinkre új világ köszönt.

Tavasz-titok

Fáznak a szélben a fák, rügyeikben
domborodik remegőn a jövő,
enyhül a fagy, szigorán tovalibben
Tél uraság, odasúgja: Agyő!

Jő Tavaszunk, karolása lebegve
álmokat oldoz a hajnalokon,
nagy sietősen az égre fecsegne,
ömlene széjjel a titka nagyon.

Ámde a Hold sugarán idehajtat
Márciusunk kipirulva kicsit,
bárha az éjszaka mámora hallgat,
láza kotyogna belőle, de csitt!

Szólt a Tavasz, mi az éj közepén volt,
fedje örökre a köd takarón,
így született meg a hajnali égbolt,
s pírral ölelte a lágy horizont.

Az újhodáson át

A márciusra langyuló
tekintetét a Nap
teríti, mintha volna jó
apánk az ég alatt,
a felleg is, miként anyánk,
simítja bús fejünk,
a tél vigasztalás gyanánt
a messzeségbe tűnt.

A lelkeinkben enyhülő
feloldozás kutat,
az új tavasz virága nő,
kitárja szirmukat,
s velük kering a lenge szél,
a kertek illatát
bogozza egyre szerteszét
az újhodáson át.

Kharón panasza

Köröttem egyre olvadó idő,
a hátamon megannyi néma súly,
miről beszélni nincs elég erő,
s a szél üres tekintetembe fúj.

A mezsgye vékonyodva partra lejt,
ahol kikötve ringató ladik
locsogva vár, halásza nem felejt,
türelmes, ámde mégse hagyhat itt.

Utamra indulok ma én vele,
evezve át az éjsötét vízen,
lehet, hogy integetni kellene,
de nincs a parton állva senki sem,

ki visszaintegetne, elhalón
üzenne könnyeit törölve ott,
dohog belé a jó öreg Kharón;
milyen világ ez és milyen halott?

Morogva bár, ladikja visszavitt,
s kitett a partra újra engemet,
kiszólt: ha lesz ki megsirat, megint
jövök, sietve érted itt leszek.

Azóta vígan éldegélek én,
a dőre verseim rovom, noha
ki megsiratna, nincs e földtekén,
nem is halok meg így talán soha.

Önmagát faló

Mintha volna éji látomás,
mi messzi, ős-ködökbe bújna,
néha készakarva visszavás,
dohos fogak között csikorgva.

Megrekedve lét határain
beteg világom így üzenne,
forr az ég alatt a karmazsin
kemény vihart jelez közelgve.

Bősz idő kereng vadul felül,
alant a múlt remeg vajúdva,
rég elengedett esély feszül
az elveszett jövőnek újra.

Ám a mindenét faló vigyorg,
tetézi bűneit halomra,
mintha volna megvadult kobold,
ki még a végeken rabolna.

Így rohan mohón e torz világ
a végzetébe balga módon,
hogy felélve részeg önmagát
csupán falatnyi űr maradjon.

Bobvos Adrianna

Bemutatkozás

Bobvos Adrianna vagyok. Dunaszerdahelyen (Szlovákia) születtem. Férjemmel és három gyermekünkkel, Szegeden élek. Általános iskolában szerettem meg a verseket, tizenkét éves lehettem, amikor az első kis költeményt írtam. Azóta is írogatok Istenről, szerelemről, gyermekeimről, a természetről, állatokról. Az írásra mintegy talentumként tekintek.
Magánkiadásban, 2017 – ben megjelent egy kötetem Szeretetstrófák címmel.

Szeptember végén

Szeptember végén
Anyám erkélyén
Állok s nézelődöm,
Itt élt sok elődöm.

Én is itt cseperedtem,
Nagymamámnál nevelkedtem.
Itt jártam én az óvodát,
S koptattam iskola padját.

Biciklizni itt tanultam,
Pocsolyába is gázoltam,
Macska után fára másztam,
Padlást, tetőt is megjártam.

Kacsát, tyúkot etettem,
Mamával borsót fejtettem.
Székre, sámlira ültünk,
S együtt diót törtünk.

Mennyi öröm, mennyi bánat,
Szeretet is felém áradt.
Nem felejtem, amíg élek,
Megrohannak az emlékek,

De jó is volt akkor, régen
Nagymamámnak az ölében!
Babusgatott, becézgetett,
Mindig a kedvemre tett.

Szülőfalum szép utcája,
De sokszor gondolok rája.
Mikor járok arra újra,
Egyedül az Isten tudja.

Itt az Urat megismertem,
Őróla szólni mertem.
Az utcán és a templomban
Verseimet is elmondtam.

Állok most a Tisza partján,
Rád gondolok, régi hazám.
Ó, de vágylak újra látni,
Szeretteim ott találni!

Tavaszi zsongás

Virágzik az aranyeső,
Lelkemnek oly jóleső.
Ibolyák is illatoznak,
Nefelejcsek nyiladoznak.

Gyöngyvirágban gyönyörködöm,
Gyöngyikéket megöntözöm
Tulipán és nárcisz,
Babarózsa is virágzik.

Böjtmás hava, Szent György hava,
Tavasznak lágy, édes hangja,
Madaraknak csicsergése,
A méheknek zümmögése.

Kacagó tündér

Kacagó tündér vagyok én,
Evezek az élet tengerén.
Kikötök a boldogság szigetén,
Máskor meg a bánat földjén.

Voltam már magasan s mélyen,
Szívem nem kell, hogy féljen,
Velem van az én Uram,
Aki egyengeti utam.

Akkor is mosolygok,
Amikor szomorkodok,
Nem mindenki a barátom,
Ne lássák az én bánatom.
Ne tudják, a fájdalmam,
Ne nevethessenek rajtam.

Járom a világot,
Vígan világítok,
Senkit sem ámítok.
Árasztom a világosságot,
Uramnak szolgálok.
Nem egyedül állok.

Uram ismer engem,
Akarata jó nekem
Őt, magát keresem,
Törvényét szeretem,

Kacagó tündér vagyok én,
Voltam az élet peremén,
Jártam már a fellegekben,
S tán az egekben lebegtem.

Kendőbe kötve

Kendőbe kötötte ősz haját,
Úgy ment etetni tyúkot, kacsát.
Reggel s este felvette kabátját,
Most is érzem kendője illatát.

Fáradhatatlanul dolgozott,
Ha kellett, zoknit foltozott.
Kendőben hozta be a tojást,
S hallottuk a kotkodálást.

Kertben kapált, vetette a magot,
Ízletes gyümölcsöt aratott.
Így tett nagymama nap nap után
Kora reggel s késő délután.

Szívemben őrzöm emlékét,
Színes, mintás kendőjét.
Most is hallom intő szavát,
Nem feledem kedves arcát.

Látom dolgos két kezét,
Kissé kövérkés termetét,
Azt a szürkéskék szempárt,
Melyet olyan régen lezárt.

Böjte Márton

Bemutatkozás

1947- ben születtem Várpalotán. szegény sorsú bányászcsalád első gyermekeként. Munka mellett csak keveset írhattam. Mindennapok fáradtsága kiverte kezemből a tollat, és néha elvették a kedvemet gúnyos megjegyzések (mit is akarsz te?). Nem vitatkoztam. Betegségeim mellett egyre többet foglalkoztam írással, olvasással.
Írói nevem: Kismezei Böjte Márton
Várpalotai Könyvtár Kreatív író körének a tagja lettem. Intenzív munka mellett egyre többet írtam. Éltető Erzsébettől sokat tanultam az irodalomról.
A könyvtár gondozásában megjelent Antológiában három verssel jelentem meg. Boldog voltam.
Az Ősi Kovács alkotóműhely tagjaként sokat szerepeltünk meghívásra többek közt Marosvásárhelyen. Az Ősi Kovács alkotó műhely örökös tagja vagyok. Arany ART okleveles. Kovács Alkotóműhely Antológiájában tíz verssel szerepeltem. Cserhát művészkőr ART okleveles, és nívódíjas költője is vagyok.

Édesanyámnak

Áldja meg az Isten a kezedet,
áldja meg mellyel szegted a kenyeret,
áldja meg a vigasztaló simogatásod,
áldja meg a nyugtató ringatásod.

A te kezed világon a legszebb,
a te kezedből az étel ízesebb,
a te kezedből tisztább a ruha,
a te kezed vigyáz csendes álmomra.

Te voltál, aki altatót énekelt nékem,
s takarót terítettél álmaimra,
te voltál a legszebb madár ki énekelt,
minden pillanatban könnyezek érted.

Szíved dobbanását még most is hallom,
te vagy a tavasz színes virágos álma,
ó Istenem csak láthatnám az édesanyámat,
minden virágban mosolyodat látom.

Kereslek szemeim könnyei között,
égnek gyászoló bárányfelhői fölött,
kereslek vigasztaló bibliámban,
kereslek az aranyló napsugárban.

Várom az esti csendben tücsök zenéjét,
madarak vidám szép hajnali énekét,
kezedre szállt csókom, mint hajnali harmat,
ülnék kötényed szélén, s lábad ringat.

Ülök magamba roskadtan, rózsacsokrot
most anyám kinek is adjam, gyere
csak egy pillanatra érte, szánd meg
szegény fiad, áldó kezed tedd a fejére.

Anyák napjára

Hirtelen vihar kerekedett,
s elvitte mi legszebb volt nékem,
míg velem volt ajkam néki énekelt,
szeme kékjében öleltek a reggelek.

Altatót énekelt minden alkonyon,
fának legszebb ága recsegve tőrt,
lelkembe mártotta fájdalom a tőrt,
tó keletkezett zokogó könnyeimből.

Most hova szállnak a madarak,
lelkem most már vigasztalhatatlan,
hová lett tiszta lelked, lent pihen
hóvirágok között a hó alatt.

Keserű már a reggeli imám,
számra nem jön a szó Édesanyám,
eljut e hozzád könnyes imám,
simogass kezeddel ó Édesanyám.

Új virág nem nyílik a régi helyett,
madár repült emlékeim felett,
nem vigasztalja senki álmomat,
nem hallom már édes hangodat.

Felnézek a csillagos égre, a fénybe,
elmentél, gyászollak mid örökre,
de jó volna újra ölelni téged,
eléd térdelnék virággal a kezemben.

Általános Iskolai Találkozónkra Elmúlt 62-év

Messze szállt
tavaszok. könnyes
szemmel néztek
vissza rám.

Hová lett
a gyermekzsivaj,
ölelj meg újra
régi iskolám,
s a folyosó
zsibongása
agyamig hatol,
s gondolataimban
feltűnik egy tanár.

Tanterem csendjében
kréta sikolt, s a vonalzó
megmozdult a padon,
botommal számolom
köveket a hallgatag
tavaszi udvaron.

Ó, régi emlékek,
ellenőrző intőre
emlékeztet, szakadt
nadrág lobog, mint
a zászló térdemen.

Ó, idő, hogy itt hagytál,
szeretnék újra
iskolába járni,
füzetek között
betűket keresni,
tábla előtt felelni.

Várom mikor fog
a csengő megszólalni.
és te búcsúztass édes
iskolám, ugye könnyet
ejtesz majd, elment
örökre az öreg diák.

Kivetett a víz

Akit kivetett a víz,
marad még szájában íz?
Velem szemben, szigetek
vízen könnyen lebegnek.

S ha elszakad lelkem ruhája
sárguló papírlap leszek.
Majd kölcsön vesszük lelkünk?
vagy máglya tör az ég felé.

S a kiszikkadt mezők
újra harmatot isznak,
újra látok délibábot
kolompoló juhnyájat.

Lapozz bennem még megteheted,
olvass hát csiszold elméd
S ha tele hassal ülsz asztalodnál,
elgondolkozol mikor láttál szivárványt.

Kerüld a beton tömböket,
sovány arcú betörőket,
kitől is kérnél vigaszt,
és mond majd ki vigasztal.

Vágj grimaszt, sajduljon ajkad,
imákon új ige az, ami sarjad,
harminc ezüstöt már megadtad?
Vajon eljut majd hozzám könnyező szavad?

Bombák repülő zajában,
szakadó ajtók sírásában,
szajhák könyörgő sírásában,
megérted a rád dőlő kereszted?

Összedőlt városok
poros csókjaiban
gyermekek jajgatnak,
elapadt mellű anyák sírnak.

Olvass hát, értsd, amit üzenek,
tudod e milyen hideg
az óvóhely odalent,
utolsó kenetet ki is ad neked?

Szerelmes Őszöm

Kijönne elém,
már nincs semmi
a szélfútta fákon.

Álom volt vagy
valóság, tavasz a nyár.
hogy virított ezer virág.

És jöttél, vidám voltál,
hangosan nevettél,
láttam szemed tündérkertjét.

Hogy ragyogtál, édes
voltál, mint a kikelet,
rózsáimat eléd tettem.

Maradtam rózsalugason
tüske, szúrni akartam,
vérzett szerelmes szívem.

Most is hallom suttogását
a vidám ölelő nyárnak,
vagy csak a képzelet játszott velem.

Vedd már észre ősz van,
lelked kopasz fái között
fagyott csókon semmi sem terem.

De mégis téged kereslek,
csak téged szeretni szeretni,
jégvirágos álmaimban téged ölelni.

Töviseid fájnak

Töviseid fájnak,
vére folyik a magánynak,
jönnek hullámai a dagálynak,
rabol partot, cipel fákat.

Fájnak a napok,
pörögnek szélfútta lapok,
prédikálnak szép szavú papok,
ízetlenek a tegnapok.

Hullik a haja a partnak,
bőszen szalad a szél a falnak,
emlékek tépnek felfalnak,
szerelmeim mind elszaladtak.

Benned a szép szavak meghaltak,
terítek asztalt a vándoroknak,
elbújtak az est könnyei a bokornak,
tegnap még fénye volt ablakodnak.

Tövisre jaj nem várok,
rongya lobog a ruhának,
ízetlen csókja van az éjszakának,
tüze elfogyott szerelmes ajkaidnak.

Összeomlottak az álmok,
szerelmet ellopta az álnok,
már hiába is, nincs kire várok,
szerelmedből rég hiányzok.

Költészet napjára

Üvölt a vihar
s a sziklafalon
megtörik, az ég
tükrén rémült
táncba kezd egy
ijedt felhő.

Törött karú
erdő már
nem ölel,
s könnyel tele
a táj, a völgy
mélyén kopogtat,
egy szomorú
fakopács.

Bénakarú hajnal
sír az ágyam szélén,
én álmodom, s hallgatom
a csillagok énekét.
Homlokod redőiben
látom a múlt álmait,
s a gaz benőtte színeivel
az erdő mély árkait,

Közben sikoltozom,
s te tova futsz, s a
sziklák tetején
megállsz, új tánc
hever lábaidnál.
Lelkem vízeséséből
új élet szalad az égig,
s nézem színeidet,
magányt hagytál
hegyeim üregében.

Barlang voltál,
és én egy kis pötty
a szikla penészes falán,
valaki tüzet rakott
s a magány prédikál.
Áldást osztanak a
sötét szikla könnyei,
s homlokom keresztjén
világít régi imám,
térdelek, édes
szavad hol van anyám,
repülnék hozzád
kezedben látom
kopott bibliád.
Szél jár barlangjaim
mélyén, s víz hangzik
a lélegzetem, s ülök
a csend közepén,
kiszáradt számból
kínlódó sóhajom szál.
cserepesek ajkaim,
borom elfogyott már,
mellettem törött pohár
rajta egy kiszáradt virág.

Ki is vagyok én miből
van sóhajom, agyag
voltam, s boldogtalan
por leszek, ezen már
ezer ima sem segít.
eldőlt a teremtésnél
hová is visz az út,
és meddig. és szívemen
hány harang szól majd,
s a füstölőtüze elér e
szememig, könnyemig.

S nézem menyasszonyi
ruhád, hogy repül rólad
szakadtan, elbűvöltek
aranyba mártott
édes dombjaid.
Bújnék virágaid közé
de porba hulltak illataid,
öntözni kellett volna
álmaim virágait, csókjaidból
édes szerelmet faragni,
de kemény volt a szíved,
és összetörtek barlangjaid.

Hányszor számoltam fényes
csillagjaid, reggeli patak
csobogása jajgatott
partok között, s csörgött a lánc
kútnak rozsdás csontjain.

Vinnyogó szavak átkoztak
nappalokat, füstöt okádott
gyárak kéménye s tüdőmön
asztma fuldokolt egy varjú
rá szállt a kéményre s lángot
okádott a kohó, és parázs gyújtott
forró levegőt domboldalon égett
a kiszáradt legelő, barlangom
csendjében ülök, szeszéjes gondolataim.
között, és holnap új nap mosolyával
köszönt.

Húsvétra

Oly meleg ma a nap,
állsz a ibolyák előtt,
és érzem tavaszba
boruló szerelmedet.

Nézz rám, fontos vagy,
meglocsolom szívedet,
ajkadat csókjaim
illatával hintem be.

Fontos e pár sor,
hogy higgy a tavasznak,
virágok illatának,
karom szorításának.

Higgy a Húsvétnak,
a locsoló verseknek,
a kölni erős illatának
és ott állsz a tavaszban
velem.

Bubrik Zseraldina

Bemutatkozás

Bubrik Zseraldinának hívnak, 1972 májusában születtem Miskolcon, ahol életem legnagyobb részét töltöttem.
Gyerekkoromtól írok, de igazán tizenhét évvel ezelőtt kezdtem el. Novella volt az első, majd a versek, és kikötöttem a meséknél. Idáig hét könyvem jelent meg.
Rengeteg díjat kaptam, a lebüszkébb a Bronzpróza éremre, kettő Szépirodalmi díjra, és a Dugonics András díjra vagyok.

A visszapillantó tükör

Egyszerűen nem tudlak kiverni a fejemből. Gondolataim mindig hozzád vezetnek, nem tudom lezárni a múltam. Egy éve nem találkoztunk, gondoltam felhívlak.
Néztem, néztem a mobilom, már lassan nyúltam felé, de nem mertem felvenni. De, hát mitől is félek? Nem fog bántani a telefon. Te is mindig olyan kedves voltál, Te sem fogsz bántani. Lehet, örülni fogsz, amiért felhívlak. Jó! Nem várok tovább! Felemelem, megkeresem a számod, és már hívlak is... De mit mondjak? Hiányzol, szeretném újra kezdeni...

Már csörög is. A szívem olyan lüktetésbe kezdett, hogy már nincs is a helyén. A csörgés abbamarad, majd a sípszó után meghallom a gépi hangot:

– A szám már nem létezik...

Szomorúan tettem le a telefont. Olyan érzésem támadt, mintha a szívem szomorú dalát egy hegedű mély hangján játszaná le. De nem adtam fel. Nem kell nekem telefon, se tudakozó, hisz tudom, merre laksz. Két perc sem kel, és már indulok. Cipő, kulcs, táska, és szaladok a lépcsőn lefelé, a garázs felé. Olyan érzésem támadt, mintha ez lenne az utolsó alkalom.

Negyven percbe telt, mire elértem abba a hosszú utcába, ahol laksz. Emlékszem, hogy a jobb oldalon, de a házszám nem jutott eszembe. Nem baj, az út vége felé lassítok.

Azt a kutya fáját! Már majdnem az utca végére értem, de még nem találom a házat. Lassabban megyek, reménykedem benne, hogy kint leszel az udvaron. Valami dolgod lesz, és én meglátlak. Még lassabban megyek. Nem hiszem el, hogy nem emlékszem, hogy pontosan hol laksz. Ó...végre látok valakit a csapnál. Megfordult, locsolóval a kezében, ránézek az arcára...de nem Te vagy. Megyek tovább, és már megérkeztem az utolsó házhoz. Megállok, belenézek a visszapillantó tükörbe. Az utca üres. Senki sem jön erre felé. Még várok. Hátha épp a boltba mész, vagy sétálsz egy kicsit. Tudom, mennyire szereted nézni séta közben a körülötted lévő környezetet, és főleg a madarakat. Kérlek...lépj ki a kapun, hadd lássalak!

Becky, látnom kell téged!

Órákon át néztem ki a visszapillantó tükörből, majd feladtam a reményt. Szomorú voltam, elindultam haza.

Eltelt egy év, és még mindig egyedül vagyok. Nem tudlak elfelejteni. Ennek a telefonnak is most kell megszólalnia? Ismeretlen szám. Nincs kedvem senkivel sem beszélgetni. Pár csengés után csend lett. Visszatértem gondolataimhoz, amikor jött egy SMS. Megnézem, hátha fontos.
„Helló Tim! Becky vagyok. Zavarhatlak egy picit?”

A Gonosz, a Rút, és a Szende

Egyszer, nagyon régen, még amikor éltek sárkányok, boszorkányok, törpék, koboldok, akkor megszületett Szende. Minden rendben ment volna, de az anyja volt a Gonosz. Nagyon sokan gondolkoztak azon, hogy ez hogyan is történhetett meg. Mivel a megoldást nem találták, lezárták az ügyet. De azért mindenki kíváncsi volt, a sorsuk hogyan fog folytatódni. Egy Gonosz, és egy Szende. Apa nem volt, lehet, mikor megtudta, hogy

gyermeke fog születni, akkor sarkon fordult, és ott hagyott csapot, papot, és tovább állt.
Két ember is tud családot alkotni, egy anya egyedül is fel tud nevelni egy gyermeket. De a „de" szó, az itt van. Egy Gonosz, és egy Szende.
Eltelt húsz év, és még mindig együtt tengették életüket, amikor Szende szerelemes lett. Hogy hogyan történt az eset, azt pontosan nem lehet tudni, mert senkinek nem mesélték el.
Azon a bizonyos napon Szende hazament, az anyja már rögtön észrevette, hogy a fiával valami történt. Ilyen arccal még soha nem jött haza. A Gonosz, két lehetőségre tippelt. Vagy megnyerte az ötöst a lottón, vagy a munkájában magasabb pozícióba került.

– Fiam! Mi történt ma veled odabent?
– Semmi anyám. Ugyanúgy telt a napom, mint mindig.
– Na, ne már! Látom, valami csak volt?

Szende nem válaszolt. Nem akart. Bement a szobájába, és rögtön a mai nap délelőttjére gondolt. Munka közben eszébe jutott, hogy a főnökének egy reklám szövegét megígérte, hogy megkeresi a hibákat, és kijavítja. Kilenc óra felé, el is indult, de amikor meglátta főnökének új titkárnőjét… megállt, hirtelen azt is elfelejtette, miért is ment oda.
Tulajdonképpen, mi sem tudjuk miért is esett ámulatba Szende, hisz a titkárnő egy Rút, középkorú nő volt. Szende sem tudta. Felé olyan kisugárzást árasztott, hogy még csak a felét sem tudta fogadni. Lehet, a többit későbbre hagyja. De neki ennyi is elég volt. Pár másodperc múlva megszólalt Rút:

– Jó napot! Miben segíthetek?
– Jó napot! A főnökhöz jöttem. Ezt az értékelés hoztam – mondta halk hangon Szende, majd letette a papírt az asztalra.

Megfordult, elindult a helyére. Egésznap nem tudott a munkájára koncentrálni. Csak Rút arca lebegett előtte. Amikor majdnem vége lett a munkájának, eldöntötte, odamegy Rúthoz, és meghívja egy kávéra. Félszegen, de elindult. Amikor elmondta mondókáját, sajnos elutasítást kapott a mai napra, de holnap ráér. Szende boldog volt, úgy érezte, ő egy madár, aki ma tette meg az első repülését. Az ágyán feküdve, amikor ezt a gondolatot végig újra átélte, rögtön el is aludt.

Másnap reggel kelt fel, de sajnos a Gonosz ébresztette.

– Fiam! Fiam! Biztos történt tegnap valami! Elaludtál!
Szende nem válaszolt. Elkészült, és elindult dolgozni. A mai napon is ugyanúgy végezte dolgát, mint tegnap. Semmire nem tudott odafigyelni, csakis az esti randevú járt a fejében.

Közben a Gonosz nem tétlenkedett. Tudta, a fia hazudik. Ki kell derítenie, hogy mi történt. Ezért felkeresett, és megbízott egy magánnyomozót. A legszívesebben ő ment volna kideríteni, hogy mi az igazság, de attól félt, hogy a fia meglátja, és ezért haragudni fog rá. Imádta fiát, számára ő volt a tökéletes. Az üzletet lebonyolították, a Gonosz már megnyugodott. Ettől a naptól kezdve, már semmit nem kérdez a fiától, hisz mindent tudni fog róla.

Lehet, itt a mesének vége is lenne, de hát mindig vannak komplikációk. A Gonosz hiába próbálta megakadályozni, hogy Szende elvegye Rútot, nem sikerült. Persze közben a Gonosz minden cselszövést bevetett. A fia nem tudott dönteni, ezért tíz év után elváltak. Bánatában Szende külföldre költözött, ott hagyta Gonosz anyját, de nem tudta Rútot elfelejteni. Még mindig a szívében élt, és elhatározta, ha törik, ha szakad, akkor is vissza fogja szerezni.

Levelet írt, bevallotta érzéseit, megírta, hogy otthagyta anyját. Hetek, sőt hónapok teltek el, mire választ kapott.
A boríték a kezében, nem merte kinyitni. Félt, hogy Rút elutasítja. Félt, hogy nem lesz soha boldog. De mégis bízott benne, minden rendben lesz.

Kinyitotta.

Egy fehér papírlapot tartott remegő kezében, melynek a közepén, egyetlen egy szó állt, nyomtatott betűvel, piros tollal írva:

SZERETLEK…

A lelkem őrzője

Tudtam, ma még találkozni fogunk. Nem múlik el perc, hogy ne gondolnék Rád. Sajnos egynap csak háromszor ízlelhetem meg forró, érzéki csókod, mely tovább megy a torkomon keresztül a gyomromba. Érzéseim ritkán tudom eltitkolni. Nem csak otthon, de bárhol megérzem illatod, egyszerűen nem bírok magammal.

A múlt héten bementem egy Cukrászdába. Kikértem a kedvencem, majd azt mondták pár perc után kihozzák. Direkt úgy ültem, hogy végig nézhessem a folyamatot. A pultos, aki férfi volt, kibontotta a zacskót. Lassan a darálóba öntötte a kávészemeket, majd bekapcsolta. Régen hallottam a daráló hangját. Pár perc sem telt bele, amire készen lett, majd a kávéfőzőbe berakta az őrölt kávét. Következett a víz töltése. A végére csak a gép bekapcsolása maradt. Először csend volt. Semmit nem hallottam. Egy kis idő után elkezdett halk hangot adni, majd egyre hangosabb lett. A végsípszó után visszatért a csend.

A pultos odament, elővett egy formás kávés poharat, majd hozzákezdte szép lassan önteni a kávét. A kávé illata szép lassan odaért hozzám. Pár percre lecsuktam a szemem. Kis csörrenésre ébredtem. A pultos a poharat tálcára tette, majd édesítőt rakott bele. Megfordult, elővette a tejszínhabot, a kávé felett, fejjel lefelé fordítva elkezdte lassan adagolni. Befejezésképpen, pici kanállal fahéjat szórt a tejszínhab tetejére.

Nagyot nyeltem. Már alig vártam, hogy itt legyen velem. Csak ketten. Semmi és senki más. A pincér kihozta. Ránéztem. Gyönyörű! Megkavartam és belekortyoltam. Isteni volt!
Lassan kortyolgatva ittam, hisz több időt szerettem volna vele tölteni.

Csép Rózsika

Bemutatkozás

Csép Rózsika vagyok, Erdélybe nyúlnak vissza gyökereim, Tordaszentmihályon születtem 1957. január 12-én. Szülőfalumban szívtam magamba a vidéki élet aranytálcán kínálta szépségeit, hagyományait, az Aranyosszék bölcsőjében. Óvodapedagógus képesítést szereztem Nagyenyeden.
Irodalomszeretetemet az erdélyi általános iskolai tanáromnak és az akkori helybéli református lelkészünknek köszönhetem, akik terelgettek az olvasás útján, saját könyveiket is kölcsönözve az olvasmányaimhoz. Példaképemnek tekintettem Kányádi Sándort, akivel kisiskolásként először, majd egyik szakdolgozatom kapcsán felnőttként is volt szerencsém találkozni. Kedves tanító szavait sohasem feledem. A költő gyermeklíráját dolgoztam fel szakdolgozatomban. A természethez, a vidékhez kötődő szeretete már akkor megragadott.
1990 - től élek Magyarországon, Budapestről költöztem Kókára, innen mentem nyugdíjba. Óvodapedagógusi tanulmányaimat az ELTE-TOFK szakvizsgájával zártam. Pályám jelentős állomását az a két évtizedes mentori tevékenység jelentette, mellyel bekapcsolódhattam egy országos innovációs óvodai program kidolgozásába és gyakorlatába. A pályám jelentette a fő tevékenységemet, ez idő alatt jelentéktelennek mondható az irodalmi múltam. Van egy frissen diplomázott lányom, a BGE angol turizmus szakon végzett.
A nyugdíjazásom hozta az ihletet, s azóta az irodalom, a versírás lett a fő elfoglaltságom. Verseim zöme valamilyen megélt pillanatom része, a környezetem, jelenem, múltam lenyomatai. Irodalmi színtereken Csipkerózsa néven publikálok verseket, novellákat. Bekapcsolódtam neves irodalmi körökbe, általuk kerültem írásaimmal antológiákba, magazinokba, folyóiratokba állandó szerzőként. A Krúdy Irodalmi Körtől irodalmi díszoklevelet vettem át Balatonszárszón a körben végzett irodalmi tevékenységemért, majd a Krúdy Irodalmi Kör Bronz érem tulajdonosa lettem.

Pályázataim sikere révén, Aranypenna-díjat, az Év költője Díjat, valamint Zenei Nívó-díjat, okleveleket kaptam a MANE, Magyar Alkotók Nemzetközi Egyesületétől, Nívó-díj II. fokozatát a Kláris folyóirat Szerkesztőségétől, Költői díjat a Cserhát Művészkör pályázatán.
Dalszövegeket írok és meg is zenésítek, többnyire saját verseimre írok zenét.
Tavaly, 2022-ben egy sikeres pályázatommal, III. Díj, „Karácsony dalnoka", címet értem el és az Irodalmi Rádió blogszerzője lettem.

Addig, amíg...

A Föld védelmében

Míg nyílik a réten sok tarka virág,
Míg madarak kórusán zenél az ág,
Szívemet elönti, tölti a boldogság,
Karöltve integetnek, súgnak a fák.

Vidáman csacsog a hömpölygő folyóvíz,
Halak cikáznak föl-alá, festve sok színt,
Tó tükrén ring a hegycsúcs, a szirt,
Szépséget fürdet, ég kékje visszatekint.

Mily jó lenne mindez, ha örökre megmaradna,
Hűsítő fáknak a lombja árnyékot adna,
Egyensúly búcsúval köszönnének el a fák,
S béke nyugalmát ózonfátyolként terítenék ránk.

Figyelnünk kéne jobban nemcsak egymásra,
Követő szemünkkel nyissunk a világra,
Hisz pusztít a természet ereje amúgy is eleget,
Óvjuk a Földet minden veszélytől, emberek!

Ne fegyverropogásra ébredve eszméljünk,
A pusztítástól csak szilánkra léphetünk.
Értékeinket, mit eddig megteremtettünk,
Egy sóhaj robbanással hamuvá terítünk.

Kell ez a földi lét, s minden, mi szépség,
Hogy gyermekeink is velünk megélhessék,
A teremtés asztalán csak addig lesz kék ég,
Amíg a szabadság érzésén születik mérték.

Mind én vagyok

A víz védelmében

A hajnali pára gyöngyfakasztó cseppje,
Felkelő napsugár bennem fürdő fénye,
Harmat cseppemben a szivárvány nyugalom,
Minden élőlénynek a kincsemet adom.

Frissítő zápora erdők lombsátrának,
Alattuk a zöldek ezernyi árnyának,
Lezúduló patak duzzasztó ereje,
Szomjas seregeknek éltető reménye.

Körbejárok, lassan mindent megérintek,
Felszálló párámból a felhőkből nézek.
Úszom a szelekkel szerte a föld körül,
Szitáló esőmtől Földanya kizöldül.

Áttetsző kristályom a Földet élteti,
Varázsecsetem a színeit festi.

Életvidám Föld

Forog velem, én is vele,
Színek, fények megölelnek,
Széttekintek, mit is látok?
Vidám világ, mind barátok.

Benne forog egy gépezet,
Valós, absztrakt együtt remek,
A természet egyensúlyban,
Körön kívül, s benne csobban.

Tűzben a Föld, Vízben a Lég,
Ha nem féltjük, lassan elég.
Vigyázat! Az unokáink
Nem láthatják a bölcs fáink!

Pünkösdi rózsa

A pünkösdi rózsa
Kinyílott napjára,
Bársony pille szirmán
Megpihen a pára.

Pompás koronája,
Meséje illatos,
Varázs bibetálján
A nektár zamatos.

Dicsőíti a nap,
Táncot jár a kelyhén,
Szívünk örömére,
Nyugalmat keresvén.

Porzó lepkeszárnyak
Fésülik a tavaszt,
Duzzadó bimbók közt
Az élet sem aggaszt.

Áldasson pirosban,
Rózsaszín, fehérben,
Szentlélek lángnyelvét
Hozza ünneplőben.

A juhász a bárányaival

Öreg lombos fának földig ér az ága,
Behúzódik alá juhászlegény nyája.
Deles most az árnyék, a nap tüze éget,
Fa tövében bojtár s a bot is henyélget.

Mit is tehetne mást, tikkasztó a hőség,
Egyetlen felhő sincs, ragyog fenn a kék ég.
Előveszi rögvest, fújja a nótáját,
Furulyája dalán pihenteti nyáját.

Messzi a határ, hol összeér az éggel,
Délibábos hullám ring a fű selymével.
A nyugalom csendje fonódik a dallal,
Jószága kolompja bele- beleszólal.

Lohol Bodri körbe, nincsen megállása,
Tudja, mi a dolga, ez az ő állása.
Egyetlen jószág sem lóghat el a nyájból,
Csaholással terel, értenek a szóból.

Mikor a napsugár a domb mögé bújik,
S a fáradt kolomphang akolba húzódik,
Tücsök zenéjére gazda mellé simul,
S egyformán falatoz', Bodri is jutalmul.

Gyermek az esőben

„Szeresd a gyermeket! A lét napfénye ő",
Világra születik, kicsiny ártatlanság,
Vele ajándékát adja a Teremtő,
Ahogyan növekszik, hatalmas boldogság.

Mutass neki fényt, mit magaddal hordozol,
A te fényed által új tájakra vezet,
Szíve dobbanásával te is változol,
Hol gyerek van, az Élet ott jövőt teremt.

Milyen szép feladat gyermeket nevelni,
Terelni figyelmét, hogy lássa a jövőt,
Ha göröngybe botlik, kell őt segíteni,
Benne támaszra lelsz, idővel segítőt.

Tanítsd őt értékként becsülni a létet,
Ha felhők tornyosulnak, tarts fölé ernyőt,
Tudjon dönteni és meglátni a szépet,
Oszlasd kételyeit, adj biztató erőt.

Bizalmát erősítsd magáért kiállni,
A valós dolgokat lássa mindig tisztán,
Az értékek között tudjon mérlegelni,
Ne legyen áldozat szemfényvesztés során.

A példás mintának meglesz a gyümölcse,
Hisz' az utódlásból sarjad a jövendő,
Mint virágoskertnek a rózsa a kincse,
Lelked tápláléka belőle ébredő.

Idézett sor: Móra Ferenc: Szeresd a gyermeket!

Nyár végi aszály

Apad a tó vize,
Szomorú a nádas,
Tűző a nap keze,
Csak a partszél árnyas.

Szűkül az élettér,
Szürkére vált a táj,
A vízmedre sekély,
Szikkad, reped a sár.

Foltokban sárgállik,
Nyűtt képpel a nádas,
Csak madár rejtőzik
közé, s tán vadszárnyas.

Araszoló estre
Ébrednek az árnyak,
Vadkacsa röptére
Rovarfelhők szállnak.

Utolsó nyár végi
Napsugár tikkasztón,
Lombok közt remegi
A búcsút megadón.

Gondlepel az este,
A fájdalom megnő,
Nincsen életkedve,
A holnap esendő.

Zengő öröm óda

Amerre a szem ellát,
Pipacstenger virít,
Margaréták, napsugár,
A szabadba csábít.

Mozdulatlan a mező,
Gondtalan az élet,
Csivitelő kismadár,
Kedves napra ébred.

Felhő mögé bújt a nap,
Hűsítő az árnyék,
Forróságtól menekül,
A nyüzsgés is vár még.

Mozgássoron karaván,
Hangya kolónia,
Összhangkottát komponál
Ébredő csapata.

Pipacsvörös tüllszoknyák,
Szélben lengő fodra,
A nyár ékes bársonyán,
Zengő öröm óda.

Csak pipacsvirág

Árok szélen, búzamezőn otthonuk,
Néha titkos ösvényt perzsel szoknyájuk,
Kecses bóbitáik fényben ringanak,
Játékos kedvüktől mosolyog a Nap.

Illik, nem illik, szélúrfi nyomukban,
Hajlongó hullám, eszményi csokorban,
Bársony tüllszoknyák pírjával kergetőz',
Kedvelt e játék, jólesőn elidőz.

Akár egy álom, igazinak vélt nyár,
Felhő alig kószál, zümmög sok bogár,
Hűsölni vágyó, reményteli világ,
Vörös palettákon, csak pipacsvirág.

Szárnyat bontok

(mondóka)

Hullámtaréj mossa lábam,
Tengerre így sosem vágytam.
Átölelném én a medret,
Széttárom a tenyeremet.

Arany partnak horizontja
Pupillámat összehúzza.
Összeér az ég a vízzel,
Játszi délibáb a fénnyel.

Gólyalábam próbálgatom,
Nyitott karral ugrándozom,
Gondolatban szárnyat bontok,
Mint a madár fel is szállok.

Új kenyér

Selyem szellőn ringatózó arany búzatábla,
Árvalányhajt fésül a Nap, fénylik selyemszála.
Lengőn hajló búzakalász, érett büszkeséggel,
Felhőt keres a kék égen, tele reménységgel.

Jó termésnek ígérkezik, súlyos minden kalász,
Megérett már, pereg szeme, tele lesz a magház.
Oly gyönyörű, jólesően csodálja a gazda,
Nem lesz gondja a családnak, bőven jut asztalra.

Mosolyog a lelke mélyén, eszébe jut a múlt,
Mikor kaszavágás nyomán búzakalász borult.
Dőlt a kalász hosszú rendbe, késő alkonyatig,
Marokszedők izzadtságát por lepte napestig.

Megváltozott mára sorsa, gépesített minden,
Kombájn nyomán sok guriga, bála szalma rendben.
Egész ország asztalára jusson meleg kenyér,
Jóllakottan boldog a szív, nyugalommal felér.

A fejlődés megoldást hoz az emberi létnek,
Búzakalász arany magja, hit gyümölcs a népnek.
Dolgos kezek szent aranyát áldja meg az Isten,
A megváltás tört étkéhez új kenyér teremjen.

Gyermeknapi mondóka

Ugrik Julcsa, száll a tollas,
Gyakorlástól lesz ő vállas.
Kezében az ütő lendül,
Visszapattan, s ismét repül.

Másoknál a labda vidám,
Gólyalábon a versenyszám,
Kötelet húz néhány gyerek,
Dől a kugli, nyerésre megy.

Bohóc, lepke, sziget képe,
Gyermek arcok büszkesége,
Hangos a tér, ujjonganak,
Boldogság a varázslatnak.

Ballagunk

Mára minden olyan szép lett,
Iskolába megyek,
Ünneplőben elbúcsúzom,
Pajtások tőletek.

Kinőtük az óvodánkat,
Kicsik már a székek,
Vigyáztunk a játékokra,
Itt hagyjuk mind nektek.

Bokrétával búcsúzunk ma,
Drága óvónénink,
Vigaszképpen őrizzétek
Arany mondásaink.

Tele van a zsákunk, táskánk
Csupa új illattal,
Minden, amit itt tanultunk,
Mégis úgy marasztal.

Begyűjtöttünk tarsolyunkba
Verseket, meséket,
Itt hagyjuk a szeretetünk
Búcsúzásunk végett.

Júniusi haiku

Csodás boltíve
az üde hajnaloknak
júniusi nyár

Csép Rózsika festménye

Dr. Radmila Marković

Bemutatkozás

Marković Jovan és Süli Veronika gyermeke lettem 1940.11.04-én Belgrádban. Apám elesett, mint partizán a világháborúban, így kerültünk az anyámmal Kishegyesre. Azóta is itt lakom.

Az általános iskolát Kishegyesen, a gimnáziumot Szabadkán, az egyetemet Újvidéken (Magyar nyelvből és irodalomból, valamint szerb nyelvből és irodalomból diplomáztam), és magyar nyelvből doktoráltam Szegeden.

Általános iskolában kezdtem tanítani magyar és szerb nyelvet, majd középiskolában magyar nyelvet. Ezután lettem igazgatója Kishegyesen a középiskola első két osztályának. A középiskola Alapító Bizottságának voltam az elnöke, ezt követte az igazgatói beosztás.

Társadalmi, politikai téren is tevékenykedtem. Kishegyesen évente Csépenapokat szerveztünk. A Szervező Bizottság felkérésére az egyetem tanárai, vagy ismert egyéniségek, kiemelkedő írókat és költőket mutattak be, azok alkotásainak elemzésével egyetemben. Voltam a Szocialista Szövetség elnöke, majd a Vajdasági Pedagógiai Intézetben a magyar nyelv tanügyi tanácsosa lettem. Amikor megszüntették Szerbiában a pedagógiai intézeteket, lett helyettük Belgrádban az Oktatási Minisztérium. A minisztériumban dolgoztam, mint önálló tanügyi tanácsos a magyar nyelvre. Ez időszakban szakirodalommal foglalkoztam, programokat készítettem, fordítottam magyarról szerb nyelvre fogalomtárakat. Vajdasági költők, írók alkotásait véleményeztem. Most verseket és novellákat írnok. Olvasom mások alkotásait. Nyugdíjba vonulásom után az unokáimnak megnyitottam a „nagymama szervizét”. Ami azt jelentette ovis koruktól az általános iskola befejezéséig reggeltől délutánig, amíg a szülők dolgoztak együtt voltunk. Gyönyörű éveim voltak tele élménnyel. Amikor kiröppentek a házból, elkezdtem verseket és novellákat írni. Ezzel töltöm ki magányom nagy részét.

Margit néném meg a meggy

Kislány voltam, még iskolába sem jártam, amikor egy délután beállított hozzánk Margit nénnye. Nagyon szerettem őt, mindig vidám, mosolygós volt.

– Szia.
– Csókolom. Anyus nincs itthon.
– Nem baj, megvárom.

Leültünk a folyosó lépcsőjére, ahonnan jól látszottak a fiatal meggyfák, amelyeken még csak nyolc-tíz szem piroslott.

– Szereted a meggyet? –, kérdezte nénnye.
– Szeretem.
– Én is. Tudod mit, mesélek neked mesét, te meg a meséért egy meggyfa gyümölcsét nekem adod. Rendben?

Naná, hogy megörültem az ajánlatnak. Mire az anyám haza ért, mindegyik kisfáról hiányoztak a meggyek, amit nénnye jóízűen megevett. Csak másnap vette anyus észre, egy szem meggy sincs a fákon.

– Kislányom, hát legalább egy – egy szemet hagyhattál volna apádnak, meg nekem.
– Anyus nem én ettem meg, hanem Margit nénnye a meséért.
– Gondolhattam volna –, felelte az anyám és mosolygott.

Mire hetvenhat éves lesz az ember…

Azzal kezdeném ezt az igaz történetet, még emberpalánta voltam, amikor fájdalmas búcsúzkodás után, soha többé nem láttam az apám. Elesett a második világháborúban. Vártam őt vissza, követeltem az anyámon. Hol van? Miért nem jön? Szegény anyus, csak biztatott. Várjak türelmesen, de én nem voltam valami türelmes kislány. Egy alkalommal valami rossz fát tettem a tűzre, dorgálás lett a vége. Akkor sírva hívtam az apámat hangos szóval.

– Hol vagy drága apukám? Itt engem nem szeret senki.

Azért volt ebben egy kis számítás is, mert az anyám közelében mondtam ki ezeket a szavakat.
Lett eredmény. Nagyon sokáig nem kaptam szidást, csak azt hajtogatta nagymamám is: ejnye, ejnye kislányom.
Pár év elteltével az anyám másodszor is férjhez ment. Kezdetben sehogyan sem tudtam elfogadni a nevelő apámat, sőt amikor első este nálunk aludt, nem akartam az ágyamba feküdni. Ültem a sámlin, és amikor már úgy éreztem leesek róla, mérgesen megszólaltam.

–Menjen már haza, és aludjon a saját anyukájával, én is az enyémmel akarok aludni!

Valahogy csak meggyőztek, és attól a naptól kezdve a saját ágyamban aludtam. Elég sok idő telt el, amire megszerettem a nevelő apám. Türelmes ember volt. Szeretett engem. Ha az anyámtól verés fenyegetett, csak mögé bújtam, megvédett. Igazi apa lánya viszony alakult ki közöttünk.

Matematikából kettes

Osztályfőnök voltam az általános középiskolában. Egy diákom, rendes, csöndes, jóravaló gyerek szépen tanult, egyedül a matematikával állt hadi lábon. A feleletei mind elégtelenek lettek, egyedül a dolgozatai sikerültek pozitív osztályzatra. Miért?
Próbáltam segíteni. Dolgozatírás előtt megkérdeztem. tudnak-e titkot tartan. Szinte egyszerre mondták ki az igent.

– Legközelebb, amikor nagydolgozatot írtok, egy jó és egy gyenge matekos ül egymás mellé, de csak matek órán, mert ha kisül a turpisság, megismételtek minden nagydolgozatot, velem meg nem tudom mi lesz. Szóval, a füzetosztáskor a jó matekosnak adod a mellette ülő füzetét, az gyorsan kettesre vagy hármasra megoldja a feladatokat. Egy pillanat alatt füzetet cseréltek, és mindenkinek jó lesz a dolgozata.
Jóindulatú, mosolygós matematika tanárnő, Julika tanította nekik a matekot.

Diplomavizsga előtt állt, és megkérdezte tőlem: megnézném-e neki a feketekávéból, hogy sikerül-e a diplomavizsga.

– Szíves örömest megnézem, mit mond a planétád.

Julika megitta a török kávét, lefordította a csészéjét egy papírra. Megvártuk, hogy megszikkadjon a csésze tartalma, akkor a kezembe vettem a csészét. Nem sokáig tartott a jóslás, ugyan is megmondtam neki: egyből leteszi a vizsgát. Julika hitetlenkedett, mondván: *„Ennél a tanárnál kevesen diplomáznak elsőre."*

– Ide figyelj, Julika. Ígérd meg nekem, ha sikerül a diplomavizsgád, akkor nem buktatod meg az én diákomat.

Julika megígért volna akkor mindent annak a reményében, hogy lediplomázik. Eljött a diplomavizsga ideje, Julikának egyből sikerült a vizsgája. Örültünk vele együtt mindannyian.
Közeledett az év vége, az én diákomnak meg a jegyei nagyon csehül álltak. Nagyszünetben odahívtam Julikát hozzám.

– Emlékszel mit mondtál diplomavizsga előtt?
– Mit mondtam?
– Azt ígérted nekem, nem buktatod meg az egyetlen diákomat, aki egyesre áll.
– Igaz, hogy megígértem, de hogy adjam meg neki a kettest, amikor semmit sem tud a táblánál.
– Dehogynem tud! Megkérdezed tőle: mennyi kettő meg kettő. Ha nem tudja a választ, akkor átformálod a kérdést, tudod, tanultuk az egyetemen módszertanból, és azt kérdezed tőle: négy-e a kettő meg kettő.
– Ha neki megadom a kettest, a ketteseknek hármast kell adnom, és így felfelé mindegyik tanulónál.
– Julikám, az már a te dolgod.
– Jó, megadom a kettest, ha te meg elárulod nekem, mi a titka annak, hogy minden dolgozata sikerül.
– Rendben van, egy feltétellel. Öt év múlva megmondom a huncutságunkat.

Az én diákom megkapta a kettest. Osztályfőnöki órán rám kérdezett, hogyan győztem meg a matematika tanárnőt, hogy megadja neki a kettest.
A diákomnak is ugyanazt a választ adtam, öt év múlva, ha találkozunk az osztálytalálkozón elárulom a titkomat.
Betartottam a szavam.
Julikának elmondtam: egy jó és egy gyenge matekos ült egymás mellett.
Ezt ő is tudta.

– Ez igaz -, mondta Julika –, de soronként más-más feladatot adtam.
– Nem baj. Amikor osztották ki a füzeteket, felcserélték a dolgozatfüzetet.
A jó matekos gyorsan megcsinálta a mellette ülő gyenge matekosnak a pozitív jegyhez szükséges feladatokat, addig a padtársa leírta a társa feladatait a füzetbe, úgy tett, mintha dolgozna, valamicskét írt is, és egy váratlan pillanatban kicserélték a füzetet. Volt eset, hogy gyanús mozdulatra lettél figyelmes, de amikor megnézted, mindkettőnél a saját füzete volt már, puska se égen se padláson, így nem tehettél semmit. Ezért sikerültek mindig a nagydolgozatok. Elégedett vagy Julikám?

Az én diákomból nagyon rendes családapa és szorgalmas, dolgos férfi lett.
Érdemes volt kiharcolni neki a kettest matematikából. talán nem így kellett volna, de a többi is jól járt, mármint a gyenge osztályzattal rendelkezők.
Be kell vallanom, nem volt lelkiismeret furdalásom, mert valamikor, én is vért izzadtam a matematikával, így hát szó, ami szó, a bűnöm meghozta a gyümölcsét (pozitív értelemben).

Erdős Sándor

Bemutatkozás

1972-ben születtem Mosonmagyaróváron, jelenleg Hegyeshalomban élek. Általános iskolai tanulmányaim után Budapesten tanultam tovább és vegyészként végeztem.
Jelenleg egy multinacionális autóipari beszállító vállalatnál dolgozom, mint készletellenőr.
Ezer szállal kötődök a Szigetközhöz, ahol gyermekkoromat töltöttem.
A szigetközi élet nagy hatással van jelenleg is rám és az írásaimra. A tájegység turisztikai hivatalának is több kötetébe írtam verseket, meséket.

Az ufókutató

Az ufók legénysége roppant mód érdeklődik háziállataink iránt. Megölik aztán felboncolják őket. Az USA- ban 1973- ban kezdődött azon esetek világra hozatala, mely háziállatok különös megcsonkításairól szóltak. 1976-ra már közel 2000 állat halálát okozta a rejtélyes csonkítás. Nagyon éles eszközzel távolították el rengeteg marha nemi szerveit, valamint farkukat, füleiket. Első körben prérifarkasok számlájára írták a bűntetteket viszont ezek az állatok nem túl finnyásak, még a rothadó húst és a csontokat is felfalják így nem valószínű, hogy csemegéznek az áldozataikból.
John Casscade fél életét a csonkítások tanulmányozásával töltötte és lelkes UFO hívő lévén az ő számlájukra írta a történéseket. Nagy hittel és kitartással tanulmányozta a különös eseteket még arra sem volt rest, hogy személyesen beszéljen farmerekkel, akiknek az állatai ilyen csúf módon pusztultak el. A csonkítások egyik legrejtélyesebb vonása a láb – és egyéb nyomok teljes hiánya, pedig sok esetben hóban találtak rá a szerencsétlenül járt jószágokra.
Azt is figyelembe vette több kutató, hogy a csonkítások hátterében egy fanatikus vallási szekta lehetett, de milyen szekta az, amelyik nem hagy

maga után nyomokat? Ennél sokkal meggyőzőbb magyarázatnak tűnt John számára az UFO – k tevékenysége, ugyanis több esetben is láttak az esetek közelében ismeretlen repülő tárgyakat is.
Hithű kutatónkat viszont az ügyben valami roppant módon zavarta, ugyanis a csonkítások térben és időben is egy konkrétan behatárolható helyhez és időszakhoz voltak köthetőek. Az amerikai kontinensen kívül csak néhány elszigetelt esetről volt tudomása Ausztráliából, valamint az összes eset, a 70-es évek utáni időből származott. Kiterjedt levéltári kutatásainak kizárólagos eredménye egyetlen eset Angliából 1904 – ből. Miképp lehet, hogy a föld egyéb tájain nem fordul elő az UFO- k ilyenféle tevékenysége, és hogy lehet, hogy a múltban sem dokumentáltak hasonlót? Ma viszont hatalmas áttörés következhet be. Magyar barátjától kit 20 éve nem látott és jelenleg komikusként dolgozik Budapesten üzenetet kapott, miszerint felfedezett egy írásos bizonyítékot arra, hogy magyar földön is előfordult csonkításos eset. Bármikor megérkezhet a levél, ami híressé teheti őt UFO kutatói berkekben. Néhány órás türelmetlen várakozás után meg is hallotta a levélszekrényébe koppanó küldemény hangját. Sietve ment a levélért és remegő kézzel bontotta fel barátja küldeményét és a benne lévő megsárgult, valószínűleg egy énekeskönyvből származó oldalt olvasta könnyes szemmel:

„Boci-boci tarka,
Se füle se farka,
Oda megyünk lakni,
ahol tejet kapni.”

A keserűség útja

Bárkává lett szomorúság
vízen sosem úszna.
Nehéz kővé vált bánatod
tenger mélyre hullna.

Küldjük el a messzeségbe
talán lehet áldás.
Hajó helyett a lelki baj
legyen egy kis lámpás.

Próbáld meg a fényét szórni
elnyeli a kék ég.
Sötét űrben nem látsz mást csak
csillagoknak fényét.

Nincsen útja se le, se fel
ha szíved is szakad.
Összegyűjtött keserűség
örökre itt marad.

Nádfedeles kunyhó

Nádfedeles kunyhó felett
megpihent az éjszaka.
Úgy döntött örökre marad,
nem megy innen el soha.

Olyan nyugodt, olyan kedves.
Itt puha a létezés.
Itt lakik a szegénység is,
még sincs soha éhezés.

Itt rak fészket a szeretet.
Itt lett örök otthona.
Csalfa remény igaz, mégis
maradna az éjszaka.

Kisírt szemmel hajnal ébred
átveszi az éj helyét.
Majd nappal lesz akkor ő is
nádon nyugtatja fejét.

Ha a gát kinyílik

Hajnali két óra volt, mikor Petresnél a gátat átszakította a folyó. A hideg víz hömpölyögve támadta hátba az alvó várost, és menthetetlenül rohant megrogyasztva és romba döntve mindent, ami az útjába került. A víz nem hallgat meg kérést és nem ismer kegyelmet. Szeged sikolyaival sem törődött, vágtatva tört és zúzott.
Sándor, Vera a felesége mellet aludt, gyermekük a pár fekhelye melletti kiságyban szendergett csendesen, mikor Sándor furcsa hangokra riadt fel. Mintha vihar tombolt volna odakünn, olyan hangos dübörgés hallatszott. Felkelt, hogy kinézzen az ablakon, mi adhat ki ilyen furcsa hangokat, de ahogy a lábát letette az ágyról térdig merült a jéghideg vízbe.
Istenem, suttogta, csak most segíts meg minket.

– Vera, Kelj fel azonnal! – rázta meg felesége vállát, aki álmos szemmel pislogott rá.
– Mi az? A kicsivel van baj? – kérdezte meg Sándortól.
– Nem, a víz! Itt a víz! – válaszolva ijedten Sándor – Azonnal kelj, öltözz és fogd a kicsit.

Vera félelemmel telt szemmel ölelte magához a gyermeket, és rángatott magára pár ruhadarabot, míg Sándor az ajtó feszítette, hogy ki tudjanak a házból jutni. Mikor az utcára kinézett látta, hogy a víz rohamosan emelkedik.

– Tedd a kicsit a teknőbe! – kiáltott rá Verára, aki gyorsan, semmit sem kérdezve megtette, amire ura utasította.

A teknővel a kezében, vállán férje karjával az asszony is kilépett az utcára és megdermedt, nem csak a jéghideg víztől, hanem a látványtól is. Hirtelen emelkedett a víz szintje és szaggatott, tépett mindent, amit ért. Belekapaszkodtak egy sodródó asztalba, és az Úrhoz imádkozva óvták a teknőt, egyetlen kincsükkel a mélyén, ami csak maradt nekik.

– El a házaktól! – kiabált Sándor és a lábával tempózva próbált a falaktól minél messzebb kerülni.

Jó meglátás volt, hisz a víz megrogyasztotta a falakat és magába ölelve lerántotta őket, nem törődve azzal, ha volt is alatta valaki. A házak zöme maga volt a halál.
Sándor az égre vette a szemét, és egy angyal körvonalát látta felbukkanni a sötét felhők között.
Ladikok tűntek fel az áradatban, mentették a népet, ahogy erejüktől tellett. Egy erős testalkatú férfi észrevette a párt és felsegítette a ladikba őket.

–Dobja már el azt a tekenyőt! – szólt Verához, de mikor meglátta mit rejt, mosolyogva, óvón emelte a ladikba.

Néhány perc múlva már a Várfalon álltak biztonságban és nézték a hömpölygő vizet, ami elvette szinte mindenüket. A vízen döglött marhák tetemei úsztak, és néha mintha egy-egy emberi test is a vízben bukdácsolt volna.
A víz nem ismert kegyelmet, de Sándor és Vera kapott egy új esélyt az Úrtól.

A néma farkas

Néma farkas áll a réten
búsan lógatva fejét.
Arra sem maradt ereje,
hogy nyalogassa sebét.

Sebet ejtett rajta az éj,
fájdalmakat hoz a sötét.
Elvesztette ma éjszaka
nagy farkasisten kegyét.

Portya közben medve rontott
falkájára hirtelen,
két szemében őrület ült
fénytelenül, hidegen.

Karma tépett, foga zúzott
rőtvörössé vált a hó.
Csendes szélmentes erdőben
csak vonyítás hallható.

Gyorsan elhordta írháját
mentette az életét.
Dobogó szívvel hagyta el
a vérengzés színhelyét.

Most sebzetten áll a réten,
már sírni sincs ereje.
Nincs már társa egyedül van
most jön csak a neheze.

Testi sebek meggyógyulnak
nyoma is alig marad,
ám társunk fájó hiánya
örökre velünk marad.

Jenő úr kalandjai

Jenő úr vidéken

A vonatról leszállva Jenő úr tanácstalanul nézett körül Tuskóvégfalva nagyvárosinak cseppet sem mondható vasútállomásán. A hatvanas évek ízlésvilágát tükröző állomásépület állapota Jenő úr szerint nem állt volna ellent egy kisebb szélnek sem.
Főnöke határozott utasítására utazott vidékre és ez tűnt eddigi élete nagy kalandjának, ugyanis Jenő úr élete eddigi ötven évében egyszer sem hagyta el a főváros olyan megszokott világát.
Most viszont, mintha egy idegen bolygóra csöppent volna. Idegen, ismeretlen világba, ahol elveszettnek érezte magát. Cikket kellett írnia a vidéki élet szépségeiről, neki, aki még a külvárosban sem járt soha. Ez a feladat egyféle vizsga volt a szakmai tudását illetően.

– Puff neki – gondolta – ennyit a szakmai előmenetelről.

Merengéséből egy csoda összefogta zöld Lada őrjöngő hangja riasztotta fel.

– Maga az úri nép – kérdezte egy borízű hang és tulajdonosa egy kopasz, pirospozsgás negyvenes fickó integetett felé.
– Én lennék, talán – mondta csendesen Jenő úr.
– Akkor jöjjön, mert még kikelnek a tojásai – nevetett olcsó viccén a jövevény.
– Dezső vagyok a jobbikból – nyújtotta kezét Jenő úr felé az autó ablakán keresztül.
– Na, pattanjon be – böffentette, miután lepacsiztak egymással.

Jenő úr beszállt a fickó mellé, akit a főnöke vezényelt mellé idegenvezető gyanánt, Dezső felé fordult és megkérdezte:

– Hová vigyem?
– A kávéházba legyen szíves – mondta Jenő úr és egy csésze illatozó kávé jelent meg lelki szemei előtt.
– Hová?
– A kávéházba – nézett értetlenkedve Jenő úr a bennszülöttre – ahol kávét lehet inni.
– Akkor, meg miért nem azt mondta, hogy az ivóba – Dörmögte Dezső és a gázra lépett.

Marsi tájakat idéző terepen kacsáztak át, míg fel nem tűnt előttük pár ház a puszta közepén.

– Az ott Tuskóvégfalva – mutatott Dezső a házak felé olyan diadalittas arccal, mintha legalábbis Las Vegas lenne előttük.

A faluba beérve egy kopottas épület előtt álltak meg, melynek homlokzatára a nagyívű „Nyugdíj újraelosztó” feliratú tábla hirdette az épület rendeltetését.
– A kávéház – röhögött fel Dezső.

Jenő úr kissé ijedten közelített az ivó felé, mert nem túl bizalomgerjesztő fickók ácsorogtak pohárral a kezükben az ajtó mellett. Csak akkor nyugodott meg kissé, mikor Dezső mindegyikkel lekezezve frankó krapekként bemutatta nekik.
Az ivóba belépve kissé visszahőkölt Jenő úr. Mintha az őszi Albionba lépett volna, csak itt nem a köd, hanem a füst tette rövid hatótávolságúvá a szemét. Kicsit köhögött, majd fuldokolt, de azért tartotta magát. Mikor kissé észhez tért az első sokkból körülnézett. Sivár berendezést látott, néhány asztal és egy hatalmas pult volt az összes dísze a légypiszkos lambériával burkolt teremnek.
Erős tüdővel megáldott hölgyemény terpeszkedett a pult mögött, világbajnok dekoltázzsal.

– Csákány Rozi – köszönt rá harsányan Dezső.
– Anyád – mondta a hölgy mosollyal az arcán.
– Ez az úr itt firkász – mutatott Jenő úrra az idegenvezetője.
– Kit érdekel? – válaszolta Rozi és egy zsíros ronggyal törölgetni kezdett egy csorba poharat.
– Na, jöjjön, igyunk – vágta hatba Jenő urat Dezső – Inni kell, bár van egy kis mellékhatása is. Én például most negyven éves vagyok, de csak az első tizennyolcra emlékszem – röhögött fel.
– Hogy lesz ebből cikk –gondolta Jenő úr és apatikusan követte a feledékeny Dezsőt a pulthoz.
– Mit adhatok – kérdezte Rozi Dezsőt.
– A szokásosat. Két deci vöröset hígítva.

A hölgyemény kiöntött két deci vörösbort egy korsóba, ráöntött három deci pálinkát és Dezső elé lökte.

– Magának? – nézett az elképedt Jenő úrra, aki válasz helyett Dezsőhöz makogott.
– Alkoholt iszik, mikor vezet? Elveszik a jogosítványát a rendőrök – nem mintha Dezső jogosítvány megléte miatt aggódott volna, sokkal inkább önmaga épségéért aggódott.

– Mimet? Az sohasem volt. – röhögött Dezső.
– Mit adhatok? – emelte meg a hangját a kissé enerváltnak tűnő Rozi, Jenő úrra nézve.

Körbe járatta a tekintetét Jenő úr a söntés falán az ár listát keresve, mert érdekelte volna, hogy milyen kávékülönlegességekkel szolgálhat a hely. Nagyméretű sárguló papírlapon a hely specialitását hirdették „Három kis hölgy hat csöcs, száz forint a nagyfröccs" felirattal.

– Kávé milyen fajta van?
– Fekete és hideg, tegnapelőtt főztem – válaszolta Rozi.
– Köszönöm, ma kihagyom. Inkább vizet kérnék szépen.
– A fürdésnek még nincs itt az ideje – mondta erre vérkomolyan Dezső.
– Inni szeretném.
– Na, ilyen marhaságot még nem hallottam, mióta kilyukadt a hátsóm – röhögött Dezső. –Na, menjünk, megmutatom magának a vidéki élet igazi szépségeit. Eszünk, iszunk kedvünkre.

Jenő úr csüggedten és rettegve követte a kissé imbolygó, de jóindulatúan mosolygó Dezsőt. Röpke öt perc múlva már egy tágas udvarú Kádárkocka előtt fékezett vendéglátója és körbemutatott.

– A birtokom. Jöjjön, megmutatom, hogy is élünk mi itt vidéken.

A ház melletti sártócsákat kerülgetve a hátsó udvarra értek, ahol pár búsuló kacsa csipkedte a néhol előbújó fűszálakat.

– Most megkapunk egyet, azután megsütjük – mondta Dezső.
– Jézusom, most életellenes tevékenységre buzdít – kérdezte ijedten Jenő úr – Megöljük és megfosztjuk tollas ékétől a jószágot?
– Nem, majd megkérem, hogy vetkőzzön le – röhögött Dezső.

Jenő úr lelkivilágának ez már sok volt. Ott hagyta elképedt vendéglátóját egy viszláttal, és elgondolkodva távozott. Gyalog indult a vasútállomás felé vezető úton, gyakran törölgetve homlokát.

– Na ebből sem lesz cikk – ez járt a fejében mikor távozó alakja a házak mögé veszett.

Jenő úr felkészül

Miután Jenő úr visszaérkezett Tuskóvégfalváról a fővárosba, azonnal megszokott otthonos belvárosi lakásába sietett. A bérház kispolgári lakása, mit Jenő úr az otthonának nevezett szinte puritán jelleget öltött minimalista berendezésével és szinte semmi egyedi jelleget nem hordozott magán, kivéve Jenő úr szüleinek nagyméretű fényképét az egyetlen apró szoba falán. Nagy szusszanással vetette bele magát legkedvesebb berendezési tárgya ölébe egy divatjamúlt hatalmas karosszékbe majd szemét lehunyva azon morfondírozott, hogy miképp közli a főnökével vidéki útja sikertelenségét. Amíg ezen törte a fejét megcsörrent a szék melletti kis asztalon díszelgő telefon, amit nagy sóhajjal vett fel.
Még be sem tudott mutatkozni, máris hallotta Kos Elemér a lap főszerkesztőjének és egyúttal a főnökének öblös, parancsoló hangját:

– Egy órán belül várom a kéziratát az asztalomra – és már bontotta is a vonalat.

Szegény Jenő úr homlokán vastag erekben kezdett az izzadság csorogni, hisz cikket nem sikerült rövid és ijesztő vidéki útján összehoznia, ám a parancs az parancs. Kézirat kell Kos Elemér asztalára. Nos, ha kell, akkor kell, dünnyögte Jenő úr majd egy rövidke beszámolót kopogott le viharverte írógépén a kis kalandjáról, majd kabátját a karjába véve elindult a szerkesztőség felé.
Amint odaért munkaadó lapjának a Kacsacsőr nevezetű magazinnak az épületéhez a nem létező bátorsága is cserben hagyta. Remegve kullogott fel a lépcsőn a bejárati ajtóhoz, majd nagy levegőt vett és keresztet vetve belépett az oroszlán barlangjába. Az előtérben Rózsika a főszerkesztő mindenről is tudó titkárnője fogadta Jenő urat fülig érő mosollyal.

– Nocsak, nocsak. Előkerült a főnök liblingje is – mondta nem kis éllel, arra célozva, hogy Jenő úr nem éppen a legkeresettebb tollforgatók közé tartozott Kos Elemér noteszében.

Szegény hősünk eddig is hajszálon függő önbecsülése a felejtés mély dagonyájába veszett és hirtelen ötlettől vezérelve a táskájából elővarázsolt összeütött kéziratát Rózsika asztalára ejtette.

– Megkérhetném drága, hogy bevigye ezt a főnöknek? Ugyanis nekem sürgősen egy mellékhelyiség után kell néznem – próbált cinkosan kacsintani a titkárnőre, ami inkább egy grimasznak tűnt.
– Hogyne drága. Magának bármit –kacsintott rá Rózsika és ellibbent a főszerkesztő irodája felé.

Szegény Jenő úr valóban úgy érezte, hogy a szükség azonnal rátör ezért a mosdó felé vette az irányt, de egy harsogó üvöltés megállította lépteit és a szívét.

– Jenő! Hozzám! Azonnal!

Még a bejárati ajtó üvege is beleremegett Kos Elemér hangjába, ugyanis ő követte el ezt a harci indulónak is megfelelő üvöltést. Jenő úr leszegett fejjel kullogott főnöke irodája felé és a félelemtől kissé remegve benyitott az ajtón.
Kos Elemér a nevének megfelelve leszegett vöröslő fejével és nagy szakállával, mint mindig most is félelemmel telítette el Jenő úr gyengéd lelkét.

– Remekmű! Remekmű a javából, ha mondom – lebegtette meg hősünk kéziratát a levegőben.
– Mit tetszik mondani? –Célzott erre a lehetetlen mondat értelmére Jenő úr.
– Hát, hogy remekmű maga marha – vette el a kis örömvirág szirmát hősünktől a főszerkesztő.
– Köszönöm kérem. Még soha nem gondoltam magamra, mint remekműre.
– Maga a marha, az írása lenne a remekmű – zihálta lila fejjel a dühös Kos úr.

Jenő úrral madarat lehetett volna fogatni olyan boldog volt, pedig olyan állatot nem sokat teremtett az Úr, amit meg mert volna érinteni.

– Ez a csodálatosan érzékletes és nyers leírás szinte egy teljesen új műfaj. Zabálni fogják az olvasók – célzott Jenő úr cikkszerűségére, amit vidéki kalandjairól gépelt le.

Kos Elemér a nagy tekintélyű főszerkesztő fel és le, rótta köreit az irodájában és foghegyről odavetette Jenő úrnak:

– Csomagoljon maga zseni. Világ körüli útra fog menni.
– Mire kérem? – kerekedett ki a szeme a szerencsétlen Jenő úrnak.
– Mondom világkörüli útra, amit a lap fizet, maga meg ilyen leírásokat küld nekem kétnaponta a tapasztalatairól – nézett a manóméretűre zsugorodott Jenő úrra és elmélázott kicsit önnön nagyságának képén, amit a jövő bizonytalan fénye rávetített.

– De kérem én Tuskóvégfalvánál messzebb sohasem utaztam – morzsolt el egy könnycseppet Jenő úr a szeme sarkában.
– Most fog! –emelte fel amúgy sem alacsony hangját a főszerkesztő. – Pakolja össze a holmiját, váltson útlevelet és egy hét múlva jelentkezzen nálam. Addig kicsit promotálom a cikksorozatot a lapban.
– Igenis kérem – mondta sírós hangon hősünk és kihátrált zord főnöke irodájából.

Miközben hazafelé ballagott megszűnt körülötte a valóság. Ő és a világkörüli út. Nos, e két fogalom oly távol áll egymástól, mint az a bizonyos Makó a szentföldtől. Mi lesz vele?
Hiszen még idegen nyelveket sem beszél, csak édes anyukájáét és azt is csak ímmel-ámmal.
Az elkövetkezendő napokban Jenő úr annyira elfoglalt volt, hogy még enni is csak néha evett, akkor is csak megszokásból, Útlevelet készíttetett magának, valamint a könyvtárakat bújta különböző útikönyveket tanulmányozva felkészülésképpen a nagy kalandra, ami rá vár.
Különösképpen megrettentette egy Afrikai vadászkalandokról szóló könyv, amelyben olyan borzasztó fenevadakról volt szó, amiket eleddig csak a televízióban látott majdnem ugyanis, ha egy hasonló szörnyeteget mutattak ő mindig eltakarta a szemét. Mi lesz vele? Állandóan ezen rágódott. Hogy lesz ebből cikksorozat? Hiszen gondolataiban már úgy Bécs környékén fel fogja falni valami vadállat. Viszont itt a lehetőség a kitörésre kispolgári létéből. Világhírű utazó lesz gondolta önnönmagát vigasztalva.
Elmúlt a félelmekkel és álombéli reményekkel teli egy hét és Jenő úr halálra váltan kopogott be főnöke ajtaján.

Fehér József

Bemutatkozás

Hódmezővásárhelyen élő, **16** kötetes író, költő vagyok. A Kárász József Irodalmi Kör alapító elnökeként, a Magyar Alkotók Nemzetközi Egyesületének (MANE) tiszteletbeli elnökeként és az irodalmi tagozatának vezetőjeként, valamint az Új Verőfény Irodalmi – Művészeti – Kulturális Magazin főszerkesztő-helyetteseként szolgálom az irodalmat. Elsősorban a szüleimnek köszönhetem, hogy az írói, költői pályát választottam magamnak élethivatásul. Földművelő-gazdálkodó emberként akarva-akaratlanul megszerettették velem az irodalmat. Gyermekkori verseim még a kézzel írott, „Mi világunk" gimnáziumi újságba is bekerültek. A 35 évi újságírói munka jó iskola volt a számomra, és hozzájárult ahhoz, hogy a gyermek-és felnőtt versek mellett drámai atmoszférájú novellák, derűs vígjátékok kerüljenek ki a tollam alól. Eddig öt novellásköteteim, öt gyermekverses könyvem, egy regényem és három meseregényem és két verses kötetem jelent meg.
Színdarabjaimat (Játékpróba, Mentsük meg Tomit! Kecskére káposztát?) nagy sikerrel mutatták be Hódmezővásárhelyen és vidéken is. Munkásságomat számos díjjal ismerték el: 2000-ben MÍNSZ - nagydíjas, 2005-ben Juhász Gyula emlékérmes, 2013-ban a Magyar Kultúra Lovagja lettem. 2015-ben Krúdy Bronz, 2020-ban Krúdy Ezüst emlékérmet kaptam. 2018-ban Kortárs Irodalmi Nagydíjban, 2019-ben MANE Irodalmi Nagydíjban részesültem. Ezt követően 2020- ban irodalmi munkásságom és közösségi munkám elismeréséért MANE Életműdíjat kaptam, 2021-ben MANE Örökös tiszteletbeli tagságot adományoztak a részemre. 2022-ben Krúdy Aranyéremben és az Év Prózaírója díjban, 2023-ban Kárász József Életműdíjban, Kláris Alkotói Díjban és az Év Költője díjban részesültem. 2024-ben a Magyar Alkotók Nemzetközi Egyesületénél kiérdemeltem a TALENTUM Irodalmi Nagydíj Gyémánt fokozatát, a Király Lajos Irodalmi Emlékdíjat, az Év Költője, az Év Gyermekvers és Meseírója címet, a Hajdrik József Szonettíró Nívódíjat, valamint kimagasló közösségi

munkám elismeréseként a Kiemelt Díszoklevelet. A Felvidéki Alkotók Egyesülete a két egyesület kapcsolatainak ápolásáért PRO FAE – DÍJAT adományozott nekem.

A kis kalap

Amikor még kisiskolás voltam, a nyári szüneteket mindig a nagyszüleimnél töltöttem a tanyán. Szerettem ott lenni náluk. Ezernyi titkát tárta elém a természet, amit a városban talán észre sem vettem volna. A szélringatta búzamező látványa, a gyümölcsöskert trillázó madárhangjai, a közeli szárazér nádsusogása felfedezni való, különleges világot tárt elém. Már annak a gondolata is izgalommal töltött el, hogy felmásszak egy fára, és megtudjam, mit rejt a madárfészek: tojásokat-e vagy fiókákat. Csodálattal néztem, ahogy a madárszülők fáradhatatlanul hordták a röptében elkapott legyeket, bogarakat folyton tátogó, pelyhes kicsinyeiknek. Máskor meg jóleső örömmel hallgattam a fűben elnyújtózva, a fák rózsaszín vagy fehér virágfürtjei közül elégedetten döngicsélő méhek énekét.
Olykor odamentem én a kerti gémeskúthoz is – melytől eltiltott nagyapám –, hogy meghallgassam, mit válaszol vissza a kút vize, ha illendően köszöntöm. (Akkor még nem tudtam, hogy ilyenkor a visszhangot hallom.) Levettem a kis szürke kalapomat, és így köszöntem neki, hogy „Jó napot!", mire a kút azt kiáltotta: „Pot-pot-pot!". Eleinte csúfolódásnak véltük mi, a szomszédék hasonló korú Miska fiával, aki unalmában néha
átjött hozzánk játszani, később meg csak nagyot nevettünk rajta.
A Miska gyereket még nem hallottam szépen beszélni, ez alkalommal meg mintha csak sértegette volna a kutunkat, amikor azt kiáltotta neki: „Marha". Húztam is a nyakamat, mert azt hittem: baj lesz belőle, hiszen senki nem szereti, ha sértegetik, még ha netán egy kútról is van szó! Ehelyett azonban nevetést hallottunk lentről, hogy: „Ha-ha-ha!"
Ezen aztán felbátorodtunk és mindenfélét kiabáltunk bele.
Nemcsak csúnyán beszélt ez a Miska gyerek, de gonosz is tudott ám lenni. Egy alkalommal kikapta a kalapot a kezemből, és átdobta a kút kávája fölött a zöldellő fűbe. No, gondoltam, most azonnal felkapom, és elszaladok vele hazáig, mielőtt még nagyobb baj lenne belőle. De a Miska gyorsabbnak és ügyesebbnek bizonyult nálam, ahogy felemelte a fűről a fejfedőmet, már dobta is tovább, nehogy véletlenül a kezembe kerüljön. Ez a dobása azonban erőtlenre és ügyetlenre sikeredett, és zsupsz, a kalapom beleesett a kútba. Ahogy a mélybe lenéztem, majdnem elsírtam magamat, az én kis

fejfedőm mintegy úszó sziget, ott lebegett a víz tetején. Mi lesz most, hogyan halásszuk ki?
Válasz helyett csak pintyerített a szájával a Miska, és a vállát vonogatta:

– Te vagy a hibás! Te vagy a hibás!
– … Méghogy én? – néztem rá mérgesen. –Te dobtad bele a kalapomat a kútba!
– De ha elkaptad volna – érvelt tudálékosan –, most nem lenne belőle baj!

Elöntött a méreg, és azt hittem, menten megütöm vagy belelököm a kútba. …De azért is én kapnék ki, futott át rajtam a gondolat, és ez az undok kölyök lenne az áldozat. Nagyokat sóhajtottam, hogy lecsillapítsam a haragomat, és azon töprengtem, hogyan kéne kihalászni a kalapomat a kútból? …Mert ha nagyapám megtudja, hogy mi történt: „Lesz, ne mulass!"
A Miska meg mintha provokálni akart volna; azzal csúfolt:

– Ügyetlen vagy! Ügyetlen vagy! – és elszaladt nevetve, benne hagyva engem a pácban.

Legszívesebben elnáspágoltam volna, de inkább megfogadtam, hogy soha többé nem állok vele szóba.
Néztem a vizet, és már az is megfordult a fejemben, hogy utána ugrom a kalapomnak, de ahogy lenéztem, nagyon mélynek találtam a kutat. Talán, ha lejjebb húznám a gémet, és a vödörrel alámerítenék, kivehetném a kalapot. Megmenekülhetnék mindentől, amibe a Miska belerángatott.
Éppen megragadtam a vödröt tartó rudat, amikor odaért a nagyapám.

– Mit mondtam én neked?! – kiáltott rám. – …Hogy tartsd távol magadat a kúttól! Gyere onnan, de nagyon gyorsan!

Ijedtemben megdermedtem a félelemtől, majd hirtelenjében elengedtem a rudat, és a gém a lendülettől zörögve kiemelte a vödröt a kútból. Ezzel aztán kivívtam nagyapám nadrágszíjának haragját. Le kellett hajolnom, és meg kellett fognom a szandálom orrát, máris éreztem a nadrágszíj sajgó csattanásait az ülepemen. Hirtelen elfogott valami dac: összeszorítottam a fogaimat, és eldöntöttem, hogy azért sem sírok. Egyetlen jajszó sem hagyta el a számat, de legbelül zokogtam az igazságtalan verés miatt.

– Odamégy-e még a kúthoz?
– Nem! Nem! Soha! – kiáltottam.
– Mit kerestél ott?
– A kalapomat … – nyöszörögtem. – Beleesett a kalapom. De… nem én dobtam bele.
– Tán a mezei nyúl? – húzta fel a szemöldökét nagyapám.

Most beárulhattam volna a szomszédfiút, elmondhattam volna, hogy mindenért ez a komisz kölyök a hibás, de nem tettem. Láttam, hogy úgy sem hinne nekem, és a kárörömtől is elment a kedvem.
Hanem amikor hírét vettem, hogy megfázott a Miska gyerek, és betegen fekszik az ágyban, megsajnáltam, és arra kértem nagyapát, hogy látogassuk meg. Amikor a fiú meglátott bennünket, elfogta a félelem, és mentegetőzni kezdett. Azt mondogatta, hogy nem akarta ő beledobni a kalapomat a kútba, véletlenül esett bele, és ne haragudjunk rá, soha többé nem csinál ilyet.

– Szóval te voltál? – ripakodott rá nagyapám. – Miattad vertem meg az unokámat? Szégyelld magad! Nem érdemled meg a túrós buktát, amit neked hoztunk.

Ekkor kérlelőn nagyapára néztem, ő meg hunyorítva énrám, hogy „Jól van, legyen! Adjuk oda neki.”; elvégre kiderült az igazság.

– De csak akkor kapod meg a süteményt, és jöhetsz át hozzánk játszani, ha most mindenki előtt megígéred, hogy ezentúl jól viselkedsz.

A szomszédfiú mindent megígért. Azután meg különösen, miután elmeséltem neki, milyen fájdalmasat tud ütni nagyapám nadrágszíja.

Messze van Amerika

Hetente egyszer beállított hozzánk Metykó szomszéd a tanyába. Kis vékonydongájú, veres arcú, sunyi ember volt. Nagyapa magunk között egyszerűen csak Rókaképűnek nevezte. Amikor megszólalt, kiérződött szavaiból az alakoskodás. Mindig híreket hozott magával, és azért jött, lemérje, hogyan reagálunk rá. Azzal kezdte, hogy mondott valami érdekeset,

mint amikor bedob az ember egy kavicsot tóba, és utána azt figyeli, hogyan gyűrűznek szét a tó hullámai. Óvatos volt vele nagyapám, és bennünket is arra kért, ne higgyük el az öreg Metykó minden szavát. Beszédében annyi a hamisság, mint szárazság után búzában a konkoly.
Meg sem szólaltunk mi a mamával, amikor átjött a szomszéd; hallgattunk, mint aki némasági fogadalmat tett. Néztük, ahogy két ujját napszítta kalapjához emeli, és úgy köszön:

– Szabadság elvtárs!
– Szabadság! – fogadta nagyapám.

S az eresz alatt, a tanya félig-zárt előterében hellyel kínálta,
ahogy a vendéget illik. Ők az asztalnál ültek, mi meg a mamával egy sámlin szorongtunk a fal tövén. Nagyanyám ilyenkor a foltozásba mélyedt, én meg, mint a kis segédje befűztem a tűbe a cérnát. Úgy tettünk, mintha oda se figyelnénk a beszélgetésre, pedig hírre éhes fülünk minden szót hallott ám.

– Azt mondják, sok magyar kiment most Amerikába… – szívta meg a pipáját az öreg Metykó.

Hamiskásan még mosolygott is hozzá, mintha azt fontolgatná, meg kéne próbálni.

– Mi a csudának? – puhatolózott nagyapám, és szúrós szemével a szomszédra nézett, mint aki bele szeretne látni a másik lelkébe.
– Gazdag ország az… – pislogott szaporán az öreg –, még az utak is aranynyal vannak kikövezve. Aki ott meggazdagszik, annak nem kell dolgoznia. Itt meg a kenyér is fogytán…
– Majd csak lesz tán jobb is… Nem mehet el mindenki. Ki művelné meg akkor a földet?

Erre már Metykó sem tudott mit mondani, és jobbnak látta, ha elmegy.

– Méghogy az utak arannyal lennének kikövezve? – dohogott nagyapám.
– Mesebeszéd! Különben is: idegen ország az… Ez itt a mi hazánk! – tárta szét karjait, a távolba mutatva, mintha azt mondaná: nézzétek, milyen szép!

Hiába követtem én karja mozdulását, a tájba süppedő tanyákon, a végtelenbe nyúló búza- és kukoricatáblákon kívül semmi különöset nem vettem észre. Megvontam a vállam és már futottam volna játszani. A hordóban erjedő melasz szagára azonnal összerándult a gyomrom. Cukrot ki tudja, mióta nem láttunk, s ha azt akartuk, hogy édesebb legyen a málé, ebből a sűrű, barnás folyadékból locsoltuk meg, amit az istálló előtti hordó mélye rejtett. Abból kapott esténként a tehénke is, hogy a mama időnként tejfölt is vihessen a falu piacára. Így futotta cérnára, sóra, dohányra.
Úgy ülte meg a tanyát a melasznak ez a mindent átható, édeskés szaga, mint bennünket rettegésben tartó, léleknyomorító korunk. Hinni akartam hát, hogy lehet ennél jobb is, ahol boldogabbak az emberek. Ahol nem sír a szegénység. Milyen jó is lenne, ha hozhatnék egy tarisznya aranyat. Nekik talán meg se kottyanna, nekünk viszont a megváltást jelentené. Megváltást a nélkülözéstől, a szűkölködéstől… Talán még a gürcöléstől is! Hiába dolgozta sokszor betegre magát nagyapa, és hiába termett bőven a föld, ha a termést az állam „aratta le". Ők, ketten a mamával még az ide-oda elguruló filléreken is, hogy össze tudtak veszni. …Csak el kellene menni Amerikába, fordult meg kis agyamban a gondolat, és boldogabbak lehetnénk mi is.

– Tatám, merre van Amerika?

Kicsit elgondolkodott, de csak annyit mondott:

– A világ végén, kisfiam.
– A világ végén?
– Ott, hát – hagyta helyben a mama is.

Úgy tettem, mint akit nem érdekel tovább a téma, és Sajó kutyámmal futásnak eredtünk. Futottunk, amíg a rétig nem értünk. Ott aztán elmondtam neki a tervemet.

– …Amerikába megyek – suttogtam a fülébe, hogy még a szél se hallja meg. – De ugye elkísérsz te is?..

Hűséges kutyám csak nézett rám, majd megrázta a bundáját, mint aki máris útra készül.

– Indulás előtt szólok még neked… - simogattam meg okos fejét.

Ebéd után mindannyian lepihentünk, és amikor már a nagyszüleim hortyogását is hallani lehetett, óvatosan kimásztam a takaró alól. Leakasztottam a szögről a tarisznyát, bele egy darab kenyeret, meg sajtot, és a vállamra vettem. Aztán a fejemre emeltem a kalapot, kerestem az udvaron egy botot, és ahogy voltam, mezítláb nekivágtunk Sajóval a világnak. Nem is mentem, hanem meneteltem. Igyekeznem kellett, ha azt akartam, hogy odaérjek, mire lemegy a nap.

– Hová ilyen sietve? – állított meg D. Nagy Pista bácsi kapájára támaszkodva.
– Megyek Amerikába! … – jelentettem ki büszkén.
– Hová? – kerekedett nagyra a tekintete.
– Amerikába…

Erre még a kalapját is leemelte, úgy nézett utánunk.
Melegen sütött a nap, a dűlőút meg csak nem akart fogyni. Sajgott a sok éles göröngytől a talpam, leültünk hát a kukoricás szélébe pihenni. Bántam már, hogy úgy beleugrottam, s azon töprengtem: mi lesz, ha holnapra sem érek haza vagy rossz irányba haladok. Aztán a lábaimnál szorgoskodó hangyákat bámultam. Olyan kitartóan vitték a terhüket, hogy nyomban elszégyelltem magamat. Talpra ugrottam hát, hogy folytassam az utam, de Sajónak hűlt helyét találtam. Sebaj! Majd előkerül, gondoltam, és egyedül vágtam neki a hátralévő résznek.
Hanem amikor már alkonyodni kezdett, és az esti szélben felerősödtek a zajok, akkor döbbentem rá, hogy mennyire védtelen, mennyire kiszolgáltatott vagyok. Pityeregve beültem én egy útszéli bokor aljába, ott talált rám nagyapám Sajó vakkantásaival kísérve. Úgy öleltem én át, mintha megtaláltam volna a legnagyobb boldogságot.

– Már nem akarok Amerikába menni…– zokogtam –, csak vigyél, vigyél haza engem!
– Buta, buta kisunokám – emelt fel magához, és a nyakába ültetett.

Olyan szépnek még nem láttam a Holdat, mint azon az éjszakán.

Titkok ládikája

Nekünk a Mamával mindig voltak ilyen vagy olyan kis titkaink, amiről csak mi tudtunk, amiről csak mi beszéltünk, ha beszéltünk még utána egyáltalán. S ezeknek a titkoknak az ismerete erős szálakkal fűzött egymáshoz bennünket. A fehérre meszelt, földes aljú szobában, az öreg barna sublót mélyén őriztünk mi egy kulccsal zárható, kis faragott ládikát, amibe annyi, de annyi titok belefért, hogy szinte elképzelhetetlen.

Ennek a kis fadoboznak nagyon óvatosan kellett ám felemelni a fedelét, nehogy a benne lévő titkok szanaszét szaladjanak. Még a lélegzetünket is visszafojtottuk, amikor a Mama szép halkan belehelyezte a pici kulcsot a zárba, és lassan elfordította benne. Amint kattanva kinyílt a zár, lassan felemelte a ládika tetejét, és már bele is engedte legújabb titkunkat. Aztán gyorsan rácsukta a dobozra a fedelét, majd jól bezárta. Nagy baj lett volna belőle, ha a többiek kiszabadulnak, mert akkor bizony mindenki megtudta volna, hogy mit titkolunk előlük. Mert abban az időben még a véleményünket is titokban kellett tartani, nehogy kiderüljön, kiről mit gondolunk. No, elég az hozzá: ebbe a kis dobozba zártuk mi bele azt megállapításunkat is, hogy a szomszéd Rozi néni csak színleli a süketségét. Elüldögél nálunk az eresz alatt, a lakóház külső falának döntve a hátát, férje ingeit varrogatva vagy netán borsót fejtve, és úgy tesz, mintha semmit sem hallana. Ha megszólítjuk vagy valamit kérdezünk tőle, akkor még rá is kérdez, hogy hee?.. Aztán sokszor arról is tudomása van, hogy hányszor kukorékolt aznap az iromba kakasunk.

Ha olyat hallott, amit nyomban tovább lehetett adni, ami pletykának számított, gyorsan elköszönt tőlünk, és már ment is tovább, a következő szomszédba, hogy elmondhassa, miről szerzett tudomást. Lehet, hogy ő már akkor tisztában volt vele, mekkora hatalmat jelent az információgyűjtés. Így utólag találgatásnak tűnhet, amire gondolok: nagy valószínűséggel neki köszönhette nagyapám, hogy 1954-ben egy éjszakán elvitték az ávéhások. Két hétig vallatták, de mivel nem volt mit bevallania, szabadon engedték. Hogy Rozi néni volt-e vagy sem, aki nagyapámról elkotyogott valamit, ennyi idő távlatában végül is: mindegy!

Visszatérve a Mamához és a ládikónkhoz, el kell, hogy mondjam: egy alkalommal, amikor a nagyapa nem volt otthon (mert valamiért be kellett mennie a faluba), olyan súlyos titokba avatott be engem a nagyanyám,

amiről azóta se nagyon mertem beszélni senkinek. Megesketett, hogy az elhangzottakról úgy fogok hallgatni, mint a sír. Már ettől olyan izgatott lettem, hogy a torkomban éreztem kalimpálni a szívemet. Kíváncsian lestem a Mama minden mozdulatát, arra várva, hogy végre elárulja nekem, mi is az, amiről soha nem szabad beszélnem. Még mielőtt bármit is mondott volna, kinyitotta az öreg sifonér nyikorgó, kopott ajtaját, és a levendula illatú ágyneműk alól két gondosan összehajtogatott fehér terítőt vett elő. Amíg elém tette, valami rendkívüli dolgokról kezdett el mesélni, ami akkoriban nagyon összezavart engem, és esténként nem tudtam egyedül elaludni. Attól féltem, hogy valami szörnyeteg kinyúl az ágyam alól, elkapja a lábam és elrabol engem. Minden este ezért a Mama ágyába menekültem félelmeim démona elől.
Az egyik terítőn hatalmas, ágaskodó sárkányokat láttam, akik tüzet leheltek a torkukon és fújtak ki orrlyukaikon. Vörösek voltak, széttárt szárnyakkal, nagy tépőfogakkal és karmokkal.

– Ezek uralják most a világot, – suttogta a Mama, és amíg le nem győzzük őket, háborúba hajtják a férfiakat, hogy egymást gyilkolják-öljék halomra a népek. Asszonyok, gyermekek siratják a háborúban elesett vagy fogságba hurcolt családfőket, fiakat, fivéreket. *„Jajj a legyőzötteknek!”*, – emelte meg a hangját nagyanyám. Döbbenten néztem rá.

…Mert a győzteseké a hatalom és a dicsőség, ők parancsolnak minden legyőzöttnek, uralmuk alá hajtva asszonyt, gyereket, fiatalt, öreget. …És kíméletlenül átrajzolják a térképeket. Aki a vonal mögé esik, kisebbségbe kerül. A kisebbségnek pedig nincs joga semmihez! Ha lázadozni mer vagy a saját nyelvét használja, kíméletlenül megverik, börtönbe zárják; hogy megtörjék, megnyomorítsák. A végén már azt sem tudja a szerencsétlen, egyáltalán hol a helye. …Vagy csak megtűrt népként él egy idegen ország belsejében, azon a földön, ahol megszületett, ami többé már nem az övé. Ahogy ezt kimondta, elsírta magát. Akkor még nem értettem, miért sírdogál. Később tudtam csak meg, hogy a nővérét siratja, az Annus nénit, akit még a század elején egy nagyváradi gyógyszerész, a Tóni bácsi vett feleségül. Akkor beszéltünk róla, azóta se. Titok maradt ez is.
A másik terítőről csodálatos béke áradt felém. Virágos fák és bokrok között bárányokat, őzeket, nyulakat és pacsirtákat láttam békésen pihenni. A közelükben oroszlánok, farkasok és tigrisek nyújtóztak békésen. Mintha még a méhek elégedett zümmögését is hallottam volna.

– Amikor eljön a Mennyek országa, – magyarázta nagyanyám, – együtt legel majd a bárány a farkassal; és nem lesznek egymásnak ellenségei.

Ezen meglepődtem, és csodálkozva tekintettem rá.

– És a farkas is füvet eszik? – kérdeztem.

Erre ő mosolyogva bólintott. Nagy puha testéből valami gyengéd, megértő melegség áradt felém. Magához szorított, én pedig megnyugvásra találtam nála.
Ezután mindkét terítőt gondosan összehajtogatva, betette a párnahuzatok alá, a nyikorgó ajtajú öreg szekrénybe, ahogy ő mondaná, a sifonérba, és azóta sem vettük elő. A titkunkat pedig jól bezártuk a dobozba.
A ládikát akkor találtam meg, amikor nagymamám is örökre elhagyott bennünket, és két héttel a temetés után – erőt véve magamon – átnéztem a holmiját. Kihuzigáltam a fiókokat, lepakoltam a polcokat. A két különleges terítő nem került elő. Csak a kis faragott fadoboz. Ott árválkodott az öreg sublót mélyén, ahová annak idején visszatette a Mama. Ahogy kinyitottam, üresnek találtam. Ezen akkor nagyon elcsodálkoztam, mert az idős emberek sokszor még egy gyufás skatulyában is őriznek valamit. Aztán eszembe jutott, hogy amikor kisgyerek voltam, mi a Mamával abba zártuk bele a titkainkat. A ládikát nyitva hagytam, hadd menjenek isten hírével szerteszét a titkok. Tudja meg ország és világ, hogy miről is beszélgettünk a nagymamámmal annak idején! Neki már úgysem eshet bántódása.
Engedtessék meg nekem, hogy végre kimondjam, amit ő csak suttogva ejtett ki, hogy eljöhetne közénk a Mennyeknek országa, mert elég volt a szenvedésből! Legyen béke és igazság ezen a háború égette, vérrel itatott Földünkön!

Elmúltak a diákévek

Elmúltak a diákévek,
oda már az ifjúság.
Megtettük, mit kért az élet,
bánkódni már nagyon kár.

Jó lenne még ez is, az is –
de az erőnk fogytán már.
Erőlködünk…, s fölnevetünk,
ha ránk mosolyog unokánk.

Bennük bízunk, mint apáink
hitték egykor, hajdanán;
– hogy ember-hű tetteinktől
megszépül majd a világ.

Tapossuk az élet sarát,
nem építünk várakat.
Gyönyörködünk még a tájban,
és örülünk, ha süt a Nap.

TÁPLÁLD A TÜZET!

Tápláld a tüzet,
különben ellobban
a lángja. Melege
nélkül közönybe
dermedünk.

Szívünkben elhal
a virág, vágyaink
zörrenve lehullnak –
és elsodorja őket
az őszi szél.

Hogyha el kell menni…

Hosszú útra indul,
aki innen elmegy. –
– Megtette-e mindazt,
amit néki kellett?

Segített-e másnak,
hogyha arra kérte?
…Vagy éppen csak adott,
s azt is szűken mérte.

Nyújtogatta kezét,
hogy adjatok nékem?
Kéregetni könnyebb,
a munkát nem kérem.

A helyes utunkra
biz' nehéz rálelni.
Szívünk súgja mindig,
merre is kell menni.

Alkotni és adni…
abban van sok szépség.
–Két kezem munkája,
lám, mily' gyönyörűség!

Örülök, ha tetszik,
e gondolat barátom.
Erre születtünk mind
ezen a világon.

Hogyha el kell menni,
megnyugodva mégy el.
– Másokért éltem én,
nem magam kedvére.

Gáll Júlia

Bemutatkozás

Számviteli főiskolát végeztem Budapesten, de kormánytisztviselőként dolgoztam.
Budapestről 2010-ben költöztünk Dunavarsányba, itt élek férjemmel.
Mindig irodalom kedvelő voltam/ vagyok.
Írogattam verseket, már kisiskolásként, szerettem rímekben fogalmazni, de csak magamnak, nem mertem senkinek megmutatni.
Négy éve kezdtem rendszeresebben írni, van kb. 400 versem. Jó pár közlésre került online magazinokban, 20 Antológiában vannak verseim, és több nyomtatott magazinban.
Kányádi Sándor szavaival a mottóm:
„A vers olyan, mint a lábbeli: mindenki a maga lelki lúdtalpa szerint taposhatja."

A ház előtt

Sáros utca szekérnyomokkal
kanyarog a régi házunk előtt,
üres az ablak, nem díszíti virág,
csonka cserépben nincs csak föld.

Elszorul szívem, ahogy benyitok
sírva fakad a kis faajtó,
anyám s apám arca tűnik elém,
mindig ott álltak búcsúzáskor.

Integettek, s tekintetük némán
elkísért egész a kicsi hídig
folyt a könnyünk, fájt a búcsú,
sós vizet ivott a drága föld is.

Talán még most is őrzi nyomunk
a szürke por, s a rozzant kapu,
elmúlt gyermekkort őriz a házunk
sok nevetést, s a boldogságunk.

Lassan elfogyaszt a múló idő,
de szívemben él örök emlékük,
lelkemnek zugában ott laknak ők,
vén diófa őrzi közös emlékünk.

Mielőtt...

Mielőtt felnőtt lettem, azt hittem
majd megváltom a világot,
tanár leszek, mint nővérem
megtalálom azt az érzésvilágot
hol szabad akarattal járja mindenki
a szépséges világot,
kell-e ettől szebb vágy, óhajtás?
Ha előttem a sors a kaput bezárja,
csak legyintek: csukódjatok
mert engem az élet dinamikája
arra ösztönöz, hogy a legjobbnak
adjak számot, aki utamat egyengeti,
lélekerőt ad, s ha eltévedtem átölel.
Hamar rájöttem, ha felnőtt vagy,
egyedül vagy, sorsod Isten kezében,
a belső jóságod, s alázatod
visz csak előbbre, netán sikerre.

kesergő

amikor a hajnal ébren talál
gondolatok kavarognak fejedben
választ keresel hátha találsz
de semmi nem jut az eszedbe
a villamos már útnak indult
lelki szemeddel követed
ahogy a körúton befordul
csikorognak a kerekek
hazug világban hazug emberek
kábítják a világot büntetlenül
csak a pénz számít az élet nem
pusztítanak kegyetlenül
sötét napok álmatlan éjszakák
a félelem ölel napokon át
szorít a mellkas, úgy fáj ott bent
élni nehéz már itt lent
egyensúlyunkat őrizzük
de ha meginog a hitünk
a pillanat varázsa elszáll örökre
tudjuk mindent befejeztünk

Nem számít...

Nem számít már semmi sem,
hogy éltem az életem
boldog harmóniában
vagy örökös bánatban.

Nem számít, hogy ki voltam
merre jártam hol voltam
az sem számít ki lettem
árát rég megfizettem.

Nem számít, hogy mi számít
engem semmi nem ámít,
sem a pénz, sem szerelem
nyugtatómat bevettem...

Egy vagyok a mindenséggel

Mint gyenge kis szitakötő,
álmomban a szél simogat,
mosolyog rám a sok felhő,
lombkorona susog, hallgat.

Csak ringat a vágy súlytalan,
papírhajóként lebegek,
mindenséggel egybeforrtan
lelked meglát, ha érkezem.

Tündérkertről álmodozom,
hol semmi sincs, csak szeretet,
békében elférhet minden ember,
akit az élet rég elengedett.

Melyik a jó út...

Melyik a jó út, merre menjek,
utamon, akik elkísérnek
velem lesznek-e bánatomban,
vagy csak ameddig jó sorsom van.

Melyik a jó út, merre tartsak
nagyon sokan, akik becsaptak,
nevetnek most a hátam mögött,
mind pálcát tört a fejem fölött.

Megbékéltem már a sorsommal,
szeretetben élek magammal,
szívemben van mind kit szerettem,
legfőbb helyen te vagy szerelmem.

Melyik a jó út, mondd meg nekem,
lassan végéhez közeledem,
ha együtt vagyunk semmi sem fáj,
örömben, búban mellettem állj.

Hagyaték

Elferdült világunk
nem tudjuk merre tart,
örömöt nem látunk
a bánat fogva tart,
mit szól az utókor,
szülők, hol voltatok,
templomink' ajtaja
mindig nyitva volt,
unokáitokra
mondjátok mit hagytok?

Örömöt hagyjatok,
a baj jön magától,
emberként élhessünk
nem félve sohasem
fegyverropogástól!

Szívdobbanások

Tudod, a szív sosem alszik
csak dobog halkan csendesen
örömben sokkal hangosabb
bánat ér sajog odabent.

Tudod, ha beköszönt az est
csillagok fénye némán hull
halkuló lét csendje lüktet
hiányod bennem zakatol.

Tudod, ilyenkor semmi nem jó
szívem hiába kalapál
próbálom kicsit nyugtatni
csendben dobog és reád vár.

Ha átölellek kedvesem
szíved szívemen megpihen
lelkemben béke csordogál
tudom, te vagy az életem.

Új szelek jönnének

Hol van már az amerikai álom,
a szabadság szimbóluma:
a Chevrolet autó,
Elvis Presley rock and rollja
s a sok fiatal lázadó.
Mindezt felfalták
az emberi jogok, a
mesterkélten hamis eszmeiség,
a nagy amerikai demokrácia,
amelyben mindenkinek joga van mindenhez,
ami árt önmagának,
s a társadalom minden tagjának.

Ide, hozzánk is átszivárog,
civil szervezeteken keresztül,
„legalizáljuk a könnyű drogot,
majd lassan kedvünkre emeljük”
hozzászokik a sok megcélzott
emberke, kit bűnözésre nevelünk.
Elszigetelődés, gyökértelenné válás,
jöhetnek a banksterek,
állati szintre züllesztjük ki a körbe bekerül.

A háttérhatalom irányítói
olyan jövőt szánnak nekünk
hol az államok megszűnnek,
nem lesz vallás, sem kultúra,
nemzeti identitásuk porba hull,
s majd megmondják mit gondoljunk,
meddig éljünk, s hol aludjunk, mit együnk,
amitől Isten óvjon!

Merre az utunk...

Áldalak Uram, hálával ’esdlek
védd meg hazámat s a népemet
háború tombol, túl sok az árva
emberek veszítik életüket.
Áldjuk a neved igazságodért
törvényed követni kérünk erőt,
bűneinknek túl nagy az ára
köszönjük Uram, megtartó erőd.
Dicsőítünk Uram, tekints népedre
gyarló emberek taposnak el
túl sok a pénzük, nagy a hatalmuk
sok éhes száj sosem győzheti le.
Imádott Urunk, törd le hatalmuk
Istent játszik a sok hitetlen,
mindent maguknak akarnak tudni
emberi fájdalom nem hatja meg.

Kérünk ó Jézus, jőj segítségül
gyógyítsd meg újra a sok szenvedőt
takard be Földünket a szent lepellel
adj hitet nekünk, el ne vesszünk.

Április

Huncut ez az április,
mikor beköszöntött
szórta ránk nap melegét,
bontotta fánk rügyét.
Ma ravaszul havat szórt
fűszálra, virágra,
a rózsaszínben bomló
cseresznyevirágra.
Tombold ki magadat
bolondozz csak velünk,
megszoktuk szeszélyed
már fel sem vesszük.
Szeretlek április
jó, hogy megjöttél
szívünkbe reményt
új érzést vetettél.
Szilvafa ágán
pacsirta dalolja
szép tavasz öltöztesd
lelkünk új ruhába.

Anyasors

Néha szívemet fájdalom tépi.
Anyai sors, bólintok: ennyi.
Nem kell mindent mellre szívni.
Kemény a lét, tanulj élni.

Míg kicsi a gyerek kicsi a gond,
Ahogy nő, és szárnyat bont,
Kapsz néha pár pofont,
Ez kis időre mindent elront.

Az igaz szeretet nem vár viszonzást.
A szeretet egy igazi mosolygás.
Ha néha hallasz egy halk sóhajtást
Tudd, anyád átölel egy életen át.

Csak ahogy lehet, annyira szeress.
Kívánom neked, mindig csak nevess.
Amit kívánsz, mindent megtehess.
Akit szeretsz, mindig ölelhess.

Gondolatok a Föld napjára

Fent az ég, és lent a föld,
én kettő között lebegek,
a földön járok álmodom,
s néha a mennybe megyek.
Oly közel van egymáshoz,
s mégis oly távol,
Ég napjáról nem hallottam,
csak a Föld napjáról.
Az eget csak bámulom,
a földön élek,
növényt nevelek,
bogarat irtok
melyik a jó cselekedet?
Nyűjük a Földet,
kihasználjuk kincseit,
csak azt óvjuk
mi hasznunkra van,
de néha az ég is beleszól
egy nagy vihar
mindent fölkavar.

Szeresd a Földet és az Eget,
s azt is, ami közötte van,
szeressük lelkünk,
vigyázva lépjünk,
s az egyensúly megmarad.

Gyermekem ballagása

Ha eljön a május, orgona nyílik,
katica a napon sütkérezik,
sok diák veszi a batyuját,
elballag, elhagyja az iskolát.

Szívem bizony elszorul ilyenkor,
felnőttek, elmúlt a gyermekkor,
tanítgattuk megállni egyedül,
tanuljon, mert csak úgy érvényesül.

Ölükben virággal állnak sorba,
érzem, daluk alatt zokog az iskola,
lelkem is zokog, drága gyermekem,
kezed fogom, el nem engedem.

Haikuk

elhullott virága
a lila akácfának
szalad a tavasz

egyetlen magban
ott rejlik az uborka
íze zamata

Hamerli Éva

Bemutatkozás

Hamerli Éva, írói Christina Buhela, és ennek pár rövidített változatával készülő vers, novella, regény, egyre több mese, s ebben az évben negyedik forgatókönyvvel próbálkozó irodalomkedvelőnek, alkotónak érzem magam. Egyediségemet hangoskönyv-részleteimmel az jelenti, hogy olyan jelenetet választok rá, melyben éneklehetőség is van. Vagyis amatőr író-előadóként teljesítem feladatomat. 2002-ben kezdtem újra írni, először az akkori oktató vállalkozásom titkárképző tanfolyamainak egy-egy órájához fiktív szituációs helyzeteket találtam ki. Az akkor még freemail-en levelező, későbbi mentorom egyik pályázatkiírására válaszolva, aktív pedagógusi munkám miatt készült el Buhela első valóság-fikció turmixa. A genetikai és nevelő apák neveit őrző anagramma névhez később csatoltam az életképes, csodálatos szívhanggal párhónapos magzatként elvesztett lánykám, Krisztina keresztnevet is. Egy olvasójelöltem rákérdezett, hogy milyen nemzetiségű vagyok, ha a magyaros Krisztina mellett egyik ismerőse szerint bécsi, a másik szerint amerikai vezetéknévvel mutatom be történeteimet, verseimet. Így lettem Christina Buhela, Majd a C. és B. monogramok közé ékelve mindennapi életem monogramját, vagyis CHEB.

A már 30-nál is több jelentősebb munkámon így váltakoznak az anagramma és szimpla monogramos nevek.

Történeteim alapja nem ennyire változatos, ahogy szerintem a jövőt jelentő három szféra is fix, igaz, korához hű öltözetben. Vagyis az egészségügy, az oktatás és a fiatalok szocializációjával foglalkozó, prevenciós munkát ellátó bűnmegelőzés. E három szférában munkálkodók találko- zása, egymásra találása, s persze a munkájuk szereplőit jelentő kicsik és kamaszok keverik mindig a lapokat. S miután műfajom a szerelmes történetbe szőtt szocio, a változatosságra ügyelő laposztó az adott idő, amikor játszódik az adott történet, egy-egy netről, napi hírszerkesztő be-olvasása alapján megismert, vagy épp megélt esemény(ek)re mutatva.

Most, az Egy kócos pillanat Antológiába olyan novellát állítottam össze, melynek szereplői a következő könyvemben igyekeznek bizonyítani az emberi értékek tartásának értelmét. Bízom benne, hogy kedves Olvasóm olyan hasznosnak tartja a C. B.: Mert mindig tanul az ember c. regény egyik zanzájával töltött idejét, mint ahogy én készítettem.
Köszönve az Antológiába megjelenési lehetőséget, a címmel adott ihletet a többszálon értelmezhető-láttatható címmel.
Mindenkinek további egészségőrző szép napokat kíván.

Kócos pillanatok

(C.B.: Mert mindig tanul az ember c. regény és azonos c. fejezete alapján)

Kósza szellő repíti el kihullott hajam,
Kuszálja az őszülő szálakat, napjaimat.
Nem kell törődni a feszes rend hiányával,
Oly korban élünk, mikor az emberit más váltja.

Mikor Huncut Tamara felébredt az életmentő műtétje után a kórtermi ágyában kábán, Huszár Zsuzsa, a gyermek és csecsemőosztály főnővére mérte a vérnyomását.

– Mégis sikerült? Vagy ez már a Mennyország?
– Miért ne sikerült volna? – csóválta fejét, a szabadnapján magát sebészetre átkérő diplomavédés előtt álló medikus.

Tamarát még akkor ismerte meg neten, amikor elsőéves orvostanhallgatóként a magyarországi bélbetegségek okait próbálta kifejteni egyik házi dolgozatában. Korosztályokra, nemre és foglalkozásokra bontva elemezte a vizsgált eseteket, amikor a kis barátja, a kis örökkócos leányzó egyik napról a másikra csont és bőrre lefogyott, az utolsó pillanatban megállapított béldaganatát eltávolították. Azóta a sztómás kislány elvesztette a szüleit, egy elsőbbséget megadni képtelen, drogosan repesztő kamasz srác miatt.
Először cefetül ócsárolta a balesetet okozó Samut. De mikor meghallotta szaxofonozni, megtudta, hogy a baleset előtti napon az apja eladta szaxofonját, hogy az ő tanulmányi angliai útjának pénzét anyja kaszinójátékban elvesztette, a vesztes játékok adósságát Samu egy kölcsönhangszeres játékával letudja azon az éjszakán, valahogy másképp látta az öccse korabeli

gyereket. Főleg, amikor kiderült, hogy mindezt azért vállalta be, nehogy a verőlegények vegyék kezelésbe az anyját.
Ráadásul ennek a balesetnek köszönhette, hogy megismerte dr. Huszár Tamás főhadnagyot. Az azóta fiatalkorú tehetségeseknek minden lehetőséget megadni akaró századost, Samu mentorát, a szülők valódi Dubajba útjának átvilágítása után, lehetőségek szerinti nevelőapját. Hogy a nagybácsijára emlékeztető férfit végül is hogyan és miért érdekelte jobban Huncut Tamara, azzal most nem tudott foglalkozni. Most csak azt figyelte, hogy a már alapítványi tagságát köszönhető főnökének kérésére, és saját lelkiismeretét is nyugtatva, mindent megtegyen a félrebeszélő nagyiért. A laparoszkópos beavatkozásnak tervezett, végül hasán jó nagy zipzárt hagyott frissen műtött nagyi, ha nem is érezhette rózsásan magát, de már nem volt szüksége lélegeztető gépre. Tisztában volt vele, hogy az ötórás műtét túléléséért harcoló sebész-urológus-belgyógyász és állandó asszisztencia mindent megtehetett a nyugdíjas pedagógusért, de a vastagbeléből már csak az a pár centis szakasz maradhatott meg, amivel kivezethették a sztómát.

− Nővérke drága – suttogta Tamara, száját nyaldosva, a nővéri feladatokat átkért Zsuzsának.

Az évek óta leendő gyermekgyógyászként gondolkodó doki néni jelölt szakdolgozatait, diplomamunkáját hanganyagból, fotóról, telefonon gyorsírási diktátumokból ingyen szerkesztő betegre mosolygott az ad hoc nővérke. Mosolya és Tamara kezének, majd szemöldökének simogatása, emlékeztette már Tamarát a valóságra. Ha képes lett volna rá, azonnal felült volna, hogy folytathassa a CT vizsgálat napja előtt elkezdett >>*Kócos kis lurkók élete, egy kusza, kócos egészségügyi világban*<<publikálásának kidolgozását. Hogy az az ingyen tulajdonképpen egy barteres megoldás, az évek alatt már egyiküknek se számított. Se a szakértői munkatársból barátnőnek, se a >>*szimpla tegezést, maximum Tamit kérő, csak ismerősöknek szervusz, Tamara néni*<<*elvvel* élő Tamarának.

− Várj, adom a kis nyalókádat. Holnap délig mást nem ihatsz – bontotta meg a narancsos ízű vattapamacsos pálcikát, Zsuzsa.
− Nem, nem ez kell – fogta le Zsuzsa kezét, Tamara. – A fiókomban van a fésű.
− Drága Tami néni! Hidd el, hogy most...

− Tami né... De hisz te mégis Zsuzsa vagy! – fogta le a rezidens főnővér kezét, Tamara.
− Igen, igen. És itt is maradok melletted egy ideig.
− Akkor készülődj inkább te is. Hozzád is jön a párod.
− Tessék? Álmodtál...
− Csak ne nénizz, arra kérlek. Jaj! – próbált felhúzódzkodni Tamara, de csak egyetlen mozdulatig bírta.
− Nem kellene még tornázni. Hagyj magadnak pár órát még rá – kacsintott Zsuzsa.
− Van tükröd? Azt hiszem, én otthon hagytam.
− Örülök neki, hogy sikerült kihozni ismét belőled a nőt – nyílt a betegágy elé húzott éjjeli szekrény fiókja.
− Mindjárt itt lesznek a fiúk és a gyerekek is – suttogott, Tamara.
− Tessék? – pislogott meglepetten Zsuzsa.
− Bocsi, még nem tudok hangosabban. A torkom... Ugye nem tette tönkre a hangszálamat ez a szonda vagy mi?
− Nyugi, fogtok még duettezni a főnökkel. És nem is a hangerővel volt a gondom. Hisz elárulom édesem, hogy veled szemben fekszik az előtted műtött.
− Nocsak. Akkor nem csak engem nyisziteltek?
− Ő laparoszkópos volt.
− Milyen kalapos?
− Laparosz... - kuncogott, Zsuzsa. – De hagyjuk. Kócos ügy. Inkább azt áruld már el, hogy miért és kihez jön még a párja?
− Hát hozzád, Zsuzsikám, hozzád. Tudom, nem hiszel benne, de beszéltem Tamás feleségével – suttogta Tamara. – Adott pár tanácsot, hogy mire figyeljek, és ... - sóhajtott, szemében gyülekező könnyeket nyeldekelve.
− Ennyire fáj? – nézte Zsuzsa a könnyesszemű nő pulzusát.
− Nem, nem, csak ... - vette el a fiókból előkerült fésűt, Tamara. – Segítesz, hogy ne legyek én is kócos, mikor benéz?
− Persze, de ki néz... - kezdte volna meggyőzni Tamarát a diplomavédésre készülő főnővér, hogy az altatás alatt álmodott dolgokba ne élje bele magát, amikor felfigyelt alapítványi elfoglaltsága főnökének és Tamara lányának hangjára.
− Mindenki örül, hogy megismertétek egymást – hallották Erikát. – Vili sokat cukkolja, hogy majd ő lesz az év európai Nobel díjasa, de szerintem anya még többet is adna, ha nem lenne képtelenség biológiailag.

– Egy olyan kis göndörkét, mint odalent a kocsiban? Sose tudhatod, Erám – látszott már a kórterem zárt, tejüvegű ajtaja előtt álló férfi érintése, gyógyította Tamarát a fülbemászó basszbariton.

-o-o-o-o-

Két év telt el azóta, Tamara már többször egyedül töltötte be a balatoni MLN (Mi lehetek, ha nagy leszek?) Alapítvány táborvezetői szerepét pár napra. S amire a műtét utáni napján összegyűltek szemében a nem fájdalom, inkább örömkönnyek, egyre biztosabbnak érezhette: a féléve jegygyűrűt váltó pár már nem csak a 17 éves szaxi- és cyberzseni Samu, de a nevelőotthonban otthagyni nem tudott kis Terike és Palika szülei is lehetnek. A háromgyerekes, szenior korú, de ifjonti lendülettel gyermekeikkel és rájuk bízott, egyre több megtévedt kamasszal foglalkozott 2024-re. Ugyan egyszer sajnost mondott a helyzetre Tamara, de Zsuzsa Vilije és addigra a nyugdíjas pedagógus, táborvezetőhelyettes kései nagy ője rámutatott, hogy több szempontból felejtse el azt a sajnálkozást. Hiszen, ha nem lennének ezek az esetek, nemcsak, hogy az ő létezésük válna okavesztetté, de nem tudnák igazolni az újra és újra felvett *„ügyfelekkel” / „jelöltekkel”* a program eredményét. Nem tudnák bizonyítani, hogy mennyire hasznos, és milyen jó, amit tesznek. Ha néha kacifántos kanyarokkal, ahogy Zsuzsa emlegette: kócos körülmények közt egyenes útra terelve a valamiben kiemelkedő kisemberkék sorsát.

Tehát eljutott a MLN Alapítvány arra a technikai haladást követő 2024-re, COVID-ot feledni akaró évre, amikor a különböző vakcinák következményeivel, az utó járványhelyzettel küzdő országot még a háborús vésztől menekülők megsegítése, támogatása is foglalkoztatta.

Egy ilyen áprilisi napon, Tamara először azt hitte, hogy megkésve tréfálja meg őt az újonnan fogadott, bejelölt ismerős. Egy olyan külföldön élő magyar, akinek felkérését először még azért fogadta el, mert két írótársa is az ismerősei közt volt.

Az OTP csalásra figyelmeztető prospektusok után megélt csalókkal beszélgetés, az esetet követő, idegi alapon kapott sztóma elzáródását eredményező bélgyulladás, többnapos infúziós kórházi kezelése már előre figyelmeztette naivitásának kerülésére. Tulajdonképpen nem is csak ő, hanem a már hatéves Terike és nyolcéves Palika.

Amikor együtt megnézték a furcsa néni chatüzenetét, Terike és Palika szinte eljátszották a várható eseményt.

− Ó, aranyoskám – mórikált Palika, Terikének –, ugye tudja, hogy menynyire szenvedek mostanában.
− De miért is, bácsikám? – igazgatta kis kócos fürtjeit, Terike.
− Csúnya betegséget árult el nekem az orvos – kerítette elő játékaik közül a műanyag vörösrákot.
− Gyerekek, ezzel nem illik játszani – csóválta fejét, Tamara. – Ha igazatok is van, akkor se csúfolódjunk ezzel a csúnya betegséggel. De várjatok! Mi történt? Hisz kitiltottam tegnap ezt a nénit. Nem is lehetne most itt ez az üzenete.
− Kitiltottad, Tami néni? – duóztak a skacok.
− Ha segíteni kellene rajta, akkor miért tiltottad ki? – győzött a legifjabb gyermeki kíváncsiság.
− Miért? Amiért nem folytattam tegnap a chat olvasását. Az adatokat kérte tőlem az a vagy beteg, vagy csaló néni.
− Most beteg vagy csaló? – tárta szét kis kezeit, Terike. – Ezt nem értem. Ez nekem...
− Kócos? – kacagott Palika.
− Kacifántost akart mondani biztos, de most inkább folytassátok a craft vagy milyen játékotokat.
− My craft?
− Azt, azt.
− Hajaj, Teca! Ha Tami ezt engedi, nagy baj lehet – súgta a kislánynak, Palika. – Gyere inkább – hívta szobájukba a genetika, papír szerint idegen, számára mégis kistesót.
− A leckétek ugye készen van? – próbált azért felelős szülőként gondolkodni Tamara.
− Persze, persze – sikerült megint a lányka-fiúcska szólánc.
− Ha ráérsz majd, azért megnézed? – nyitotta vissza az ajtót, Terike. – Palkó szerint hibás a matek.
− Matek? Neked nincs is még matekod. Te csak a számoló.... Á! Jól van, szívem, persze, hogy megnézem – ült laptopja elé, Tamara. – Csak figyelmeztetni szeretném az embereket egy újabb csaláshullámra.

-o-o-o-o-

>>Mindenkinek szép napot kívánok! A következő jelenetrészlet rögtönzését az előbb kapott messenger üzenetem után írtam ide azonnal, hogy figyelmeztessem azokat, kik

hasonló "cipőben járnak", szintén kaptak mostanában hitre, együttérzésre, vagy épp 550000 euró láttán, szükségből rosszul döntésre számító chatet. Csak óvatosan!<<

Kezdte Tamara az alig pár napja indított, valóság-fikció turmixának kő kemény valóságos alapjára épített kis jelenetrészletére felhívását. Az indulat, a gyerekek szobájából érkező egyre virgoncabb virtus, egymással szembeni hadakozás dallamai kilendítették abból a fikciós világból, mellyel a frenetikusan éljenzett intelligens digitális lét hátulütőjét bemutatta volna, igaz, egy kis túlzással, tán-tán sci-fire emlékeztető részletében.
Mikor átolvasta, hogy mégis mit oszt meg nem csupán *Ismerőseivel*, láthatóság jelölése szerint *Nyilvánosan*, egyre közelebb látta az évezred első évtizede környékén olvasott figyelmeztetőt.
Azt a blogoldalt, ahol a bejegyzés/cikk írója figyelmeztette az emberiséget: ne kommunikáljunk mesterséges intelligenciával, ha nem akarjuk, hogy eltűnjön az emberi érték. Visszaemlékezett az akkoriban virágzásnak induló, mindenből pénzt kell teremteni szemlélettel olvasók ezt inkább egy tömény tudományos-fantasztikus alapszálnak tekintették. És tessék: egy kisgyermek születésétől komoly kisdiákká válása idő se tán, s bájos hanggal okosítja a bankszámla tulajdonosát, hogy mikor és mit tegyen, vagy épp sármos figurát látva magunk előtt, elnézzük a nyomja meg ezt a gombot, majd azt és megint amazt, ha valamit intézni akar. De bocsika, sajnálattal tájékoztatjuk, hogy párperces mesterséges intelligenciával összehozott zeneszámmal szórakoztató telefonhívásunk eredménye: minden ügyintéző foglalt, kérjük, próbálja meg hívását később.
Ahogy járt most is Tamara. Maga se tudta, hogy arra a hónapra mennyi érdemtelen percet fizet majd Tamás a telefonszámlák kiegyenlítése címén, de ezt most meg kellett ismételnie. Másodjára hívta a századost azzal a mobillal, melynek számláit ő rendezte. Még el is mosolyodott volna először, amikor arra a beszélgetésre emlékezett vissza, amikor a családfő kérte, hogy Tamara telefonjának fizetését is átvehesse Erika lányától. De ebbe nemcsak lánya, ő se egyezett volna bele. Ez is azok közé a függetlenítési kérdések közé tartozott, melyeket eleinte kuszának tartott Zsuzsa, nem értette Tamara kacifántos gondolkodását, ekkor jegyezte meg csendben a kicsi Terike: kócos. Szégyenlősen elmosolyogta magát, majd huncutkodva átölelte Palikát.
Amire ők kacagtak nagyot, nem értették, miért is kezd pirulni az akkor még csak elsős legényke.

-o-o-o-o-

– Tudom, hogy már hivatásodnál fogva se tudsz egyetérteni a földi léten túli gondolatmenettel, Zsú. – kínálta a nemrég érkezett doki nénit egy kávéval, Tamara. – És örülök, hogy egyetlen jelenetrészletemet se húztál át, amiben tapasztalhattad a tán nem nyanyakóros hitkérdéssel foglalkozást.
– Miért van deja vu érzésem, Tami?
– Mert direkte az új életem kezdetekor árultam el, milyen is volt a kékfény mögötti kisvilágom. Azóta inkább csak írásban foglalkozom a kérdéssel. De ez... Szóval ez most a kő kemény földi huncutságokra, az értő-érző ember kijátszására menő akciók világa. A munkanélküliség elleni, vagy épp a sehol se lehet megélni már egy fizuból sajátságos harcban.
– Muszáj politizálni?
– Semmi politika. Csak tény. Szóval, tán egy égi jelként nem sikeredett elérni Tamást. Úgyhogy tudtam, hogy jöttök még Vilivel csomagokért, de erre ...
– Jól hallottuk? – nézett ki Palika.
– Igen, jól hallottátok, keri van itt, de kérek még egy kis időt, skacok! – kulcsolta imára Tamara a kezeit.
– Jó, jó jó – emelte kicsi praclijait megadásra a kisfiú, és már zárult is a gyerekszoba ajtaja.
– Szóval ott tartottam, hogy most mégis inkább téged kérlek, nem a századost.
– Mire?
– Nézd meg ezeket az üzeneteket – adta át Tamara a szakvizsga előtti gyerekorvosnak mobilját.
– Mi ez?
– Már kétszer letiltottam, mégis újra és újra küldi ezeket a 550000 euró adományt ígérő üzeneteit.
– Nehogy válaszolj neki! – rohamozták meg a biológiai óráját kergető, anyai vagy Hippokratészi hivatás közt vacilláló nő homlokát az aggódó ráncok.
– Ennyit én is tudok, s azt is, hogy nem sokat tudnak tenni Tamásék se ellene. Viszont elönt a düh, hogy mennyire lealacsonyodtunk.
– Lealacsonyodtunk? Inkább úgy mondanám, hogy egyesek mennyire lealacsonyodtak. Abban valóban igazad van, hogy kihasználják azt az emberi értéket, melyet a rohamosan fejlődő intelligens robotvilág remélhetőleg kiszűrhet majd...

− Micsoda?! – hüledezett Tamara. – Te bedőlsz, tán élvezed is a zenét, művészetet, már médiaelemeket is koppintó mű, intelligensnek mondott...
− Ne hergeld magad, Tamara néni, kérlek – mosolygott Zsú. – Inkább haladjunk, hogy kijöhessenek a lurkók.
− Én meg kértelek benneteket, hogy ne nénizzetek.
− Igazad van, és ha most magam ellen is beszélek, ezt ki kell már mondanom. Nem tudom elhagyni a nénit, amikor képtelen vagy alkalmazkodni a fejlődéshez, az egyre rohamosabban fejlődő technikai haladáshoz. Noha kihasználod, élvezed. Hisz a gyerekként, s ha jól sejtem, számolok, még huszonévesen is kézzel, esetleg elektromos írógéppel összehozott levelezéssel tudhattad meg rokonaid ...
− Mi ez a csatározás, lányok? – kopogott be Tamarához, az emlegetett százados.
− Semmi különös, főnök. Csak Tamarát kiborította egy újabb netes csalójelölt.
− Letiltottam már ezt a nőt, de csak küldi a ... Vagy lehet, hogy ezeknek a csalóknak eleve így van beállítva egyfajta robotprogram, hogy kicsalják a hiszékeny, naiv embertársaikat?
− Akkor ezért hívtál. Ha jól láttam, nem is egyszer – csókolta homlokon Tamás az asszonyát.
– Bocs, de egyeztetnünk kellett a jövőheti razziákat. A fiúk már magyarországi maffiavezért is elkaptak, de került cigaretta- sőt embercsempész is a horogra.
− És akkor nem is beszéltél a drogos anyáról, ki gyerekét veszélyeztette a hátsó ülésen – csapott szájára a végén Zsú, emlékezve az első hasonló olyan szúró tekintetre, amelyet csak a százados tudott becsomagolni huncutmosolyos tekintetbe. – Nem tudtam, hogy ti még nem beszéltétek meg.
− Itthon nincs munka – kuncogtatta meg a kilépő gyerekeket, anya-apa kicsit csúszó kánonja.
– Remélem, semmilyen adatot nem adtál meg – vette át Zsútól a mobilt Tamás, majd nyomta meg sajátján a főhadnagy gyorshívóját. – Szia! ... Igen, itthon van. Tamihoz szaladt haza. De most lenne egy kis meló az IT-eknek. Nézzetek már utána B... Lajosnénak. Elvileg halálos beteg, gyakorlatilag szerintünk egy újabb adathalász.
− Apa, apuci! – ölelte át Palkó, ugrott a kislány az őt tárt karokkal hívó százados nyakába.
− Végeztél? Nincs ma már kócos munka? – passzolták egymásután a kérdéseket a gyerekek.

-o-o-o-o-

A kisérettségit, ágazati vizsgákat se perc alatt követték az igazi megméret-tetések. Samu és Olga, ha nem is vállalták fel nyilvánosan a csókot, a leg-csodásabbnak érzett gyermeknapi ajándékot: gyermekéletüktől búcsújának éjszakáját, már bátran ölelték át egymást. Az érettségi bizonyítványuk át-vételét szinte gyermeki virgoncan várva törtettek előre az osztálysorban.

– Azt mondta az igazgatónő, hogy tesi óra szerinti rendben – próbált el-lenkezni, az osztály etikus hacker versenyére készülő kis zseni.
– Nem hallottam, tesó – kacsintott Samu, fogta kézen, húzta maga után Olgát.
– Mit szívózol velük? – pödörte ujjai közt legújabb cigisodrását, a pár hó-napja feltételesen csoportba engedett drogdíler, a geometrikus elemeivel képzőművészeti pályázaton első helyezést elért Zotya. – Samu mögött a zsernya apuci, Olgica még a nevével se tudja titkolni diri anyuciját.
– Kicsit többet tettek azért a suliért, mint te, aki egy-két körző, vagy vo-nalzó vonásával már a XXI. század Picassojának érzi magát – hajolt le az örökrasztás Tibike, hogy az újabb majdnem bukfencet elkerülje. Most már inkább bekötötte a cipőjét, megfogadva magának, hogy ezentúl
csak tépőzárast fog magának venni, vagy nagyijától kérni, elfogadni.
– Baj van, fiúk? – várta pillanatképhez, őszinte élménybeszámolójához a gyerekek figyelmét, Zsuzsa.
– Jaj, ne már, Zsú! / *Kaphatok egy ízes torokakármi cukorkát?* / Maradjatok már! – sikerült a valóban igazpillanat emlékét őrző kép. Azt már csak pár hónappal később vették észre, hogy mindenki a haját igazgatta. Nehogy kócosak legyenek, Isten ments!

2024 karácsonyán, amikor az emberek a Szeretet Ünnepére készültek, Szenteste gyertyagyújtásakor itt-ott még énekelték a Mennyből az angyalt, Tamara már készült az Áve Mária templomi előadására. Vagyis indult volna, amikor a fürdőben meghallotta Zsú kiáltását.

– Au! Jaj, ne már! Édeseim, ez még korai!
– Minden OK, Zsuzsi? – kopogott a fürdő ajtaján, Tamara. – Visszahív-jam a fiúkat?
– Hát... – hallatszott a nem piskóta görccsel viaskodás. – Azt hiszem, mi nem megyünk a templomba ma – kapaszkodott a szárítógépbe, állt

görnyedve előtte, széttett lábakkal, alatta egy kisebb tócsa fölött, a frissen végzett gyermekgyógyász szakorvos, háziorvosi vizsgájára készülését bizonyító tabletjét nézve.
− Én is azt hiszem, édesem – sóhajtott Tamara, indította el mobilján a már napok óta előkészített >>*IDŐ*<<bejegyzését a Vili és Tamás csoportnak. – Gondolom, már készen áll a bőrönd.
− Ahogy... - intett Zsú, a következő görccsel felállását változtatva.

-o-o-o-o-

− Ezt nem hiszem el! – fogta suttogóra kiáltását Tamara, pár óra múlva a szülész szoba előtt várakozva.
− Mi történt? Kösz – vette át kávéját, Vili. – Nem adott vissza az automata?
− Manapság az ilyen már nem újdonság, de hogy már Magyarországon is robotok vegyék el az emberi munkát – rándult Tamara szája. – És a csecsemő, az újszülött osztályon, fiúk! – figyeltek fel, még a nemrég érkezett, másik vajúdóban üvöltőhöz érkező hozzátartozók is.
− Ugye ezt nem mondja komolyan? Még hogy roboton múljon a kisunokám élete?
− Biztos, hogy nem a következő könyveden elmélkedtél? – villantotta agyba-szívbe vájó pillantását Tamás, ölelte át Tamarát. – Gyere, nézzük meg.
...
− Ha nem látom, tényleg nem hittem volna el – vette elő mobilját, Tamás, irányította a >>*Koraszülött megfigyelő1*<<folyosója felé.
− Nincs fotózás, apuka! Főleg nem ott – visszhangozta a másik folyosó a tiltást. – Ha majd az anyukához viszik a babát, lefotózhatja – érkezett a mobil exponálását jelző halkan húzódó hang végére egy zöld sapkás, köpenyes férfi.
− Rendben van, értettük – szalutált mosolyogva, Tamás. – Gyere, édesem – karolta át Tamarát, léptek vissza a liftbe.
Egy óra múlva Vili csókolgatta Zsút, a vele szemben lévő ágyon fekvő anyukát pedig Samu angliai haverja, nézve a kis újszülött göndör fürtjeit.
− No, ők is itt vannak – tolta be az ikerasztalt a nővér.
− Köszönjük – segített Zsuzsának felülni, Vili.
− Nővérke – tapogatta az arcát, majd a homlokát, Tamás.
− Csak nem kent össze az a bádog? Jaj, tényleg. A hajam. Biztos kócos.

− Nem, dehogyis! – kacagtak már mindannyian, az ikrek oldalán. – Nagyon is rendben van minden – vette elő mobilját, miután kiment a nővér. – Nézzétek csak? – mutatta a felvételt, zoomolva a robotot. – A kis kócos robotunkat nem csak én fotóztam.
− Semmiféle robot nem volt – szólalt meg az egyke ifjú apuka. – A kórház medikusai készítenek egy filmet A mesterséges intelligencia és az ember szerepe címmel.
− Hát nem is adnám az én kis kócosaimat egyetlen robotnak se – puszilta fiát, lányát, Zsú.

Hegedűs Gábor

Bemutatkozás

Pusztamérgesen születtem 75 évvel ezelőtt. Ma Algyőn élek és igyekszem jelet vésni az idő homlokára. Néha talán sikerül is. A Pálmalevél felolvasása 2014 augusztus 14-e jelentős fordulópont az életemben, azóta írok, verseket, novellákat. Eddig 2200 verset, 50 novellát és egy regényt alkottam. Ezek többsége megtalálható a Magyar Elektronikus Könyvtár kínálatában megjelent ePUB köteteimben. Tagja vagyok a Krúdy Irodalmi Körnek. és Batsányi-Cserhát Művész Körnek. Krúdy Gyula Irodalmi Kör díszokleveles kitüntetettje vagyok. Valamint megkaptam a Krúdy-öröksége díjat is. 2022 évben elnyertem a Pro Cultura Alapítvány Év Nyugdíjas költője Irodalmi Pályázatán az I. díjat. Ugyanebben az évben Az Irodalmi Vetés Magazin Nívódíját is megkaptam. Verspályázatokon és novella pályázatokon értem el szép eredményeket. 31 ePUB kötetem, 11 papíralapú kötetem jelent meg eddig, támogatással vagy magánkiadásban. Elvem, hogy az irodalmat csak végtelen alázattal lehet művelni és soha nem elvárásokkal. A műveimet az Algyői Értéktár felvette a megőrzendő értékei közé. A munkásságomról cikk jelent meg a Délmagyarország című napilapban, az Algyői Hírmondóban, a Pusztamérgesi Híradóban. Riportot készített velem a Szenior Center díjkiosztóját követően – ahol I. díjat nyert a novellám – a Szegedi Városi Televízió. 7 éve kitaláltam és azóta aktívan részt vettem az Algyői Jelek Irodalmi Pályázat bonyolításában. Sikeres pályázat nemzetközi szintre emelkedett, mert 11 országból érkezett pályázat: Ciprustól, Dél-Afrikán keresztül Amerikáig. 2023-ban a Pro Cultura pályázatán ezüst oklevelet, a Kláris Irodalmi folyóirattól Kláris Nívódíj II. fokozatát kaptam meg. Az alkotás számomra egy remek hobby, kikapcsolódás. 2023. 09.30. jelentős nap az életemben és munkásságomban. Az Algyő Nagyközség Önkormányzata Képviselő Testülete Irodalmi Alkotói-díját vehettem át! Hatalmas megtiszteltetés!

Az esély

A két „alak” hosszan nézte egymást. Az idősebbik felállt és lassan elsétált oda, ahonnan már látta a földet, ezt a csodálatos kék bolygót. Gondolkodott. A szakállát simogatta, mely fehéren és lágyan hullt a mellére. Hallgattak. Az öreg lassan megfordult és visszasétált, majd leült. Hosszan nézte a fiatalabbat. Dús hosszú haját, éles tekintetét, mely állta a nézését, gondosan ápolt szakállát, majd megszólalt:

– Te komolyan gondolod, hogy visszatérsz...oda...– de nem fejezte be a mondatot.

Mindketten tudták a folytatást. Már annyiszor készültek, hogy megbeszélik, de mindig fontosabb, halaszthatatlan dolguk támadt. Most viszont idő is volt és az alkalmas volt a beszélgetésre. No meg a szükség is így hozta. Nem engedhette, hogy a fiatal rosszul döntsön. Még egyszer nem!

– Igen – válaszolta a fiatalabb – tudom mit akarsz mondani – legyintett, mintha nem akarna tovább beszélni, rövid gondolkodás után így folytatta – meg kell tennem. Te is tudod és én is tudom mi várhat rám, mégis meg kell tennem...Nem bújhatok el ez elől... megígértem még akkor...ha szükség lesz, én visszatérek…
-– Nem volt elég egyszer? Már régen rájöttem, hogy a teremtés félre sikerült...túl sok szabadságot engedtem meg, most meg... minden ember istent akar játszani... nem elég nekik egy? – Az öreg felállt, megigazította aranycsatos fehér tógáját, mely görög, vagy római mintára készült. Inkább ők másolták az övéről...

Tett néhány lépést, hogy újra megszemlélje a földet. Szép volt ez a kék színben játszó sárgolyó. Gondolkodott. Miért teszi tönkre az ember ezt a csodás lakhelyet? Pusztul a természet. Hiába ad újabb és újabb figyelmeztetést. A pénz, a hatalomvágy, nem ismer irgalmat. Mérgezik a levegőt, irtják az erdőket, lám, most is...karácsonykor...ami igazán egy szép és emberi ünnep lehetne...fák ezreit írják ki a haszon reményében...ha nem sikerül túladni rajta, hát elégetik...micsoda pazarlás...micsoda pazarlás...Pedig... még végig sem gondolhatta mit is fog még mondani, az ifjú közbevágott...

– Persze, hogy nem elég – mondta a fiatalabb és ő is felállt, majd így

folytatta – vallásokat kreált az ember, majd hatalmat akart a vallásnak, ezért még ölni is képes volt...a kis ember nyomorog...aki meg magas pozícióba kerül...őt meg csak a hatalom, a pénz és a nagy vagyon érdekli...valakinek rendet kellene tenni végre... A vallások papjai sem téged szolgálnak már... Az egyéni érdek mindennél fontosabb...
– Hogyan akarod – simított végig a szakállán az idősebb – úgy, mint legutóbb? Szeretet hatalmával? Hiszen mit értél el vele? ...– egy pillanatra a csönd feszült közéjük – mit értél el vele? – Ismét végig simította a szakállát, majd így folytatta – azt hiszem, az emberen már nem lehet segíteni...tönkretesz mindent és önmagát pusztítja el.
– Ha meg se próbáljuk – replikázott a fiatalabb – ha meg se próbáljuk...vajon mennyivel vagyunk jobbak az embernél? Akkor minek teremtetted őket? Ha megteremtetted... miért ilyennek?
– Nono fiam! Lassabban a testtel – vágott vissza az öreg – azután megint a csönd játszott főszerepet. Mindketten gondolkodtak... – Lehet, hogy mégis neked van igazad... talán...mielőtt meghozom a végső döntést...egy próbát megér... Nem testesülhetsz meg...azt nem! Oldd meg ha tudod. Csak így... nem viheted a vásárra a bőrödet – dühösen legyintett egyet, majd így folytatta – nem ér az egész annyit...ha visszajöttél megbeszéljük...menj! Kérlek... vigyázz magadra!

A fiatalabb megölelte az öreget majd elment. Az öreg még hosszan töprengett. Tudta, hogy az ifjú szertelen, néha félt is attól, hogy ismét baj lesz és nem tud beavatkozni. Legyintett egyet, hátha most szerencsével jár. Tudta, az emberben nem lehet megbízni. Érdekei vezérlik, no meg a nyájösztön. A vetett konc éhsége mindent felülmúl. Az is lehet, hogy a fiúnak van igaza...egy próbát talán megér...Mi változott a teremtés óta? Háborúk: területekért, olajért, vagyonért, gazdagságért, vallásért. A kőtáblába vésett törvények már régen elvesztek...átírták a magukat felsőbbrendűnek kikiáltók...a hiba...az a hatalmas hiba... mégis az övé, hiszen ő adott szabad akaratot...már bánta. Hagyta magát meggyőzni, pedig akkor sem volt meggyőződve, hogy ez helyes. Van, amit visszavonni nem lehet. Csak reménykedni, hogy egyszer talán a józanész majd visszatér...csak reménykedni. Hogy is mondják az emberek? A remény hal meg utoljára...
Legyen úgy!

Áldoznék Neked

„A zongoránál Mozart, hátradőlve.
Csend, csend, csend, csend,
s a zongora alatt
egy fűszálon lefut egy könnycsepp,”
Pilinszky János: Hommage á Paul Verlaine

Miért ülök itt, az árnyas fák alatt
fülemben miért cseng, Mozart zenéje
lassan köddé foszlik a pillanat
májusi éj a szerelem regéje.

Áldoznék neked szerelem istene
szívem legmélyebb bugyrából tört elő
melyhez nincs fogható kép, hang és zene
ez valami belső ősi erő.

Mert ez minden tavasszal újra éled
a csendet felváltja: harsányabb zene
e lángolásban könny is csillog, szemed

csak őt látja, minden reggel este.
A szerelem fájó, szép lelki terep
néha „egy fűszálon lefut egy könnycsepp”

Oly szép vagy

Oly szép vagy, mint az akác fehér virága,
Mely májusi tavaszban szórja illatát,
Megigéz, elcsábít, és magába zárva
Átfesti az egész, szép, holdas éjszakát.

Gyönyörű vagy, mint a kelő nap sugara,
Mely a hajnalpírban most bukkan elő,
Mint tétova csók hattyúfehér nyakadra,
Egy bájos mosoly, mely oly észveszejtő.

Nem lehet szebb egy csodás zsoltár sem,
Bár visszaköszön az égi harmónia,
Szerelem megszépít! Szavak zápora

Tódul nyelvemre, a dicsérő szó nem
Elég, hogy szépséged kifejezze,
Csodaszép álmom vagy. Szerelmem szigete.

Abisszusz

Repedezik az „alap", dőlnek a falak.
Menekülsz? Vagy alatta marad
minden álmod, mi szép volt eddig.
Nem tudod. Csak kergetőzik,
a sok gondolat ott a fejedben.
Ha szembe köpnek, akkor sem érted
mindazt, mi bánt és nyomaszt.
Nem kell semmi. Az égi malaszt
sem más, mint üres hazugság,
hogy letörheted a sorsod szarvát.
De nézz magadba, minden oly üres.
Lapítanál most, mint egy rossz csöves,
De fel kell állni. Vár a messzeség.
Hol kézzel fogható a lét és az ég.
S talán ott a nyugalom szigete vár.

Indulj, mondja az agyad. Minden porcikád
a pihenést várja. Csak szíved visz előre.
Lesz-e feloldozás ott a végtelenbe'?

Az én Petőfim

mit tudtál te költő barátom
amit más akkor nem tudott
megénekelve életet halált
vetítve egy szabad holnapot

harcot mit vív az elnyomott
bére talán hogy elbukik
lánc helyett inkább a kardot
fogja…szabadság benne lakik

mit tudtál te költő barátom
láng lelked vitt mindig előre
Világosnál vagy Barguzinban
fogolyként vagy csatamezőre
hullott örök álomra fejed

ifjú voltál férj s katona
költő ki csodásat alkotott
kardot fogva verset szavalva
énekelt egy szabad magyar hont

mit tudtál te költő barátom
mi ma is itt zsong a szívünkben
március idusán feltámad
szabadságvágyunk a lelkünkben

gyakran idézik verseidet
néhány sort idézni mindenki tud
múzeum lépcső és március
Pilvax ifjak forradalmi út

tőled tanul ki verset ír ma
hogyan használja jól a lantot
ne csak a saját baját írja
de ostorozzon minden latrot

mit tudtál te költő barátom
mi ma már csak történelem
fülembe cseng és ma is hallom
„Szabadság, szerelem!
E kettő kell nekem”

Az idézőjeles rész Petőfi Sándor: Szabadság, szerelem! című verséből.

Gondolatok a Tiszáról

csendesen folydogált a gátak között
simán szinte hullám nélkül tova
a partján ültem egy szép nagy kövön
s hallgattam hogy fecseg a Tisza

folyót néztem mely átszeli a tájat
ketté oszt mindent mi útjába kerül
földeket régiót nagy városokat
megszépít mindent mi partján épül

lenyugvó nap fénye játszott a vízen
mit tud a folyó mely ily széppé teszi
én néztem kutattam emlékeimben
aki látta egyszer el nem feledi

az esti csendet nem törte meg más
de mindig ilyen nyugodt a folyó
mint partra futó hullám csapkodás
vagy mást is tud mire gondolni sem jó

áradó folyó üvöltve zúg tova
Tisza is ilyen szeszélyes folyó
hangja hallható rút szimfónia
hol kedves bájos hol partot szaggató

szeretné széttörni a gátakat
mint a rab ki szabadságra vágyik
rombolni földet falut városokat
törni zúzni azt mi útjába esik

most csendes nyugodt szelíd a folyó
nos maradj meg Tiszácska így nekünk
ne legyen emlékünk: bőgve romboló
folyóról melyet nem szerethetünk

játszik hullámaidon a napsugár
s kérészek tánca a folyó felett
e kép oly szép hogy elfeledve már
mind az mi elmúlt vagy odaveszett

legyél hát kedves szép szőke folyóm
mosd a szennyesünk s vigyed tova
e vágy nem mindig teljesül tudom
de így gondolok reád bizakodva

Mint Szindbád

távolban feszül egy fehér vitorla
hajóorra fehér tajtékot vet
te állsz a hídon rettenthetetlen
kémleled a célt mi előtted lebeg

az élet tengere zátonnyal teli
lesz-e visszatérés nem tudhatod
lehet a tenger mélye rejt majd el
kitűzött célod elérni nem fogod

de most büszkén mindig csak előre
reméled kitartanak a jó szelek
nem tépi vad vihar a vitorlákat
erőd a kötél kitart míg kellenek…

távolban feltűnt egy fehér vitorla
tépett a vászna szakadt kötélzete
te állsz a hídon kapaszkodva
vár a kikötő szélcsendes helye

ha kikötöttél már nem hajózol
pedig kellene hisz vár a tenger
csak a rumgőzös kocsma asztalánál
mondod pohár rumért a történeted

minden meséd egyre színesebb lesz
szörnyek viharok és vad kalózok
mint Szindbád az egykori tengerész
mit mesélsz újra és újra változott

hajóra nem szállsz hisz megöregedtél
néha ledér lányok combjai között
éled az élet apró örömeit
míg el nem szólít majd a végzeted

utoljára akkor hajóba szállsz
már nem a tiéd… Kharón hajója az
messze hívnak a távoli fények
kalandos lelked végre megnyugodhat

ajánlás

az élet herceg jó hajó kérdése
nagyon sok erő és feszes vitorla
hisz hajózni kell mert vár a tenger
küzdelem hogy eljuss a célzott partra

ha végleg kikötöttél majd magad
Szindbádként meséled kalandjaidat

Beteg albatroszként

milyen madárnak aposztrofálnak
tollam nincs tar kopasz vagyok
szárnyam a porban mégis vonzanak
az örökké hunyorgó csillagok

lábszárig sárban állok a földön
hiába csábít az azúrkék ég
talán a szél lesz az ami feldönt
mert emelni nem emel már nagyon rég

beteg albatroszként vonszolom magam
bár nem voltam soha a levegő ura
reménykedem hogy újra lesz szárnyam
s eget hódít majd e tar koponya

mit írok talán neked is írom
olvasod s nem kerül rögtön szemétre
néhány gondolat míg próbálgatom
hogy tudnék szárnyat növeszteni végre

tudom hogy vár a morajló tenger
vagy a partot simogató csacsogó habok
most is felettük száll albatrosz lelkem
bár jelenleg földhöz ragadt vagyok

Proprio in silenzio

születünk vagyunk mint egy nagy kotta
szürkülő lapjain a hangjegyek
e zeneművet vajon ki alkotta
néhány lágy akkord csupán az életed

vagy forte hangzással rikoltó dallam
de a karmester a lét néha beint
hangszered még szól egyre halkabban
szél süvít szakad a kotta húr megint

s tétovázó kósza délutánok
csengője jelzi hogy még itt vagyok
és néha fájó apró szóvirágok
mezején sétálva lopok napot

a mű vége csupán néhány taktusra
lassan új kotta kerül az állványra

ajánlás

herceg ha felharsan az égi kar
a szférák zenéje áramlik tova
érzéseinkbe... talán... belemar
sötéten kúszik be álmainkba
legyél hát te a vezénylő pálca
ki a finálét majd dirigálja

Renegát vagyok

valamikor kaptam csodálatos szárnyat
repülni nem tudtam, csupán csak a vágyat
tápláltam, hogy egyszer, fenn a fellegekben
szállhatok, mint a gondolat, de végül
itt maradtam vágyaimmal szárnyak nélkül

de hinnem kell, hisz erről szól az élet
látom hogy nyírnak le ékes szárnyakat
hol van még...kérdem...a végső ítélet
mely lemos rólad bűnt és vágyakat

csupán az élet szépsége marad emlékül
renegát vagyok, már szárny nélküli
nyirbálni így már nincs mit, nem lehet

szeretnék csodás csöndeket írni
de szárnyak, tollak és tinta nélkül,
csupán vöröslő véremmel nem merek.

ajánlás

herceg, ha egyszer megtalálod szárnyam
vagy csupán a szétszórt foszló tollait
s mellettük leírva titkos vágyam
mit málló papír rejt, kendőzve titkaim

hagyd elrepülni a vad szelek szárnyán
a sors kegye... talán...valahol vár rám.

Az élet nagy dolgai

Mintha jól tudnánk, elmondjuk,
vagy csak remekül leírjuk,
az élet nagy „igazságait”.
De hiába tudjuk, látjuk,
földi létünkben nem találjuk,
őt, ki így éli, mindennapjait.

Élni kéne

élni kéne: nem csirke-farháton
stadionba járni: csak úgy lóháton
vagy kisvasúton ha épp arra jár...
pillangó nem lesz sohasem madár

Az én békém

az én békém
furcsa béke
hogy alakult ki
nem tudom
elfogadva önmagam
s a sorsom
tükröm előtt
pálmalevelem után
egy hajnalon

néztem a képet
amit láttam
kisimult minden
ami a múltban
történt a jelenre
nyomva bélyegét
bár igyekeztem
lezárni de eddig
nem tudtam

reggel ahogy
arcom mosom
túl az álmos
pillantáson
szétkent
szappanhabon
már tudom
mi rossz volt törlöm
magam mögött hagyom

mit elhagytam így
az is a múltam
nem vagyok rá büszke
küzdöttem harcoltam
felállni a sárból
csak úgy lehet
ha akaratod erős
elmozdít hegyet
ha kell megteszed

szebb lesz mindennél
a feltáruló táj
melyet eddig
elfedett a sár
az irigység
a düh és harag
alantas érzések
nem bánthatnak
szabad vagyok

ember maradtam
s ha egy hajnalon
int a révész
menni kell tudom
csend mi körbe fog
már nem erőszakos
egy fényes csillag
szikrázón ragyog
s emlék leszek
fájón szerethető

ha mindehhez
lesz erő
tépett vitorlám
már nem fog szelet
de nem hiszem
hogy minden elveszett
hisz a túloldal
egy más világ
életek sora
várhat még reám

ez olyan megnyugtató
újjászületés ígérete
több mint bíztató
segített nekem
a pálmalevelem
feltárva korábbi
sok-sok életem
hibákat mit elkövettem
javítanom kell

békém így lett tudom
utam kijelölt…vállalom
kisimult a ránc
s a gondokon
átlépve
szél simítja arcom
virágillat mindenütt
a légbe'
s a tél jege
már nem bánthat

békét leltem
az apró csodákat
meg kell élnem
az elmúlás várhat
tavaszt várom újra
pezsdüljön a vérem
dal szálljon ismét
a kopott gitáron
béke van
az én békém
kiáltom

ajánlás

herceg tudom
ha elmegyek egyszer
a komor révész
is rám mosolyog
alagút már nem sötét
dereng a fény
hajóm siklik
s mi vár ott
a túloldalon
fel nem foghatom
csak a remény
mi fogja a karom

de békém megtaláltam itt
ott is megfogom
az érzés elkísér oda
biztosan tudom

Iochom Zsolt

Bemutatkozás

1989. november 9-én születtem Erdély délkeleti szegletében, Kézdivásárhelyen. Iskolai éveimet a nagy múltú kantai Nagy Mózes Gimnáziumban és a Dr. Csiha Kálmán Református Kollégiumban végeztem. Négy éven át főszerkesztője voltam a református kollégium diáklapjának, a Sulisok(k)-nak, ahol első verseim is megjelentek.
2008-2011 között a Sapientia EMTE csíkszeredai Karán végeztem kommunikáció és közkapcsolatok szakon. 2015-ben fejeztem be mesteri tanulmányaimat kommunikáció és közkapcsolatok szakon a Sapientia EMTE csíkszeredai Karán.
2010 októbere-2017 novembere között újságíróként, fotó- és videóriporterként dolgoztam a Székelyhon hírportálnál és a hozzá tartozó nyomtatott újságoknál. 2018-2022. között Hargita Megye Tanácsánál dolgoztam, mint kommunikációs szakember.
2019-ben *Csókszereda* címmel jelent meg első verskötetem, amely 120 verset és 30 fotót tartalmaz. A kötetet Csíkszeredában, majd szülővárosomban Kézdivásárhelyen is bemutatták.
2021-ben elnyertem a Selyemgyár Alapítvány irodalmi pályázatának fődíját. 2023-ben elnyertem az OMLIT (Országos Mécs László Irodalmi Társaság) által meghirdetett Év prózája irodalmi díj arany oklevelét. Tagja vagyok az Irodalmi Rádió alkotóközösségének, valamint felvételt nyertem az újonnan alakult Süli András Művészeti és Irodalmi Alkotói Körbe. Eddig több mint ötven antológiában jelentek meg verseim, prózáim. Jelenleg Székelyudvarhelyen élek és alkotok, önálló prózaköteten és egy újabb verseskötetem dolgozom.

Közösségi oldalaim:
https://www.facebook.com/iochom
http://iochom.blogspot.com/

Hiszek

Hány ezer évet rejt egy pillanat?
Feketelyuk tátong a végtelenbe,
Föltámadt perc, hetek rianása,
– Hogy mondjam el, hogy másképp nem lehet?!

Ha kialudtak is a gyertyák,
Május kanóca, ha szikrát talál kapni,
Figyelmeztetlek:
– Fogd a csókod, itt van!
Mert irgalomból adtad.

Bekerített a csönd,
alszik a szél, a szó.
Hagyd álmodni őt!

Némaság visszhangja leng körül,
mégis Egyedül semmi vagyok,
Hajótöröttek gazdagabbak nálam.
Ma is, akár tegnap... megváltásom Te vagy.

RAb-NÓTa

Írás közben jön
az ihlet,
Múzsád csókol,
ha hagyod,
Hajnaltól éjfélig
homlokodon
Béke, borzalom
és örömmámor.

Aludj!
Álmodj!
Legyél
éber!

Tegnap és ma
a holnapé...
Őrizz és védj,
ne hagyj magamra,
Két karodban
leljek új hazát.

Nem tudhatom...
mit hoz a holnap,
sem emlék, sem varázslat:
Te vagy Szerelem?
Szív-töredék - tétova óda,
Téli napsütés
az éjszakában.

Emlékeim régi
börtönében bujdosok
huszonnyolc,
huszonkilenc
éve rab vagyok
– Vihar előtt van
a legnagyobb csend!
Erőltetett menet
az életünk...

Iochom Zsolt: Dunaparton

kuSzA bÓk

Reggeltől estig vándorol a lélek
Sötétség, holdfény vezeti útján
Egyedül indulsz, magány a cimborád
Fák között szélcsend a párbeszéd
Erdei szerelem a hajnali himnusz
Titkok zavarják álmodat
Hasztalan minden lázadás
Mondják, hogy szép az ébredés...
Talán. Talány. Te lány!

töredÉk

idegen ágyon
ismerős gondolat
ölelj és csókolj
felejtsd a gondokat

éjszaka csöndje
álmok tengere
hullámzó vágyak
egyre csak gyere

jöjj kedves
legyél itt velem
két karodban
örömöm lelem

csendes ima:
bárcsak
bár csak
bár
csak...

kérdések
és néma
válaszok

könyvek
és könnyek
kísérik életem

első szerelem
utolsó véremig
hagyom
ha gyom
ha
gyom

Lélek-háborgó

Mi lesz holnap?
Tudja az ég!
Annak örülj,
hogy ma vagyunk.
Élet helyett órák
maradtak.
Marakodtak.

Ádám, hol vagy?
Kígyóznak a nők.
Érik a gyümölcs.
Az én bűnöm,
három kicsi szótag.
A csókok átka
ádáz. Üldöz.

Az utolsó mosoly
arcodra fagy.
Jégcsap szívem elolvad.
Félig csókolt csók,
csak félig élt élet,
a mese meghalt,
álmok után. Után.

Mi köt ide?
Csupán a lényed.
Szaladj a karjaimba
hadd őrizzem szemed,
egy csókodért
letagadom életem.
Lételemem.

Van olyan perc,
mikor megáll az élet.
Csak látni akarlak.
Nézz drágám kínjaimra
zuhanok a semmibe.
Holnapra gyógyul a bánat
Él a remény. Tömény.

Alszol?

Lélekszirteken
Kiáltunk
Istenhez:
Szeretsz Te
engem?
A szív s a szem
válaszol: Te tudod...

Álmomban enyém vagy
Ülünk egymás mellett
kéz a kézben,
mint gyermek
a kandallónál
hideg téli estén.

Egyedül
bolyongok
sóhajom
mámorral teli
Csókolj, csókolj
Szeretlekem!

Ne aludd át
az álmodat...

Nem lehet?

Megint csupa kérdés:
Vajon hol jár?
Mit csinál?
Gondol néha rám?

Összefont tenyérrel
behunyt szemen át
magam előtt látlak,
mosolygok...

Olvadó jégvirág
már csak az emlék,
homlokom mögött
gyűlnek a ráncok.

Kár mindenért,
hitegetem magam,
miközben bandukolok
hazafelé az éjszakában.

Várok a légyottra,
Vágyok a légyittre,
Bujdosok, úgy kereslek,
talán ma megtalállak.

Esti kornett

Jöjj kedves, legyél a paplanom,
Ölelő karod számomra oltalom,
Hozzád bújnék, buján, boldogan,
Csókodban szerelmünk megfogan.

Rád gondolok, sóvárgom szavadra,
Várok rád, mint vadász a vadra.
Te vagy az én Csodaszarvasom,
Ha írsz, százszor elolvasom...

Simogató két szemedtől érzem olvadok,
Egy csókodért én milliót adok.
– Félek, csak álmodok...

Érzéki éjszaka, csillagfényes percek,
Ütött hangok, bolondos tercek,
– Még fel ne ébresszétek!

Színlelt játék

jázmin illat lengi be szobám
becsukom szemem
hadd érezzem tovább
két évtized megtanított
sok minden semmit sem ér
egy kis színház
az élet csupán
s a tapsra várunk
oly ostobán
hisszük miénk a főszerep
díva vagy
én meg bonviván
nem érdekel a publikum
elég ha van még Unicum
nincs szükség próbára
spongyát a spontánra
lesz ami lesz
csak így tovább
hadd élvezzünk
egymásra nézünk
úgy mosolygunk
de kár
hogy oda a nyár
kezdődik minden
tovább

Duett

éjszakákat átvirrasztok
mosolyod után kutatok
tűzharangként kong a szívem
girbe-görbe életívem

sötét idők árnyékában
csillagfényed felragyog
az idő mérlegén
oly ingatag vagyok

ide húz a szívem
kibillent az eszem
egyensúlyom nem lelem

ha megfogod kezem
újra érzem létezem
s boldogan veled vétkezem

Iochom Zsolt: Délutáni séta

Megnősültem!

Egyszer régen született egy kisfiú. Nevetett, amikor világra jött. Sok szépet hallott már az emberekről. Meséltek neki a földi élet megannyi szépségéről: a boldogságról, az örömről, a szeretetről és a szerelemről. Nevetett, mert tudta, hogy mindez rá vár. Nem értette a felnőttek nyelvét, olyan furán artikulálnak – gondolta a születését követő első napokban. Nagyon örült, hogy ilyen szép édesanyával és édesapával áldotta meg az Isten. Kívánhat-e ennél többet egy kisbaba?
Elhatározta hát, hogy megtanítja a szüleit beszélni. Sok türelem kellett hozzá. Pár hónap kitartó
munkával édesanyja kimondta az első értelmes szót: ma-ma. Ma-ma. Nagyon büszke voltam rá! Csakhamar megértettük egymást. Aztán egy napon elszomorodtam. Sírtam. Életemben először.

– Már kétéves vagyok, és még nem voltam szerelmes! Hol késik? Már lassan itt lenne az ideje, nemde?

Sokat sírtam egy lány után.
A felnőttek olyan buták: vettek nekem egy babát.

– No, jól állunk – morfondíroztam, ha már most guminőm van! Mi lesz később?!

Minden este vele aludtam, egy hosszú éven át. Hároméves koromban fordulópont következett. Megfogtam édesanyám kezét és elsétáltam vele a közeli óvodába. Megmondtam neki, ne aggódjon, már nagyfiú vagyok, tudok vigyázni magamra! Nem lesz semmi baj... Sokszor úgy kezelt, mint egy kisbabát – még négyéves koromban is!
Boldogan mentem óvodába, hisz ott voltak a barátaim: Peti, Lóri és Jancsi. Mi építettük a legmagasabb kockavárakat az egész oviban. De erről már lehet, hogy hallottál itt-ott. Sokáig beszéltek róla az emberek.
Az ötödik év elrepült, és elérkezett a nagy pillanat. Halálosan beleszerettem az óvoda legszebb lányába, Lillusba. Nem tudtam, hogy mondjam el neki, hogy nem tudok nélküle élni, hogy csak róla álmodom minden éjjel, hogy rá vártam már hosszú évek óta, hogy a szívem majd kiugrik, ha csak meglátom, és úgy kalapál, hogy cseng bele a fülem, hogy elönt a forróság

és a vad szenvedély, és alig kapok levegőt, huhú, csak arra vágyom, hogy megpusziljam a homlokát.
Szedtem hát neki egy nagy csokor virágot az óvoda előtti ágyásból és eldugtam a párnám alá. Nem állhattam csak úgy eléje, hogy: Szeretlek! Ilyet nem lehet... Meg kell adni a módját! Késő este, mikor már jóéjt puszit adtam apunak és anyunak, és belealudtak az esti mesébe, megálltam a tükör előtt és elképzeltem a nagy találkozást.
Sok idő eltelt utána. Szerettük egymást: kimondatlanul is. Nem is kellettek szavak, olyan erősek voltak az érzelmek. Megfogtuk egymás kezét, ha sétáltunk, megsimogattuk egymás arcát, mikor senki sem látott, és még – de kérlek, kezeld bizalmasan – puszilkodtunk is. Kérdem én, mi ez, ha nem szerelem?!
Hatéves születésnapján megkértem a kezét. Úgy éreztem, hogy kapcsolatunkat ideje elmélyíteni, és megkértem, hogy költözzön hozzám. A szüleire hivatkozott, hogy még szükségük van rá. Majd pár év múlva... Szép esküvőnk volt, igaz szűk baráti körben, de így is voltunk vagy harmincan. Az egyik fiú sokat járt templomba ministrálni, ő adott össze minket.

– Csókot, csókot! – kiabálták.

Életem egyik legemlékezetesebb csókja volt. A nászéjszaka is mesés volt. Egy hatalmas franciaágyban feküdtünk: Lillus, én és a kisöccse. Kétszer lerúgtam a kicsit, de kitartó volt, harmadszorra is visszamászott.
A felnőttek olyan buták, úgy odavannak a nászéjszakáért, ötven év múlva is felemlegetik. Pedig nincs benne semmi különös, még csak kényelmesen se aludtunk.

– Anya, megnősültem! – újságoltam el örömömet édesanyámnak, aki nem hitt a fülének és csak mosolyogva ennyit mondott:

– Ne bolondozz, Zsoltika!

Egy szép napon azonban mindennek vége szakadt. Lillusék elköltöztek a városból. Messzire.
Ott voltam hát tízévesen, és mindent elölről kellett kezdenem.
Azóta húsz hosszú év röpült el.
Mi változott?
A gyermekből felnőtt lett.

Nem nősültem meg, viszont rátaláltam az igaz szerelemre, a Nőre, Viktóriára, akivel jó megélni a mának minden pillanatát, és örömteli tervezni a jövőt, a családot és várni kisfiunk születését!

– Anya, nagymama leszel! – újságoltam el örömömet édesanyámnak, aki örömkönnyek között csak ennyit mondott:
– Ne bolondozz, Zsolt!
– Ez most komoly! – mosolyodtam el, és mindketten nevettünk.

Azóta megkértem Viki kezét, gyűrű került ujjainkra és Pünkösdkor kisfiúnk is megszületett.

Idéntől a május azért különleges, mert nemcsak édesanyámat köszönthettem anyák napja alkalmából, hanem apaként köszönthettem gyermekem, kicsi Józsi édesanyját is. Ez a legnagyobb ajándék, amit adhatok, és amit kaphatok! A család mindennél fontosabb…
Megnősülök!

Iochom Zsolt: Anyaszív

Apa lettem!

Még csak hajnali öt! – lestem az órát 5-10 percenként, de sehogy sem akart reggel 7 óra lenni, amikor végre megszólal az ébresztő, hogy párommal induljunk a megyei kórházba. Június 3, reggel 8 óra – programált császár.
Végre megcsörrent az óra, és pár perc alatt elkészültünk, hogy belépjünk a szülészeti osztályra. Apás szülés lesz! Végig bent lehettem és fogtam társam kezét, egymás szemébe néztünk, és mindkettőnk szemében ott ragyogtak az örömkönnyek, amikor meghallottuk kisfiúnk, Józsika első síró hangját.
Ahogy édesanyja mellkasára tették egyből megnyugodott és elkezdte keresni a cicit. Az ezt követő aranyóra életem legboldogabb órája volt, amikor együtt simogattuk bársonyosan puha kezecskéjét és gyönyörködtünk, hogy milyen békésen szunyókál édesanyja mellkasán egy kiadós szopizás után.
Igen, apa lettem! Szívembe zártam kisfiamat és bízom benne, hogy az elkövetkező években sikerül minél jobban megismerjem, szeressem és mindenben támogassam őt!

Iochom Zsolt: Kisfiammal

Jekő György

Bemutatkozás

A Kos csillagjegyben, 1942. április 10-én születtem Újkécskén, (jelenleg Tiszakécske) pedagógus családban. Általános iskolai tanulmányaimat is ott végeztem, majd Budapesten Villamosipari Technikumban érettségiztem. Szerkesztő technikusként dolgoztam a katonai szolgálatom kezdetéig, két év után a József Attila Tudományegyetem matematika szakán folytattam tanulmányaimat, s kaptam középiskolai matematika tanári diplomát.
Pályámat Tiszakécskén, édesapámmal egy tantestületben kezdtem, majd 1971-től a Kiskunhalasi Kereskedelmi és Vendéglátóipari Szakképző Iskolában tanárként, 1973-tól igazgatóhelyettesként, 1980-tól nyugdíjazásomig, igazgatóként dolgoztam.
1971-ben házasodtam, gyermekeim Kiskunhalason születtek: György (1972), Attila (1975), Mária (1980) Gyermekeim hét nagyszerű unokával ajándékoztak meg. 2002-ban elváltam, 2004-től élettársi kapcsolatban éltem Sáfrány Edit pedagógussal, akit 2022-ben feleségül vettem.
Nyugdíjba vonulásom után köszöntők írásával kezdtem a verselést, a társas együttlétek hangulatának emelése érdekében, majd bővítettem a repertoárt oly annyira, hogy a mai napig több mint 300 verset, versformában írt köszöntőt továbbá jó néhány anekdotát írtam.
A témákat illetően legbővebben a családról, az unokákról írtam, a szerelemről, szeretetről, továbbá az emberi kapcsolatokról, természetről, az öregedéssel járó gondolatokról, a nevelésről, annak fontosságáról, a megszerzett tudás jelentőségéről és nélkülözhetetlenségéről.
Verseim olvasmányosak, s egyértelműen kiolvasható belőlük a mondanivaló. Fentieken túl a versírást az értelmem, a szellemi frissességem ápolásának tekintem, s amíg tehetem élek e lehetőséggel.
Eddig két verseskötetem jelent meg nyomtatásban és EPUB kötetben a Magyar Elektronikus Könyvtárban. Címeik: A fény útján és Derűs lélekkel.

A Poet irodalmi oldalon, és a Facebook nyilvános oldalán publikálok, ez utóbbiban majd minden esetben aktuális fotókkal és logóval.

Anyák napjára.

Anyák napja van! Virágjaimat
tisztelettel sírjára helyezem,
Gondolataim a múltban járnak,
s nagyszerűségére emlékezem.

Már-már hallani vélem fohászát,
„most segíts, mindenható Istenem”,
mikor a front elől menekülve,
testével védte ifjú életem.

Fiatal volt, alig húszegynéhány,
még is erőt adott neki a hit,
Mely segítette végig viselni,
az élet megpróbáltatásait.

Példa volt előttem, tőle tanultam
a megértés, a harmónia vágyát,
Az otthon melegének szükségét,
a szeretetet mindenhatóságát.

Ma is tudjuk, látjuk, hogy az anyák
hordozzák nagyrészt az élet terheit,
S még is meg tudják teremteni,
az anyaság meleg, szép színeit.

Csak Ők képesek életet adni,
ezzel részesei a teremtésnek,
Mérhetetlen szolgálatot téve,
örök időkre az emberiségnek.

Figyelem kortársak...

Figyelem kortársak, illik készülődni,
Sárgult útlevelünk, jócskán kezd évülni!
Régtől benne vagyunk már a célkeresztben,
Végállomás lehet, pokolban vagy mennyben.

Lészen majd az irány, ki ki érdem szerint,
Ki a döntést hozza, nem téved tán megint,
Ahogyan idáig, volt rá számos példa,
Hitványak arattak, azok értek célba!

Mit ér a tisztesség, példát adó erény,
Sajnos, aki így élt, maradt tovább szegény.
Furcsa jelleműek jutottak itt mennybe,
Bár ők is kerülnek, majdan célkeresztbe.

Mindőnket' eltalál egyszer majd a kaszás,
Izgalmas lehet, hogy milyen lesz a hatás,
Amikor eljön az igazság órája,
Ki marad a mennyben, ki kerül pórázra?

A tisztesség alkonya

Csalódásom egyre erősebb
a tisztesség terén,
Ragaszkodnék nemes elvekhez,
mint annak idején.

De nagyot változott a világ,
benne az emberek,
Irigység, önzés, hatalmi vágy
öli a lelkeket.

Igazság, becsület, korrektség,
mind feledett szavak,
Felülírnak minden eszményt,
a szerezhető javak.

Jóindulat, segítőkészség,
Jaj, hová tűntetek?
Kik ezerszer felesküdnek rá,
azok is hűtlenek.

Talán nem marad így örökre,
lesz tisztesebb' világ,
Melyben nem lesz mindenható,
az önző kapzsiság.

Bízom a lelki tisztulásban,
idejét nem tudom,
De erkölcs nélkül hitvány a lét,
bizton állíthatom.

A „legendás" hatvanas évek…

Az időm fogytával jönnek az emlékek,
közülük legtöbbször a hatvanas évek
próbatételei, fontosabb döntések,
kis és nagy traumák, lelki érintések.

E tájt' jelölte ki a sors azt az irányt,
melyen végig jártam megtartva az arányt,
úgy a közéletben, mint privát szférámban,
igaz hittel bízva az emberi jóságban.

Volt mi letaglózta ebbéli hitemet,
a világban történt számos olyan eset,
melyet nem érthet meg egészséges elme,
vajon eljön még a józan ész győzelme?

Miközben Gagarin a világűrt járta,
az Apolló legénység a holdat vizsgálta,
kegyetlen háború dúlt már Vietnámban,
kultúrforradalmat hirdettek Kínában.

Berlinben fal épült, ellen eszmék közé,
nagyhatalmak próbáltak nőni egymás fölé,
Kubában izzott a rakétaválság,
atomháborútól mentett az imádság.

Megölték Kennedyt, később Luther Kinget
emberi aljasság túlszárnyalt már mindent.
honnan eredhet az ember őrülete?
ne tán' elméjének, agyának szünete?

Aggódás, félelem lehet a vezérlés,
be nem vallott indok, pozíció féltés,
jobbító szándékot ez az, ami fékez,
hatalmi érdek mi ily pusztítást végez!

A hatvanas években voltak életem legfőbb történései:
érettségi vizsga, első munkahely, katonai szolgálat, egyetemi diploma, pedagógus évek kezdete, kis és nagy szerelmek.

Nyomasztó kérdések.

Egyre nyomasztóbbak bennem a kérdések,
Miért fakulnak az emberi értékek?
Megrendült az erkölcs? Vajh oka mi lehet?
Erős a gyanúm, hogy lelkünk lehet beteg.

Hatalmas az önzés, a személyes érdek,
Összetartás helyébe, széthúzás lépett!
Mindenek feletti vagyonért a hajsza,
Birtoklási vágy, a csurig tele kassza!

Az anyagi jólét majd mindenki célja,
A mértékletesség, idejét múlt példa,
Gyermekeinket is ily életre szánjuk,
Aztán csodálkozunk, mást kapunk, mit várunk!

Nem azt tanítjuk, s nem is kérjük számon,
Kötelességüket tartsák minden áron.
Legyenek elveik tisztességes elvek,
Az erény nem szégyen, sem a mély érzelmek.

Jócskán megkopott a tudás becsülete,
Kiben még pislákol, nem sokra megy vele.
Ritka fogyasztási cikk lett a kultúra,
Egyre mélyebben a műveltség cezúra.

Beszűkült a tudat, a nép érdektelen,
A jobbító szándék sajnos érdemtelen.
A helyes értékrend vak vágányra tévedt,
A társadalmi egység végleg semmivé lett.

Itt már nem elég a tüneti kezelés,
Szükséges egyfajta erkölcsi vezeklés.
Vannak olyan örök emberi értékek,
Melyek szükségéhez nem férnek kétségek,

Önzetlenség, jóság, testvéri szeretet,
Igazságosság s efféle egyebek.
Ezeknek kell ismét mutatni az utat,
Így visszatérhet az egészséges tudat.

Vele az erkölcsi, szellemi értékek,
A tisztesség adta boldogabb érzések.
Bekövetkezhet a várt lelki gyógyulás
Az egyéni, társadalmi megújulás.

Ritkán moralizálok…

Ritkán moralizálok nyilvános körben,
De érthetetlen e tisztességes népben
Hogyan gyűlhetett, ily óriás indulat,
Hová, miért veszett a békés hangulat?

Sok a gyűlölködés, az észérvek ritkák,
A közbeszéd alpári, a viták durvák,
Nincs következetesség, az irány felemás,
Kiszorítósdi megy, na és lejáratás!

Vannak, kik emberhez méltatlanul élnek,
Az igazságot felülírja az érdek,
A tények másodlagos szerepet kapnak,
Egyesek könnyedén nagy vagyonhoz jutnak.

Régtől fogy a magyar kívül is és belül,
Ennek ellenére mégis sok menekül,
Munkaerő fronton igen nagy űr tátong,
Az itthon maradók egy része is lázong.

A nagy- nagy csalódás jó ideje látszik,
Hozzáértők mondják, elosztás hibádzik!
Részrehajlás nélkül nehéz megítélni,
Tény, a szegénységtől ma is lehet félni!

Századunk eszméje a demokrácia,
E téren sokunknak van mit tanulnia!
Számos kihívásnak kell még elé nézni,
Országunk dolgait bölcsen kell intézni!

Régi igazság, hogy egységben az erő,
Az együttműködés el nem kerülhető!
Csak magunkon múlik a globális siker,
A kiegyezés tanácsos mindenkivel.

Ez egyetlen útja a boldogulásnak,
Különben húzhatjuk a szekeret másnak,
Béklyózta már ilyen eleget a magyart,
Mindünknek műveljük végre ezt az ugart!

Titánok között

Kacskaringós pályám végállomásaként
Halasra szegődtem a Ker. iskolába.
Álmomban sem rémlett, hogy egykor itt leszek,
a magas tudomány vitéz katonája.

Nem a szerencse, a szükség hozta így,
családi alapon történt meg a döntés,
Ebben a városban páromnak is tetszett
a vágyott munkahely, beigért ösztönzés.

Igaz, volt is bőven mit kellett ígérni,
mert, hogy az iskola igencsak hibádzott,
Nem volt épülete, nem volt tanári kar,
Jó néhány év eltelt mire felvirágzott.

Titáni őserő kellett e munkához,
bár kezdetekben csak négyen vágtunk bele,
Jó stratégiával még is mi lettünk a
környező iskolák szeretett szigete.

Gondosan választott jó kollégák lettek
a népszerűség és sikerek kovácsa,
Igazi vonzerőt még is az jelentett,
megnyugtató volt az intézet morálja.

Diáknak, tanárnak iskolába jövet,
nem rontotta kedvét gyomorgörcs, félelem,
Közös tervezés folyt és közös döntések,
nem érhetett senkit jogtalan sérelem.

Ki szakmai, emberi segítséget kért,
erőnk, tehetségünk szerint segítettük,
Végzős diákjaink munkába állását,
a partner cégeknél gyakran egyengettük.

Soha nem volt gondunk beiskolázással,
jelentkezett hozzánk sok városi vagány,
Tanyai talentum, több vadon nőtt zseni,
csendes szorgalmasok, a legtöbbjük leány.

Bukott gimiseknek mi voltunk mentsvára.
álomban élt szülők nem tudván mit tenni,
Segítséget kértek, mondván a gyermekük,
úgy tűnik nem tudós szakács akar lenni!

A szégyenlős fohász többnyire így hangzott
„Titán" lehet tudtok még valamit tenni,
Ha szakmát sem szerez, félő, hogy a srácból
elveszett ember lesz, magyarul egy senki!

Előítéletünk egy diáknál sem volt,
ki minket választott tiszta lappal kezdett,
Egyébként is később csak az maradt talpon,
kiket a három év szakemberré edzett.

Nagy fejezete ez a mi életünknek,
Számos volt a siker, akadtak kudarcok,
Identitásunkért keményen megvívott,
el nem feledhető, élet halál harcok.

A becsvággyal végzett feladatainknak,
Öröm és büszkeség lett-lészen jutalma,
A sok jó szakember melyet kiképeztünk,
Fáradozásunknak mindenképpen haszna.

Ki szakmában maradt szereti munkáját,
a találkozókon örömmel hallgatom.
A túlvilágon, ha ismét ez lesz dolgom,
e szellemiségnek jegyében folytatom!

E verssel igyekeztem méltó emléket állítan a Kiskunhalasi Kereskedelmi és Vendéglátóipari Szakképző Iskola azon évtizedeinek, amelyeknek személyes résztvevője és alakítója voltam.
Elődöm Asztalos Andorné igazgató asszony, Dr. Tompa Lászlóné és Modok Balázsné tanárok, valamint jómagam, alkottuk a kezdeti főhivatású tantestületet. Ekkortól indult az iskola dinamikus fejlődése, rohamosan emelkedett a tanulók száma, egyre több kitűnő kolléga került alkalmazásra.
A gyermekközpontú testületnek, a kezdeti mostoha körülmények ellenére, sikerült elismert és szeretett iskolát varázsolni! Ez volt a Keró legendás időszaka!

A sült fagylalt

Minden pedagógusnak ad az élet olyan feledhetetlen történéseket, amire igazi derűvel gondol vissza, s emelkedett hangulatban szívesen felidéz, volt kollégákkal, diákokkal való közös találkozások alkalmával. Mint kegyeltje a sorsnak, harmincnyolc évesen igazgató lettem egy olyan iskolában, ahol megfordult a kereskedelem és vendéglátás tudományát elsajátítani hivatott diákság színe java és annak fonákja! Szorgalmasok és bliccelők, vagányok és balfácánok, elhívatottak és érdektelenek, úgy ahogy egy szakiskolában ősidők óta lenni szokott!
Vezetői próbaköveim közé tartozott a fegyelem és a rend biztosítása, mégpedig úgy, hogy se én ne tegyek kárt Ő bennük, se Ők én bennem! Jócskán elmúltak már azok a régi idők, amikor az volt a legfontosabb, fegyelmezni, fegyelmezni bármi eszközzel! Mint edzett hősei a szakoktatásnak, mi már próbáltuk türelemmel, szép szóval és kellő pedagógiai szakértelemmel elérni a fegyelmet, ami többé- kevésbé sikerült is.
Történt, hogy egyik alkalommal segítséget kérve jött az elsős pincérek kezdő osztályfőnöke mondván, az egyik tanulója minden hétfőn az első órákon alszik, mint a havasi mormota, de nem tudja, mi lehet az oka, s neki nem is árulja el! Az osztályfőnöknek a legkényelmesebb ilyen esetekben az igazgatóhoz rendelni a diákot, derítse ki az okát és tegyen valamit.

Nos, megjelenik a szelíd képű, tizennégy éves pincérpalánta, nem egy szálfa termet, talán valamivel több lehetett, mint másfél méter. Az igazgatói tekintély, s a büntetéstől való félelem csak megoldotta a nyelvét, kibökte, hogy vasárnaponként késő éjszakába nyúlóan lakodalmakban segít felszolgálni, ezért olyan álmos.
Már kezdtem megsajnálni, valószínű egy kis mellékstallumért, zsebpénzének kiegészítése a cél, de azért rákérdeztem, hogy miért csinálja, mi az ellenszolgáltatás? Némi tétovázás után, hegykén kivágta: kaja, pia nő! Elfordultam, hogy ne lássa széles mosolyomat. de csak erőt vettem magamon és visszafordulva szigorúan ráparancsoltam, hogy többet ilyen ne forduljon elő, mert lemarad a tanagyaggal.
Valószínűleg az a végzős pincér tanuló is jó néhány órát átaludhatott és még többet elbliccelhetett, akinek a vizsgáján jómagam is részt vettem a vizsgabizottság tagjaként!
Tudvalévő, hogy a pincér tanulóknak is ismerni kell a cukrász és ételismeret alapjait, hiszen csak így tudják a vendéget tájékoztatni rendelésfelvétel alkalmával. Nos, a húzott tételek igencsak megizzasztották, mondott is néha vadakat, de előfordult helyes válasz is.
A nagytekintélyű Barát tanár úr, jó szándékkal feltett egy könnyűnek vélt kérdést, aminek megválaszolása a laikusok előtt igen imponáló lehetne: milyen az a sült fagylalt? Azonnal látszott az ijedt képén, hogy fogalma sincs róla, de azért magabiztosan rávágta, olyan, mint a pirított hógolyó!
Szellemes volt a válasz, és volt is némi valóságtartalma. Az elkészítéséről viszont már nem sokat tudott! Megköszöntük a feleletét, s a bizottsági értekezletre bíztuk a döntést, kap e bizonyítványt vagy sem. Én a szellemességét díjazandóan amellett voksoltam, hogy kapjon bizonyítványt annak ellenére, hogy komoly hiányosságai voltak a feleletében!
Máig bizakodom, hogy ezért a döntésemért, legalább száz esztendőt elenged nekem a Mindenható majdan a purgatóriumban!
A többi hasonlóan derűs történetet e helyütt most nem írom meg, talán majd egy másik alkalommal.

Pálinkafőző vizsga

Már szépreményű igazgatóhelyettes voltam a halasi KERÓBAN, de úgy gondoltam hosszú távon a középiskolai tanári képesítésem kevés lesz a szakiskolában, ezért a vendéglátó menedzser szakképesítést is megszereztem.
Ezzel a végzettséggel pályázhattam szakmai vizsgaelnöki, szintvizsga elnöki teendők ellátására. A sikeres pályázatok következtében minden kereskedelmi és vendéglátós szakmában elnökölhettem, vagy elláthattam társelnöki feladatokat.
A több évtizedes tényked̄ésem alatt, sok szakmai tapasztalatot és felejthetetlen élményeket szereztem, számos társintézménybe eljutottam, még olyanokba is, amelyek tanfolyami felnőttoktatás keretében alapfokú pálinkafőző képzésre is jogosultak.
Fiatal szakma volt ez akkoriban. Törvényileg ez időtájt legalizálták az otthoni pálinkafőzést. Egy ki rosszmájúsággal, valószínűleg a törvényalkotók is unták már a rosszabbnál rosszabb minőségű pálinkákat, amik ki tudja hol és hogyan készülhettek!
A képzés népszerűsítése érdekében pályázni lehetett képzési támogatásra, de csak akkor, ha összejött a megfelelő számú jelentkező! Úgy emlékszem minimum húsz fő volt az alsó határ.
Ha ez a létszám nem jött össze, veszett a támogatás! A képzési helyeken gyönyörű vörösrézből készült berendezések csillogtak, főzőmestert is alkalmaztak, természetesen pályázati pénzből!
Az első pálinkafőzői vizsgámon csak társelnöki megbízást vállaltam, mert nem sokat tudtam a vizsga menetéről, de nagyon vártam az új vizsgaélményeket! Reménykedtem, hogy különleges pálinkákat kell kóstolni, még a páromat is megkértem, jöjjön el velem, hátha szükség lesz támogatására a vizsga végeztével!
A vizsga elkezdődött, de pálinkának se híre, se hamva nem volt! Megtudtam, hogy voltak gyakorlati főzések, de a produkciók már a pincemúzeumban vannak! Azt nem lehetett tudni mi okból, azaz, hogy olyan jól sikerültek, vagy rettenetes rosszul!
Elméletben kellett számot adni az alapanyagok előkészítéséről, a főzési folyamatról, a munkavédelmi előírásokról stb.
Gyorsan pörgött a vizsga, már az utolsó vizsgázók következtek, az igazgató úr kihívta az elnököt egy kávéra, mondván, itt már nincs sok teendője!

Régi trükk ez már, az érettségi vizsgákon is alkalmazzák! A várhatóan necces feleletek előtt ilyen elegánsan távolítják el az elnököt a vizsgateremből!
Az utolsó vizsgázó következett, felnéztem a jegyzeteimből, s magam előtt láttam egy tétova ácsot, derekán a szögtáska, másik oldalon a szekerce, s rettenetes bárgyúan nézett felém.
Igen elcsodálkoztam a vizsgaszerelésen, de leültettem, mondván húzzon tételt, de mivel meg sem szólalt huzattam még vagy kettőt!
Tanácstalanul néztünk egymásra, végül megkérdeztem honnan került ide ember? Hát a tetőről mondta szelíden, itt javítom a tetőt az iskola egyik épületszárnyán!
Akkor miért jött ide egyáltalán? Az igazgató úr kért meg, hogy iratkozzam be, mert csak velem lett ki a létszám! Nem volt mit tenni, beírtam az elégtelen osztályzatot, igy aztán minden rendben is volt!
Egészen jól mutatott a statisztika, húsz főből egynek nem sikerült a vizsgája! Utólag elgondolkozva a vizsgáról úgy vélem, valószínűleg egy szakkönyv segítségével az ács is tudna olyan pálinkát főzni, mint, azok, akik bizonyítványt kaptak!
A későbbiekben, ha csak tehettem más irányú elfoglaltságra hivatkozva, kitértem a pálinkafőző vizsga megbízás elől!

A gatyamadzag

Fiatalságom mozgalmas történetében életre szóló mérföldkő az 1962-es esztendő, amelynek novemberében kaptam a katonai behívóparancsot.
No, gondoltam magamban két esztendőre befellegzett a gondtalan legényéletnek, amit eddig igencsak élveztem, annak ellenére, hogy már jó egy éve kenyérkeresőként munkával múlattam a hétköznapok legértékesebb részét.
Nem sok idő maradt nagy búcsú mulatságokra, pedig a kécskei aranyifjúság színe java mindig szívesen partner volt az effélékben. Elsőként az állandó fodrászatomba tértem be, ami a spontán találkozásoknak felejthetetlen színhelyeként többnyire csurig volt, pedig állandóan három fodrász dolgozott benne!
Amióta az eszem tudom az én fodrászom Pamacs volt, rendes nevén Varga András, aki hajvágás közben imádott beszélgetni, s hogy erre legyen is idő tízet csattantott, míg egyet vágott az ollóval.

Ezúttal is így kezdett hozzá, de mondtam neki, hogy sietős a dolgom, s most egyet csattantson és tízet vágjon. Rövid frizurát kértem, mert az újoncokat úgy is kopaszoknak titulálják a kezdetekben, hát legyen igazuk! Arra azért még jutott időm, hogy az aktuális szívem hölgyétől, kinek akkor tájt kurizáltam érzelmes búcsút vegyek, ígérve a folyamatos kapcsolattar - tást és örök hűséget. No, az előzőt sokáig sikerült is betartanom, mert igencsak sok időm jutott levelezésre az unalmas hosszú estéken!
Nagy szerencsémre a kecskeméti repülődandárhoz soroztak be, mely autóval alig több mint fertályórára van Tiszakécskétől. Végig itt szolgáltam le becsülettel a huszonhat hónapos szolgálati időt.
Ekkortájt a katonaélet a mai kor fiataljainak szinte elképzelhetetlenül puritán és kemény körülmények között zajlott, főleg az alapkiképzés ideje alatt. A laktanyába érve a szokásos egészségügyi mustra után kiosztották az alsó és gyakorló felső gúnyát, két kapcát és az előzőleg leszerelt katonák csizmáit, méretre való tekintet nélkül. Jó időbe telt, mire össze tudtuk úgy cserélgetni, hogy valahogy kinézzünk és mozogni is tudjunk bennük.
Az elhelyezési körletünk hálótermében fekhelyként úgy negyven személy elhelyezésére emeletes vaságyak voltak matrac nélkül, továbbá két lepedő és két durva pokróc, egyik párna gyanánt.
A matracok hiányát rögvest közösen pótoltuk. Mindenki kapott egy szalmazsákot, s egy laktanyán belüli fészerben friss szalmából mindenki igyekezett minél több szalmát belepréselni a zsákba, mert a fekhelynek, keménynek és szögletesnek kellett kinézni a reggeli körzetszemlére, természetesen a pokróccal letakarva és behajtva a szalmazsák alá.
Reggeli torna hatkor, tisztálkodás hideg vízben, majd zárt alakzatban indulás reggelizni. Minden étkezés a saját fém csajkából történt, evőeszközeink a gyakorló ruha erre a célra vart oldalzsebében. A rövid idejű étkezések után a csajkát és evőeszközöket gyakran hideg vízben lehetett elmosni, ami zsíros étel után majd, hogy lehetetlen. Többnyire újságpapírral törölgettük több-kevesebb sikerrel. Volt, aki ki sem törölte mondván úgy is oly száraz tészta lesz vacsorára.
Az első három hónapban volt az alapkiképzés, többnyire a szabadban. Egy főtörzsőrmester és egy tizedes rangú öreg katona hajkurászott bennünket Utóbbi egy bicskával faragott ábrázatú madarasi születésű hajcsár, aki ha elkiáltotta magát még a madarakat is elriasztotta a környékről! Legfontosabb volt az alaki kiképzés. Tisztelgés, jobbra át, balra át, hátra arc, menetelés, vigyázzmenet, nóta stb. Teljes torokból hangzott a Diák Kislány katonadal:

/: Ott voltunk boldogok,
Hol az öreg Tisza ballagott,
Szívtuk az öreg hárs illatát,
Egymás karja közt, babám. :/

Lövészeten viszonylag keveset voltunk a Kecskemét közeli csalánosi lőtéren, a kiképzés legjobban tetsző részeként. Ezek a lőgyakorlatok a későbbi Kiváló Katona vizsgán eredményesen visszaköszöntek!
A három hónap elteltével következett az avatás. Előtte megkaptuk a téli kimenő ruhát és egy pár bakancsot. A téli ruha durva zsámoly anyagból készült, nyakig gombosan, a nyaki részében fehér műanyag gallér, olyan, amit a katolikus papok viselnek a reverenda alatt.
Ezen a napon kaptunk először kimenőt a városba. Szívem hölgye már várt a Pálma cukrászdában illően kiöltözve. A csóró közlegény ruha kicsit zavart, főleg, hogy tisztek is voltak a teremben, de igyekeztem túltenni magam rajta.
Letelepedtünk a pici asztalok egyikéhez, mellettünk elegáns pár ült. A hölgyet alaposabban szemügyre véve, felismertem benne Gyólai Viktóriát a Kecskeméti Katona József Színház nagytekintélyű első primadonnáját.
Beszélgetésünk közben lazán átvetettem egyik lábamat a másikon, hanem amikor lefelé tekintettem lefagyva láttam, hogy a hosszú gatya kikandikál a nadrág alól, ráadásul a gatyaszárat megkötő madzag is eloldódzva lógott. A művésznő intelligensen úgy tett, mint ha nem is látná, de én akkor is rettentően szégyelltem magam. Nem volt mit tenni, elfogyasztottuk a kávénkat beszélgettünk még kicsit, majd feltűnés nélkül távoztunk.
Ez az esemény mind a mai napig megmaradt bennem, mint az első eltávozás örök emléke. A katonaságom történetének e fejezete így ért véget, a következő időszak eseményeit, majd egy másik írásomban örökítem meg, ha erőt adnak hozzá az Égiek.

Juhászné Bérces Anikó

Bemutatkozás.

Zalaegerszegen születtem, s éltem 35 évig. Több évtizedes távollét után visszatértem Zalába.
Jelenleg nyugdíjasként élek Zalalövőn.
Egy nehéz élethelyzetben - 13 éve - gyógyírként jelentkezett nálam a versírás.
Van néhány magánkiadásban megjelent kötetem. Különböző antológiákban is szerepelek verseimmel. A Poet irodalmi oldalon 500 versem megtalálható.
Ars poeticám: Egy porszem vagyok a világmindenségben, akit néha felkap a szél, hogy aztán mikor megforgatta, földhöz csapja. S, hogy nagyon ne törjem össze magam, kapaszkodom fűbe, fába, virágba, zenébe, versbe, és nem utolsó sorban családba.

Szelek hava

Áprilisi böjti szelek,
tiétek most a főszerep.
A természet pódiumán
játszhattok el szépet, csúnyát.

Megannyi arc, jellemvonás,
sokszínű a szereposztás.
Te ma rideg hősként játszol,
bolondnak majd holnap látszol.

Alakíthatsz kedved szerint,
szeszélyes vagy, netán szelíd.
Képed jeges, csípős, hideg,
ujjaid közt fagyot cipelsz.

Körtáncot jársz a faágon,
megdermedek, mikor látom.
Átnyargalsz a kertek alatt,
tulipánok dőlnek hanyatt.

Barackvirág szirma szálldos,
hópehelyként jár most táncot.
Másnap már a kökényt lesed,
simogatod oly kedvesen,

lágy dallamot súgsz fülébe
jókedvűen, fütyörészve.
Számodra ő tüllből bálvány,
lebilincsel ez a látvány.

Ám csak pár perc, s megcibálod,
rapszodikus a világod.
Közömbösen, heherészve
- nem is nézel a szemébe,

hős táltosként tovább vágtatsz,
felhő hátán ülsz, ha fáradsz.
Lovagolod, űzöd tova,
mennydörgéses karambolba.

Reped az ég csatornája,
s vedel a föld tátott szája.
Ezt nem nézed vidám szemmel,
süvítve fújsz korán reggel.

Csendesedj el, nincs több szerep,
nem a tiéd már a terep.
Főrendező elengedett,
s mi kapunk szép ígéretet.

Ígéret hava

Ígérted, jössz, s itt vagy végre
mindannyiunk örömére.
Oly sok széppel szolgálsz nekünk,
méltán vagy te a kedvencünk.

A természet veled lüktet,
fennköltté lesz minden ünnep.
Lelkem húrján Vivaldi cseng,
faágakon madárdal zeng.

Lépted nyomán virág fakad,
futva csobog a kis patak,
csipkeruhát ölt az akác,
májálison perdül a tánc.

Beragyogod a zöld mezőt,
Ontasz aranyt` érő esőt,
Bokrot ölel virágillat,
mit lágy szellő vígan ringat.

Ballagnak a vén diákok,
megismerni a világot.
Tegyél nekik ígéretet,
hogy kapnak egy szép életet.

Az orgonaillat árad,
szívet érint e varázslat,
szerelmet vall az ideál,
párra talál legény, leány.

Langyos az éj, telihold kél,
bárányfelhőt buzgón kísér.
Mögé bújik, kikukucskál,
minden földi titkot tud már.

Édesanyák áldott napján
hála rebeg gyermek ajkán,
megköszönve az életet,
gondoskodást, szeretetet.

Égből szálló fehér galamb,
segíts minket, velünk maradj.
Élesedjen elménk fénye,
tisztán lássunk egyszer végre.

Méhből fakadt életvirág,
téged ünnepel a világ,
örömkönnyet hullajt érted,
szép májusunk így ér véget.

Ballagás

Mit vártál már évek óta,
Ím eljött a boldog óra,
Itt hagyod a vén iskolát,
Visz az idő tovább, tovább.

Lezárul most egy fejezet,
Nagybetűs lesz az életed.
Lelked teli szép reménnyel,
Nagy tervekkel, csalfa képpel,

Mit koptatgat majd az idő,
S hoz csalódást is a jövő.
Tarisznyádban a pár fillér
Az utadon legyen pillér.

Felcsendül a régi dallam,
Menj, vén diák, buzdít halkan.
Virágcsokrok és orgonák
Illatozva várnak reád.

Emlékeid el nem múlnak,
Szíved kamrájába bújtak.
Vidámságok, szép szerelmek
Sorakoznak egymás mellett.

S ha úgy érzed, nehéz az út,
Nyisd ki a kis kamrakaput,
Meglásd, szíved mondja: tovább,
Benne élnek az orgonák.

Szerelem virága

Egy apró szikrától
fellobban a lángja,
s szirmot bont a szívben
szerelem virága.

Illata elbódít,
részegít a mámor,
fényétől a valót
elvakultan látod.

Megszűnik a világ,
s minden körülötted,
fogva tart egy érzés,
ő az úr fölötted.

Szállj, pillangó

Váratlanul szálltál közénk
szegett szárnnyal, bágyatag,
a szenteste melegében
gyógyítgatni szárnyadat.

Angyalarcod mutattad csak,
s káprázтattad, ki látott,
úgy tűnt, innen szebbnek fogjuk
látni ezt a világot.

Varázsütés: majd hirtelen
minden titkod kiderült,
elillantál, magad után
itt hagyva egy fájó űrt.

Szállj, pillangó, messze repülj,
ne korbácsolj vágyakat,
egyszer rájössz, nem mindegy, ki
melegíti ágyadat.

Vörösbor

Kóstold és kortyold,
tüzes a csókja,
ízlelőbimbód
tündöklő rózsa.

Csábítja torkod,
simítja lágyan,
s amint lecsusszan,
kész a varázslat.

Véreddé olvad,
mámoros kedved,
dalolni serkent,
lelked felenged.

Jobb, mint a gyógyszer,
szívedet óvja,
koccintsunk vele,
s zengjen a nóta!

Perdülj, fordulj

Népi tánc

Harsan a nóta,
szárnyal a dallam,
húzza a prímás,
lelke a dalban.

Büszke legények
kört alakítnak`,
szívek e percben
sorra kinyílnak.

Széki harisnya,
dísze a csizma,
férfias izmok,
képzelet cifra.

Lendül a jobb láb
íve magasba,
készül a másik,
koppan a sarka.

Nyűgöz a látvány,
billeg a hinta,
színpad a virtust
nyögve, de bírja.

Csattan a két kéz,
száll a pofonja,
csattog a száron,
egyre sorozza.

Lányok a színre
lejtenek éppen,
férfitekintet
álmodik ébren.

Népviseletben,
gyöngysor az éke,
rózsamosollyal,
ünnepi hévvel.

Pántlika, copfok
varkocsba fonva,
libben a légben,
perdül a szoknya.

Villan a szép térd,
combok alakja,
ám a kis alsó
szoknya takarja.

Párt alakítva
táncol a népség,
hajlik a termet,
bűvöl e szépség.

Tombol a tempó,
repdes a jókedv,
emberi szívnek
gyógyszere jót tesz.

Viszket a talpad,
szenved a kedved?
Ropd el a táncot,
s gerjed a kebled!

2020. április 29., A tánc világnapjára

Nyári vízözön

Szürke az ég,
búsong, borong,
könnye csordul,
zokog, zokog

napok óta
rendületlen,
üteme már
a fülemben.

Megtellett már
a Föld gyomra,
dagad a sár,
gödör, tócsa.

Patak, folyó
medre tele,
csordultig ér
feleslege.

Belerokkan
e teherbe,
könnyebbülni
már szeretne.

Végül szabad
utat enged,
zúdul az ár,
sárga, szennyes.

Ellep völgyet,
rétet számost,
nem kímél sem
falut, várost.

Ömlik szerte
végtelenbe,
sokakat tart
félelemben.

Zöld varázs

Mély álmából ébred,
serken a természet,
faágon az élet
rügy képében éled.

Zöldet ölt az erdő,
oly csodás e látvány,
hangja lelket simít,
lágy dallam a hárfán.

Harmatgyönggyel hímzett,
zöld palástú réten
vadvirág mosolyog
szellőölelésben.

Tengerzöld a vetés,
lágyan ring hulláma,
túlélte a telet
minden áldott szála.

Kedvét vesztett ember,
a jövőtől ne félj,
erőt ad majd neked
az örökzöld remény.

Szíverősítő

Kristálytiszta, gyógyerőjű,
Palackba zárt finom nedű.
Kóstolj hát egy kupicával,
S megbékélsz e rút világgal.

Mosolybontó, csupa derű,
Életre kelt, oly nagyszerű!
Kóstolgasd meg mind, Barátom,
Tudod, tőled nem sajnálom.

A természet édenkertje
Zamatát benn elrejtette.
Földön termő égi manna,
Ízlelheted, hogy mifajta.

Bármilyen az ízvilágod,
Kedvencedet megtalálod.
Barack, eper, körte, alma,
Könnyen fakadsz tőle dalra.

Illatával csal az ágyas,
Kortyold, hogyha megkívántad.
Üveg alján kék a szilva,
Arcodon a jókedv pírja.

Szíverősítő cseresznye,
Gyöngyként gurul minden cseppje.
Torkodban egy enyhe kanyar,
A som íze kissé fanyar.

Az boróka, ez a törköly,
Pohárkádat teletöltöm.
A kokojsza kuriózum,
De megárthat sok a jóbul`.

Könnyedén fejedbe tódul,
Leszállít a magas lórul`.
Csúszik a föld talpad alatt,
S piheghetsz az asztal alatt.

Anya, ha tudnád...

Hiányod nehezen viselem,
Más világ Nélküled életem.
Lelkemben burjánzó fájdalom,
Nyugodni nem enged, fáj nagyon.

Mióta elmentél, szenvedek,
Megnyugvást semerre nem lelek.
Elsodor magával szürke ár,
Felhők közt elbújt a napsugár.

Tükörben nézem az arcomat,
S látom, hogy rám hagytad arcodat.
Őszinte tekintet, arcélek,
Igazságszerető széplélek.

Köszönöm, de nekem nem elég,
Legalább álmomban légy vendég.
Ölelném megfáradt testedet,
S csókolnám remegő kezedet.

Kalocsa Zsuzsa

Bemutatkozás

Kalocsa Jánosné vagyok, írásaim Kalocsa Zsuzsa néven jelennek meg. Családommal Kaposváron élek, két gyermekem van, akik már felnőttek és boldog családi életet élnek.
Verseket, prózákat korábban is írogattam kisebb-nagyobb kihagyásokkal. Komolyabban nyugdíjba menetelem után foglalkozom az írással. Fontosnak tartom a szeretetet, a barátságot, az őszinte szavakat, véleményeket. Gondolataimat, érzéseimet, a természet adta szépségeket és azt a hangulatot, világot fogalmazom meg, amelyek közel állnak hozzám. Derűs, kicsit romantikus, vagy éppen melankolikus, de az élet szeretetét tükrözik. Hálás vagyok a sorsnak, hogy írásommal kifejezhetem mindezeket.
Tagja vagyok a helyi Berzsenyi Dániel Irodalmi Társaságnak és több internetes Irodalmi Csoportnak, ahol publikálom verseimet. Több elismerő oklevelet kaptam, verseim Antológiákban, Folyóiratokban jelennek meg. Verseskötetem 11 jelent meg és 2 kisregényem. Örömmel tölt el, ha mások számára is érthetőek, egyértelműek az alkotásaim, írásaim.

Mikor a pillanat

Kávém kortyolom, jó érzés a melege,
álomkép kísért, tán elmesélhetem.
Az éj végtelennek tűnik, nem hiszem el!

Eljátszom képzeletben a valóságot,
zajos nappal, nem látott akadályok,
amit a sors váratlanul elém gördít,
célom, a vágyam mind átrendeződik.

Egyenként elhagy alkony sugarával
fájón, mint a Nap búcsúzó lángolása.
Szeretnék jót remélni az élettől,
hogy ne borzongjak a közeli jövőmtől.

Ringasson karjában, legyen ünnepnapi,
mikor a pillanat jelent valamit,
és mondja, hogy szeretlek, az a valaki!

Élj úgy

Ne rontsd el az életedet,
ne várd csak az ünnepeket.
Harcolj, küzdj az álmaidért,
biztonságos holnapokért!
Úgy érzed csalódnod kellett,
szállj magadba majd ráébredsz.
Hasztalan, ezernyi álmok,
hamis színű szivárványok
szöknek sötét fellegekbe,
reményeid odavesznek?

Tudod a szerencse mulandó,
a gazdagnak maradandó.
A szerencsére csak úgy tekints,
mint ajándékba kapott kincs.
Pénz, becsület fontos dolog,
élj úgy, ahogy megálmodod!

Álomkép

Legszebb versét ki az a költő, ki megírta?
Vagy szobrász, aki lelkét márványba faragta?
Tán festő, ki álomképét vászonra festé?
Nincs ihlet, sem Múzsa, aki ezt segítené,
mert, ami lelkében van, nem hívta életre!
Hiába akarta, egy életen át várta,
cserben hagyta vágya, soha többé nem látta.
Csak egy pillanat volt csupán, illanó képek,
mint remegő délibáb, becsapták az évek.
Lelki szemei előtt lebegett az álom,
mely szivárványívben, csodás látomás volt.

Csak remélj!

Rég elmúlt tavasznak nyíló
virágaira gondolsz vissza,
a könnycsepped harmatként
hull a rózsáidra.
A Nap korongja bíborként
letűn', mint legszebb képzelet,
s az éj fátyolával suhan
a rétek felett.

Majd gondtalan sétálsz
a virágos réteken,
csalogat a természet, mely
békességet nyújt neked.
A Holdnak sugara fentről
reád ezüstöt hint,
és elmúlik majd
minden kín.

Ne hidd, elveszett minden
remény, hallgasd csak
a fülemüle énekét,
még lehetsz boldog, csak remélj!
Lelked s szíved bú ne tépje,
ne fájjon régi idők emléke.
A szépek öleljék lelked,
mikor rózsaillat körbe leng.

Csönd terül

Eljő az éj, nyugszik a város
csönd terül, kihalt - talányos.
Utcai lámpa alvón pislant,
fényben apró bogár csillan,
mint üvegből a kifolyt tinta,
körötte lángvörös minta.
Olvadnak a fények, új szint ad
az égnek, ködöst, homályost.
Elpihen a test és a lélek
az éj bársonyos csendjében.

Árván maradt képzelet ébred,
az árnyak alakja éled,
hajnali fényben ölel a csend,
könnyed a test, mint lehelet.

Friss pirkadat tele zenével,
madárdal zeng, üzen az élet.
Ideje már új napra lelni,
álomból, valóságba kelni.

Csend pompájában

Felhők kárpitjában
ragyogsz az éjben,
csodálva nézem
a vakító fényed.
Te, ki halhatatlan
vagy, s nincs bánatod,
de látod az embert,
a szegény vándort,
letekintesz hozzá,
s kívánsz szép álmot!
Az angyalok hárfáján
zengő ének
ringatja, s betakarja
éji lepel.
Csend pompájában
álmodik otthonról,
szép idők reményében
a családról.
Lelkében szelíd érzések
tombolnak,
könnyes szemével
tekint fel a Holdra!

Útja az Úr templomába
vezeti,
életét a boldogságnak
szenteli!

Illatos ábránd

Mért van az, hogy esti magányomban
könnyem hullatni szeretném
úgy, mint rohanó patak folyása,
vagy fentről csillag hullása?

A szívemnek mi marad vigaszul,
ha az álom tovatűnik?
Mért akarok sírásra fakadni,
talán az éjbe kihangzik?

Ősz köde borít fénylő ormokat,
s reszketve lenéz rá a hold,
kísértetként száll halk suhogással,
s tetszeleg ősz világának?

Illatos ábránd, mosolygó rózsák
takarjátok be a lelkem,
hadd higgye el a bánatos szívem,
álmok itt maradnak velem!

Dalaim zengi

Ha a holnap a múltban reked,
ott marad, s az új semmivé lesz.
Csak a dalos madárhang kísér,
vigasztal s szebb életet ígér.
A régi csodás napok után
vajon boldog lesz a szárnyalás?
Rám köszön, fény árad szemembe,
viharvert éltem, elfelejtem.

Itt az idő a változásra,
hogy vágyamnak legyen iránya,
elpazarolt év csendje befed
most, mikor visszaemlékezem.
Képzelet csupán az életem,
melyben álmaimat keresem.
Boldognak szeretnék látszani,
sors akar csak velem játszani.

Apró morzsáknak is örülnék,
élet-leckéit is becsülném,
visszafogottan a csillogást,
mint akit üdít az alkotás!
Csendben pihennék a jelenben,
és szánnám a legszebb éveket.
Ringat az éj édes mámorral,
s dalaim zengi, - utókornak.

Tarka kis virág

Kedves virág piciny élted
megfogant,
virulsz-illatozol, míg
a nyarad tart.
S ha beköszönt az ősz,
elmúlsz szelíden,
mint a gyermek mosolya
mikor nevet.
Hervadással az illatod
légbe foly'.
Ó, tarka kis virág
taníts meg engem,
hozzád hasonló legyek,
vaj mit tegyek?
Míg a nyaram tart, borút
könnyen vegyem,
ha majd ősszel, mit szerettem
válni kell,
oly könnyelműn vegyem,
ahogy te tetted?

Szeretetet szívből adott

Karosszékében nagyanyám ül,
fáradt szíve beteg kismadár,
dolgos keze pihen tétlenül,
korát, idők terhe nyomja már.
Meghúzódik konyha sarkában.
Teste néha-néha megremeg,
befelé sír, csak úgy magában,
a könnye levélként peregnek.
Fejét lehajtja szomorúan,
nem tudni gondolata hol jár,
elmereng életén, - válaszul
a 60 évét számolja újra át.
Az élet már kifosztotta rég,
alakja árny, csupa szenvedés.
Szeretetet szívből adott,
cserébe csak morzsákat kapott.

Szíve dobbanása

Álmomban újra gyermek vagyok,
látom, szemében csillag ragyog.
Boldogan ölelem kezemmel,
s becézget igaz szeretettel.
Szíve dobbanása, halk zene,
pillámon csókja, test-melege.
Parányi létem keblén szunnyad,
színes álmok tengerén ringat.
Érzem ruhájának illatát,
az együtt megélt sok-sok csodát,
még hallom szépen zengő dalát,
mit nekem adott, - Édesanyám.

Áldott gyermekéveim helyett
falióra ketyegése zeng,
Szoktatom magam néma csendhez,
hol megpihen a fáradt lélek!

Virágos róna

Szeretnék valami szépet szólni,
igaz szívvel szeretni, tudd elhinni!

Ha a vágy illatos kert vagy rózsa lenne,
virágos róna lennénk mi ketten.
Volt már ilyen tudom, s vártam
ajkad ajkamhoz érjen, s igaznak reméljem.
Boldogság lenne ez az érzés,
mint fent a Nap, tüzes és fényes,
egyszerre forogna velünk a világ,
szemünket égetné a tűz, a vágy
és sohasem hunyna ki az a láng!
Csók mi elhagyná az ajkunk
olyan lenne, mint a délibáb,
remegésében együtt táncolnánk
kábán, a szerelem tüzes parazsán.

Az álmunk valóságos lenne,
szeretnélek úgy, mint te engem!

Ne sajnáld!

Lélekből szóljon igaz szavad,
mit ajándékba adsz másoknak.
Számodra is jöhet olyan nap,
mikor fájó lesz a pillanat.
Porba sújt és gyötör a bánat,
nem ismerték mi az alázat?
Barátaid voltak sok éven át,
a szeretetet mélyre ásták.
Ne sajnáld, a lelked sebezték,
a barátságot nem becsülték.

Kapocsi Annamária

Bemutatkozás

Azt gondolom, a versek, írások, talán jobban éreztetik ki is vagyok, mint amennyit látnak belőlem hétköznapokon. Megfogalmazni kiből ki lettem? A gondolkodás és az én tudat folyamatosan változó, attól függően miket ért meg a lélek. Az írás: Vágy. Dallam és lüktetés, szél futása a kézen, kócolás a fejben, s mintha csupán közvetítő lennék olykor, mert ha változtatni szeretnék némely rajtam átfutó gondolaton, az megtagad, és elhallgat. Az írás: Kő, amit leveszünk a lélekről, segít élni, tanít szeretni, lép is helyettünk. Verseim és rövidprózáim eddig különböző antológiákban jelentek meg, és irodalmi oldalakon. Lehetőségem volt illusztrálni eddig három könyvet, amiért hálás vagyok a sorsnak.
Hódmezővásárhelyen élek 17 éves korom óta, viszont Orosházán születtem 1975-ben, és három szép leányom tanít engem megélni az életet.

Édes egyszerűség

Úgy ölelj, édes egyszerűség,
ahogy fülembe tud suttogni az éj,
miként egy meleg nyári este
felbillen a szél.

Mikor a kora éj ébredése
még lágyan színt kavar,
mikor még nem tudja eldönteni,
mily illat nyaral

s pihen az alkony pillanatban,
égszájú mosolyszín nevet,
puha a bók a horizonton,
mámoros berek.

Úgy ölelj körbe, édes ízek
harmóniái játsszanak,
így játszom el majd én is - élek.
Mikor megkóstol a Nap.

Sállebegtető

Gondolatban is elég,
elég,
és lángja van a szélnek,
alig pír perel,
porba terel,
persze, szeret,
bólogatás ás,
társ,
sállebegtető blamázs
színt kever, kavar
avarhatás,
port koccint a bor helyett,
tükörszirup és jéghegyek,
holott elég a gondolat,
és hogy égő
gyertyafénykalap,
mit megemelek és megemel,
könnyhintőpor szereppel.
Ölelj, ölelj,
engedj fel.
Szia, Múzsa:
Mosolyt fel...

Lélekbor-bár

Egy korty a léleknek kell ám, az ám,
egy pedig azért, hogy nézz rám lazán,
S megbódult fejed, ne fogja a bú,
ezért kell három, négy pohár Aszú.

Kell mint a vér, bájos bíborvörös,
hogyha majd az kell, hát legyél erős,
de azért három, négy üveg után,
ne mondd a babádnak nézzen bután.

Holnapra, hogyha kel, vessen ki bír,
engem a mámor már szépen megír,
kellett a nyelvemnek Budai Zöld,
Irsai Olivér csókja betölt.

Merénylet Merlot jaj, magasztos kéj,
Rózsámnak Rozéja, Azúros éj,
holnapra ígérem majd leteszem,
de addig a lelke kiforr bennem.

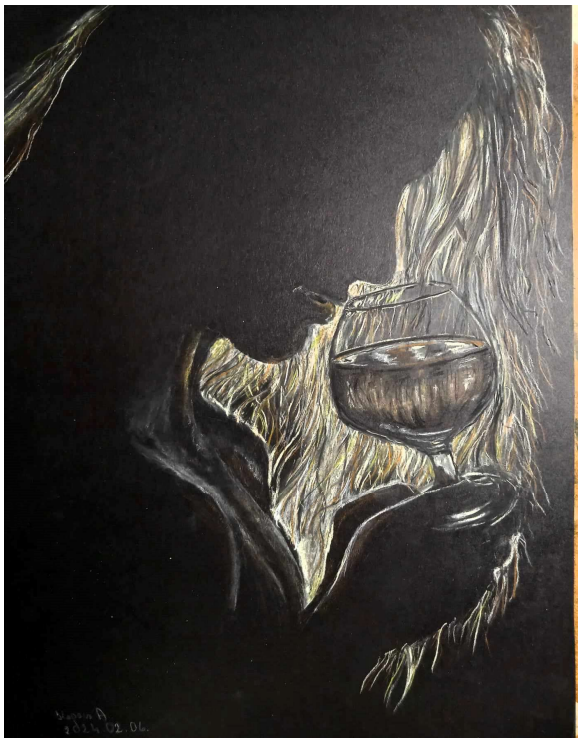

Selyempadló

Nevet a szó, semmin derül,
összegyűr egy vidám malőr,
álom lopná el a kedvem,
párnát dob hozzá a lelkem,
megborítom, megborulok,
képzeletben élek-halok,
felébredek, nem ébredek?
tollpihe száll, nesze Neked.
Nevet a szó, nevet a szem,
összenéző lágy kegyelem,
nincsen már szó, nincs több párna,
selyempadló, bármi ágya.

Kócos indulások keblén

Merre mennél, hogyha mernél,
távolról kísértem lépteid,
mindig csak úgy néztem, mintha volnál,
az aki épp csak nincs most itt.

Kapukat melegít mindenhol egy-egy kéz,
jönnek és mennek, indulni s jönni kész
lelkek - lopnak, lopakodnak, vagy már futnak,
nem is látom, úgy tünedezel az ágon.

Szél viszi kedved, ágról ágat,
tépett levélből morzsányi vágyat,
új tavasz keblét, melengető jelben,
ha egykor lehetett, lehet még rendben.

Havazd tele minduntalan vággyal,
menni akarásod kendőzetlen ággyal,
vetetlen, kócos, fésületlen ének,
borzolja ránk újra a lehetetlenséget.

Fésületlenül

Szeretlek ismét e borzas reggelen,
mit az éj kuszált épp a fejemen,
így fésületlenül ér itt a nap
összekuszáltan, hiányod nagy,

bár úgy hagynám én ha nem az éj
hanem a kezed lett volna a szél,
ha egy csókos este nyoma lenne
kócosságom veled kelne,

fésületlenül, szédületben ül
borzolt reggelem hozzád szenderül,
téged ébredlek, részegségemül
gondolatomban, fésületlenül.

Színesek a merszek

Most zsebre tett csodák várják az indulást,
s hogy a csókra szomjazó részeket el ne feledd,
ízek bujdokolnak lélekzsebedben,
ott a szád apró erezetén,
a borosták pedig tenyeremben maradtak
mint jeligék, karc-cirókák - játszanak,
minden új nap alatt,
s az indulások, kurta kapucniban,
fejükre húzzák a nyarat,
kifésült hajszálaikba szalagot kötnek,
de lehet csak a farmernadrágos jövőnek
hiszik el az őszt.

Azt hiszem haragszom

Mondhatnám művin,
kesernyés-édesen,
szószedet képekkel,
szépen fűszeresen.
Mondhatnám bénán,
öööö, nem is tudom - mélán,
vagy mondhatnám lazán:
„Na mi van aranyapám”
Mondhatnám: Kérem!
Maga rontja a közérzetem.
Fejemet feltartva magasba,
has ki és lélek takarva.
Vagy: No de hiszen, Kérem...
Ön áthajította a mibenlétét a kerítésen,
s már megbocsásson, de hol marad a csipesz?
Azt várná kézzel fogjam meg?
No de mégis...Mi ez?

Mondhatnám szerényen, szótlanul merészen,
lesütött szemekkel, tűrve s birkarészem
szabadon engedve, egészen - Biztosan,
lehetne így is, de ha már leírtam:
Mondhatom stílszerűen: favágó módra,
vagy csak késsel, szépre, darabolva.
S mondhatom döcögve, dadogó döc-gödre,
amúgy szekér módra: Te-te-te...no tuggggya.
De...

S hogy anyáskodva is lehetne
Nincsen semmi baj...
Kérsz egy vödör vizet,
mi „ápol s eltakar”?
De azt hiszem nem számít,
itt már szó nem ámít.
Hát mondom, csak Ancsásan:
Menj a francba cifrátlan.

Mit is remélek?

Kopog az asztalon kezem
nagyokat nyel
a zúgó csend,
a nap szemét
égeti az éjszaka

remélem - mit is?
csak valami jót Neked
s némi gondolatod
magamnak
benned.

Sátorfűznek árnyékában

Ma épp csak érintem, a lélegzetedet,
körülöttem csend, és lassan tép neved,
üres papír a vágy, íratlan szavak,
legyűrődnek, léptem alá,
szüntelen a Vagy.

Dobogó hang, tábortüzek, lángja énekel,
úgy fordulunk csukott szemmel,
gyorsan, ne érj el,
sátor-fűznek árnyékában alig hó-madár,
szárnya terel, szelet emel,
megkísért ma, már.

Mindig dobog, egyre hallom,
bőröm alá bújt,
kulcsolt kezek közt a miért,
önmagáért nyúlt.
Ködöt ad az érthetetlen, érdeme a nyár,
levegőt adj, öntudatlan, felszabadultál...

Klotz Mária

Bemutatkozás

„Játszani a szavakkal jó,
füzérbe fűzve a léleknek
megnyugtató.”
(Klotz Mária)

Klotz Mária vagyok, és a festői szépségű Pilisszentivánon élek. Német nyelv és irodalom szakos középiskolai tanár, közoktatási vezető és újságírói végzettséggel rendelkezem. Hobbim a gitározás, éneklés, fotózás. Magyar és német nyelven alkotok verseket, prózákat, egyéb műfajban megfogalmazott írásokat. Munkáim eddig fellelhetőek német és magyar nyelvű sajtóorgánumokban, antológiákban, kiadványokban.

Eddig kilenc könyvem jelent meg. Claus Klotz und seine Dichtung című, 2010-ben német nyelven írt kutatási anyagban a fiatalon elhunyt magyarországi német költő és kisebbségi politikus bátyám életművét dolgoztam fel.

A Fent és lent címmel (2018), a Litera -Túra Művészeti Kiadó gondozásában megjelent verses - és prózakötetem, eddig három kiadást élt meg. A gyűjteményben képzeletvilágom különféle mélységekben és magasságokban szárnyal, témáimat saját élményeimből, és a körülöttem levő világ rám zúduló hatásaiból vettem.

A következő könyvem az Irodalmi Rádió által kiadott, Apeva-cserepek címet viseli (2019). A huszonkét témára felfűzött apevák egy, a Verslista által kiírt pályázatra készültek. Az apró írások olvasása nem folyamatosan ajánlott, hanem egyesével, elmélázva annak tartalmán.

A Litera-Túra Kiadó gondozásában látott napvilágot a Szerelmes napló című verseskötetem (2019). Miért éppen a szerelemről szólnak ezek a lírai villanások? Ennek oka maga a szerelem érzése, amely időnként a

mennyekben szárnyal, néha szúrós fájdalmat okoz. A könyv második kiadását a Kalamáris Kiadó látta el (2020).
Következő verseskötetem Évszakfüzér címmel, az Irodalmi Rádió gondozásában jelent meg, 2020 júliusában. A kiadvány érdekessége, hogy miután több versem adott zene hatására született, ezért a dalok mellé QR kódot helyeztek el a szerkesztők, így az olvasók egy kattintással meg tudják nyitni a vershez tartozó dalt a YouTube-on.
A 2020-as adventi időszakban látott napvilágot az Adventi nyitogató (Texte um den Adventskranz) című magyar és német verseket, prózákat tartalmazó kötetem. Könyvemben minden napra ajánlok egy kis bevezető merengést, egy-két adventtel, karácsonnyal, téllel, gyermekkori élményekkel kapcsolatos szívmelengető írást.
2021 őszén mutathattam be az érdeklődőknek a német nyelven írt Stufen című, magyarországi német hagyományokat, szokásokat – megélt élmények alapján – tartalmazó összefoglalómat, amelynek címlapján Farkas Ervin festőművész Lépcsők című képe tündököl. A könyv az Irodalmi Rádió gondozásában, a Német Nemzetiségi Önkormányzat Pilisszentiván nagylelkű támogatásával jelent meg.
2020 adventi heteiben tártam a kedves Olvasó elé az Adventi nyitogató (Texte um den Adventskranz) című magyar és német verseket, prózákat tartalmazó kötetemet, amely kirobbanó sikert aratott, ezért újra kiadtam, Új Adventi nyitogató (2021) címmel, kiegészített, aktualizált tartalommal.
Egy évig egy ER-MA-Art projekten dolgoztam, Farkas Ervin festőművész képeire írtam verseket, amelyből közös kiadvány született. A címlapján a művész Felemelsz c. képe látható, amelyet a Felemelsz című versemre alkotott. Egy önálló verseskötet szerkesztését jelenleg végzem.
Több irodalmi csoport tagja vagyok: Irodalmi Rádió, Verslista, a Magyar Alkotók Nemzetközi Egyesülete (MANE) és Aranycsillag Irodalmi és Művészeti Csoport, Cserhát Művész Társaság.
2020-ban, a Kortárs Magyar Irodalom–Verslista jubileumi rendezvényén eddigi alkotótevékenységemért, Kortárs Magyar Irodalomért Díjban részesültem.

március elsején

dobban a szíved ha kipislantasz az ablakon
tavaszköszöntő reménység zeng az ajkadon
megcsapja orrodat március fenséges illata
csakúgy lüktet a szellő új életet üzenő dala

kidugja pillekelyhét kéreg-földből a hóvirág
tavasz hírnökeként terjeszt feltámadás-imát
trillázó madárdallam meg-megtöri a csendet
napsugár fénye oszt újjászületés-kegyelmet

tavasztáncra csalogat az ébredező égi mező
felhő-csókba burkolódzik a vattafoltos tető
szép jövőt hirdet a bimbózó kikelet-zenekar
első hegedűs tücsök már szólót-trillázni akar

március első napja maga az életöröm-keret
ecsettánccal tölti meg tavasztündér a teret
tarka virágszirmokkal szórja meg a báj-tájat
feléleszti zord világban a tenni akaró vágyat

Meleghozó-trió

Finoman kondul az évszak-harang,
hívja a színes szirmú táp-tavaszt!
Sándor, József, Benedek lomhán,
batyuban húzzák a kikelet ravaszt!

Meleghozó triumvirátus befészkel
a rügybimbót bontó zöldellő tájba,
felkéri a visszatérő fecskerajt egy
illatfelhős, ébredező nyílótáncra.

Sándor, zsákba rejtett melegét
szétszórná márciusi névnapján,
szeretné, ha jó termés ígérkezne
augusztus dinnyeérlelő nyarán.

József napján, ha ragyogna a nap,
csicseregnének a trillázó madarak,
sípot kaptak, jót fújdogálhatnak,
fészek-fecskék is hazalátogatnak.

A harmadik tavasz-hős, Benedek,
hát, mi széppel, jóval kecsegtet?
Ha névnapján dörög a mérges ég,
száraz léghullámokat sodor a szél.

Idén a meleghozó-trió zsákja üres,
nincs benne elég fényes napsugár,
faggyal riogat a napi meteorológia,
tavasztündér, ó, mikor jössz el már?

Sándor, József, Benedek – nem késő,
cipeljetek sebesen napocskát, jó időt!
Nárcisz-pántlikával fejünkön járnánk a
testet-lelket megújító, páros keringőt.

Mindig nő

Nőnek születtünk a földre, nőnek is halunk meg,
hiába a gender-propaganda,
furcsa másság dallama,
akkor is csak mi tudunk megtermékenyülni,
gyermeket világra hozni.

Milyen jó is ez a fennkölt érzés, burok-anyák,
oltalom-nagyanyák leszünk,
otthon melegét felélesztjük,
szeretett utódainkért mindent megteszünk,
Jóisten áldása velünk.

Idősödve redős ránc-pókháló szövi át arcunkat,
tükörbe nézve igaz, megriadunk,
de büszkék vagyunk,
mert minden egyes árok valamilyen élet-lánc
apró női gyöngye – elraktározzuk.

Akármeddig élünk, örök nőként tündökölünk,
testünk talán fonnyad,
bőrünk már nem annyira feszes,
de a lelkünk fiatal marad, és ez a lényeg,
jé, a kor már nem is olyan rettenetes!

Klotz Mária: mámor-mix

Michael Bolton – Said I Loved You … But I Lied hatására

miért szeretlek annyira? néha magam sem tudom.
mit rejt a gyöngy-vágyfátyol az arcpír zugomon?
elárulom.
megfoghatatlan, testet elöntő jóérzés-takarót,
fájdalmas, forró, vérben áramló kín-útkanyargót,
örömrózsás képzetet, gőz-spricc, illat-levelű bokrot,
szirom-csöndben nyiladozó lágy csók-csokrot,
élet-tánc-montázsdarabkát, ábrándos álom-pillét,
testre simogató érzéki könnyező libabőr-csipkét.

talán mégsem ez a szerelem?
annál több, részeg kegyelem.
hazudtam neked, hogy szeretlek,
hogy minden ébredésben kereslek.
de nem, annál még többet érzek,
beragyognak az éjszemű-fények.
szebbet hallok, lélekdalt trillázok,
réti vadvirág-fényekben dalolászok.
ölelésedbe reszketve beleremegek,
magamnál is jobban szeretlek.
egyetlen vagy, velem maradj,
végtelenség köteléke fogva tart.

magam sem tudom, miért szeretlek annyira?
mi a csábító benned, mi a vonzerődben a taktika?
megsúgom:
közös metszéspontok, találkozó gondolatok,
nemvárt szél-viharok, sós-könny-fordulatok,
boldogság-morzsa erekbe pumpáló szétszórása,
se veled, se nélküled állapot-koktél áramlása,
különleges lét-egyediség, önálló, pazar entitás,
és égi mezőről áramló mámor-injekció varázs.

Mütterlein

Nagyszobája ablaka alatt, mindig nyíltak a fehér rózsák. Aztán kiszáradtak, mi meg nem gondoskodtunk új bokrokról. Ha tudtam volna, hogy halálos ágyán anyukám fehér rózsákat kér a koporsójába, az egész kertet teleültettem volna velük. Gyönyörködhetett volna bennük, amíg élt.

Most, hogy nincs köztünk, emlékek virágesője áztat el. Minden tárgyról, illatról, ízről, történetről eszembe jut róla valami. Mint ahogy ez a gyermekkori történet is.

Anyák napja volt, május első vasárnapja. Már ragyogtak a lila orgonák a kertben, arra várva, hogy a vázába kerüljenek. Kora reggel fel is mentünk

bátyámmal a dombra, hogy szedjünk a tavasz legszebb virágából. Alig bírtuk el az óriási csokrot, de lecipeltük, átkötöttük rózsaszín szalaggal. Odaszaladtunk hozzá és mondtuk:

– *„Boldog anyák napját! Isten éltessen anyuci!"*

Könnyeit törölgetve átvette a virágkölteményt, még annyit kért: *„A Mütterlein-t ugye elénekelitek!"*

Rázendítettünk két szólamban, bátyám tercelve gazdagította a dallamot. Mamikánknak végig csurogtak a könnyei, törölgette szemeit zsebéből kivett rongyzsebkendőjével és csak ismételte: „*Marika, Miki, még egyszer*!"

Aztán ismét kezdődött a szívszorító melódia, ő csak állt, hallgatta. Erőt vett magán, majd halkan suttogta: *„Ha már nem leszek, akkor is énekeljetek!"* (Kívánsága nem sokáig teljesült, mert fiát korán elvesztette.)

Később gyermekeim énekeltek, verseltek anyák napján. Drága Omikájuknak és nekem. Az Édesanyám virágosat álmodtam, az Orgona ága, a Mama… minden évben elkápráztatott bennünket, de a fájdalmas Mütterlein is felcsendült.

Illatözön, dallamvilág, saját készítésű szívecskék, virágmontázsok – festve, hímezve, ragasztva – színesítették a nemes ünnepet. Meg anyuci könnyei. Már nem csurognak…

„Keresheted őt, nem leled, hiába,
se itt, se Fokföldön, se Ázsiába,
a múltba sem és a gazdag jövőben
akárki megszülethet már, csak ő nem.
Többé soha
nem gyúl ki halvány-furcsa mosolya.
Szegény a forgandó tündér szerencse,
hogy e csodát újólag megteremtse." – emlékezett *Kosztolányi Dezső.*

Mennyire igaz. Amíg anyu élt, természetes volt sugárzó szeretete és gondoskodása. Mióta örök álomba szenderült, érezzük, milyen rettenetes

nélküle. Senki és semmi nem pótolhatja, még arany és drágakő sem – ahogy az általa szeretett dalban megfogalmazódik.

Örök anyák! Adjon önöknek a *Jóisten* még sok-sok örömteli, egészségben gazdag évet! Virágcsokrot, illatözönt, sok szép éneket!

Anyák napján a temetői csendben, anyukám sírjára letesszük a fehér rózsákat, de a Mütterlein-t is eldaloljuk neki.
Hallani fogja…

Anyám volt

Kórházi ágyadon mereven feküdtél, de
nem volt benned erő, feladtad.
Előző este még megszorítottad a kezem, már
az utolsó kenetet is megkaptad.
Orvosod határozottan fülembe súgta: El kell
engedni a mamát! – szívem majd megszakadt.
Még meg akartam neked mondani: nagyon
szeretlek, soha el nem feledlek!
Szerencsére már megköszöntem édesanyai
jóságodat, sugárzó lényedet, örök barátságodat.
Égi mező lélek-tengeréből figyelsz rám, okos
intelmeidből soha nem lesz hiány!
„Nem engedték, hogy megcsókoljam”, hiába
dadogtam, hadd ölelhessem utoljára!
Csak még ennyit, ennyit! Igazi anyám voltál,
a fényességben ragyogsz már!

Az idézet Zsigmond Ede Nem engedték című verséből való.

hiányzol

anyák napjára

fényes napsütés éget
lágy szellő hozza a képed
muzsikálok egy kicsit
elmélkedem picit
hadd feledjek
régi bánatot
kijátszom magamból
a napi gyalázatot
ó anyukám
csak ne hiányoznál olyan
nagyon
ne marna annyira a
fájdalom
minden illat
tárgy
hang
rád emlékeztet
soha nem fogom
kitörölni magamból
áldott lényedet
erőt ad
egy selymes hang
amit ma is sugallsz
bennem marad
ott lüktet
majd szétszaggat
erős személyiséged
még mindig fogva tart
oly régen
elveszítettelek már

de fényed
emléked
imád
intelmed kísér
lelkemben
mindörökre él

élet-virág

locsolgatjuk, ápolgatjuk,
édes dallal simogatjuk.
felemeljük, ha kókad,
felkötözzük, ha fonnyad.
bimbóból fejlődött kincs,
hozzá hasonló csoda nincs.
szerelem a Valentin-virág,
illatától kinyílik a világ.
szelíd-harcos szó-mágia,
életünk gyöngy-kín mázlija.
álmodjuk a szirom-szépet,
bekeretezzük az illat-képet.
örökké bódítja életünk,
Jóisten keze mindig velünk.

Angyal-kabalám

Már-már beteges a ragaszkodás,
ahogy még mindig várlak,
szinte nincs olyan pillanat,
amikor nem csodállak,
te voltál, dehogy, te vagy
az örök anyukám,
selymes, gyöngyhajú kabalám,
akit mindig magammal viszek,
akiben végtelenül hiszek.

Velem vagy, ha sírok,
ha már magammal sem bírok,
engem vigasztalsz, ha bántanak,
ha velem gonoszul játszanak,
akkor is jelen vagy,
ha örömöm végtelen,
és ragyogok ide-oda féktelen,
őrzöl üveggolyós burokban,
vadvirágos csoda-csokorban.
Útvesztőimben is rám lesel,
méz-megoldást keresel,
mindig van tovább, mondod,
ne add fel, hisz megoldod,
suhogó őrzőangyalom lettél,
amikor kellett, lágyan átöleltél,
és még most is érzem,
oltalmadban nem kell félnem.

hajnali erdőben

hajnali erdőben álmodom, friss levegőt szippantok,
ni csak, körül vesznek a körtáncot járó
gyöngy-koszorús angyalok.
azt súgják, hiába vágysz el, tüskés lelked itt marad,
tovább szúr, sír, ölel, simogat,
szorít, soha el nem hagy.
hajnali erdőben, ahogy felkel az élet-nap, aranyló
színével völgyet, fát betakar,
úgy érzem, éj-szemed vakító ragyogásával újra
és újra felkavar.
hajnali erdőben, ahogy fényesedik a természet,
eszembe jut, mennyiszer sétáltunk
kéz a kézben,
nem láttunk mást, csak egymást,
részegségben.
hajnali erdőben, ahogy jönnek elő a közös dalok,
„Zivatarok után láthatatlan sípokon ujjong a csönd”,

beleremegek, és tudom,
még világosodnak jövő-hajnalok.
beszélgetek a némasággal, most idő kell, hogy
megnyugodj, és halld csak,
a lelked bennem dobog, hiába vágysz el,
itt marad, és már nem is fáj annyira, hogy a
hajnali erdőben zokogok.

Idézet Szabó Lőrinc Hajnali himnusz című verséből való.

Furcsa tavasz

Würtz Ádám Jr.: Tavaszi szellő…avagy…A pipacs mező c. műalkotás inspirálta

Berobban ismét a várva várt tavasz,
vajon hoz-e újat, fényeset a ravasz?
Házi áldás, rügyfakadás még a régi,
repülj kék madár, segíts élni!
Szív a várakozástól hevesebben dobog,
új áramlat sebesen felénk robog.
Ha eljön, boldogságmámor önt el,
kevert illatkoktél mennyekbe emel.
Tavaszi fuvallat simogatja arcodat,
fúj friss leheletet, kisöpri panaszodat.
Reményt, szépséget áraszt a földre,
vadvirágos pipacsos szőnyeg-rétre.
Lángvörösen tündököl a távoli határ,
egy szabad pillangó is fölötte elszáll.
Pazar a látvány, szellő-vadmák-tánc,
ékes évszakfüzér fonta körforgáslánc.
Mégsem teljesen idilli a tájfestmény,
vakító légáramba kevert piros szemfény.
Fészket rak sok kellemetlenség,
nem várt furcsa földi jelenség.
Segíts a fájdalmas világ elviseléséhez,
örömmel várlak, jőj már, te fényes, hadd ne féljek!

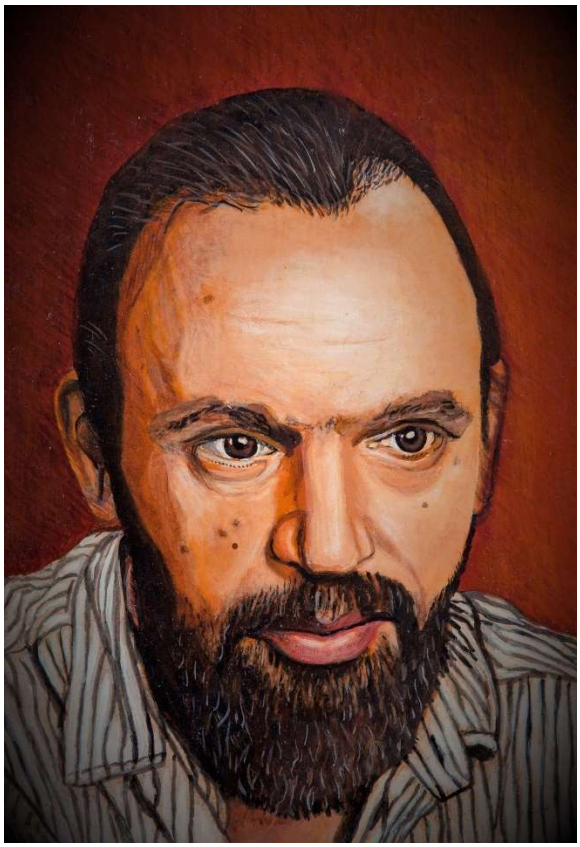

Kovács Iván

Bemutatkozás

1949-ben születtem Győrben. Életem első 5 évében a nagyszüleimnél laktam Győrságban, majd visszakerültem a szüleimhez Budapestre. 1956 eljövetelével a saját szememmel láttam, ahogy a ledöntött Sztálinszobrot a magyarok darabokra törték. Ugyanabban az évben novemberben elmenekültünk az országból, és Svájcba fogadtak be bennünket, mint menekülteket. Ott végeztem be az általános iskolai képzésem. 1963-ban kivándoroltunk Dél-Afrikába. Rettenetes honvágy gyötört Európa után, nehezen tudtam csak alkalmazkodni egy új kultúrához. Lelki összeomlást szenvedtem, és kórházba kerültem. Ez egy hosszú ideig egy ki-be huzavona volt. A nagyszüleimmel való tartózkodásom életem legboldogabb évei voltak, most D.-Afrikában kezdődött életem legnehezebb időszaka. Nagyon meredek és hosszú út vezetett oda-vissza, melyet én józanságnak nevezek. Régen lemondtam római katolikus neveltetésemről és most elkezdtem életem értelmét keresni. A válaszok végül keletről jöttek, főképpen a hinduizmus és a tibeti buddhizmus megismerkedésével, és ez a tanítási folyamat végül akkor lett kibővítve, amikor már 53 éves voltam, és hat év intenzív tanulmányt végeztem, mint az Arcane School (misztikus iskola) tanítványaként. Ekkorra már képzett író voltam, és elkezdtem ezoterikus témájú cikkeket publikálni. Ami a költészetemet illeti, az első kis versemet még középiskolás koromban fogadta el egy irodalmi lap. Azóta több magyar költőt fordítottam le angolra, köztük József Attilát (Külvárosi éjszaka és más versek), Faludy György Villon-balladáit, valamint egy angolra fordított magyar versek antológiáját. Feleségem, Estelle, afrikaans, aki két kiváló diplomával rendelkezik, az egyik pszichológiából, a másik nyelvészetből. 73 évesen, még mindig nagyon aktívan írok, és gyakran úgy érzem, mintha csak most kezdtem volna el.

Fehér halál

Újonnan érkezve beilleszkedett, megtanulta
a műszerek kezelését, nyomtatványok kitöltését,
társaival beszélgetett, teát ivott, és olvasta
a Pynchon által írt Súlyszivárványt.

Kint, az intézet kövezett szakaszán,
megismerkedett a hely hangulatával, a fehérséggel,
a nyitottsággal, a vakító fénnyel, a rontatlan
levegővel és mindennel, ami ott található.

Nézte, amint a habzó hullámok
Rázuhantak a markáns sziklákra,
egy örökké nyugtalan tengernek
durva bölcsős ringatása,

és figyelte a pingvinek egysoros
menetét, amint ügyetlen lábakon
a szédületes és szeles szakadék
peremén lassan cammogva haladtak.

Teltek a hetek, amint csodálta
ezt a furcsa új világot, és a levelek
jöttek és mentek e Déli-sarknak
távoli sarkából és igaz otthona között.

De aztán egyik reggel, mint akit
megbabonáztak, különös és idegen
vággyal ébredt hasonlóan, mint
egy tengerészé az árboc kilátójában.

Felöltözött, kilépett és sílécet csatolt
bakancsára, feltette szemüvegét,
és gyapjúsapkáját fejére húzta, aztán
elindult a csillogó ismeretlenbe.

Eleinte az elméje gyermekkori
emlékek foszlányaival volt elfoglalva,
amint egy hóember mellett játszott,
de aztán a gondolatok lassan elapadtak.

Úgy látta az eget, mint egy hatalmas,
jeges palota kupoláját, és a földet,
mint egy végtelen fehér szakaszt, mely
újonnan esett hóból lett volna kigurítva.

Oly kitartó és sajátságos ritmussal
mozogtak a lábai, melyben beilleszkedett,
mint egy Hare Krisna hívő kántálása,
melynek ellenállni jóformán nem lehet.

Végül megállt. Kicsatolta a síléceket
és leült, szíve telve volt a hó, a szél
és az ég mérhetetlen kísértetével, mely
határtalanul boldoggá és lelkessé tette,

és megvakítva a hideg fehér fény által,
hátra dűlve elaludt és elhunyt.

A VASFÜGGÖNYTŐL NYUGATRA

Fejem anyám ölébe hajtottam s a vonat egyenletes zakatolásától elaludtam. Mire felébredtem már a Dunántúl dombos vidékén jártunk, majd hamarosan megérkeztünk Győrbe. Az állomást elhagyva mentünk tovább Dezső bátyám és Éva néném lakásához, ahol már várt ránk a nagyanyám. Dezső bácsi, úgy tudtuk, már elmenekült az országból, mert aktívan vett részt a forradalomban, és minden forradalmárt, akit az oroszoknak sikerült letartóztatni, ki akartak végezni. Később még az is kiderült, hogy miután Dezső bátyám már átlépte az osztrák magyar határt, rádöbbent, hogy a felesége hátramaradt, és ezért visszaszökött a határon, de hamar megtudta, Éva néni egy külön csoporttal már elhagyta az országot. Erre sikeresen újra átszökött Ausztriába.

Arról is tudomást szereztem, hogy nagyanyám velünk jön nyugatra. Nagyapám viszont azt üzente, előbb még van némi elintéznivalója, utána ő is követni fog bennünket. Ez, amint később megtudtuk, soha nem valósult meg. Talán nem is akarta elhagyni Magyarországot, de eleinte ezt ő elhallgatta.

Aznap éjjel ott aludtunk Dezső bácsi lakásában, és másnap apám talált valakit, aki hajlandó volt bennünket autóval egy határral közeli faluba vinni. Nem emlékszem jól erre az utazásra, mert nagyon zsúfolt volt az autó, és csak keveset láttam az utunkból. Késő délután odaérve ideiglenes menedékre találtunk egy kopott falusi fogadóban, apám pedig elment valakit keresni, aki hajlandó lenne átvinni minket a határon.

Sötét este mentünk a falun kívüli kijelölt helyre, ahol csatlakozunk ahhoz a falusihoz, aki drága pénzért megígérte, átvisz bennünket a határon. Idős, sovány és róka pofájú paraszt volt, kitől rögtön irtóztam mihelyt meglátam.

A tervezett menekülés katasztrofálisan végződött. Amire csak lassan jöttünk rá, vezetőnk gyáván és becstelenül viselkedett. Ide-oda cipelt bennünket, és folyton azt volt a kifogása, hogy mindenhol orosz katonák vannak. Végtelenül hosszú ideig követtük a bokáig érő sárban. Elvesztettem az egyik cipőmet, majd a sötétben elértünk egy pontot, amikor kezem hirtelen elszakadt nagyanyám kezétől és a talaj eltűnt a lábam alól. Zuhantam a levegőben, ami abban a pillanatban örökké valónak tűnt a tudatomban, aztán hirtelen puhán megtört e zuhanás, mert nagyanyám már odalent fekvő testére estem, mely által eltörtem a karját. A rossz látási viszonyok miatt tettük ezt a ballépést, és egy árok aljára estünk.

A paraszt visszavitt bennünket a faluba, és nem volt más hátra, mint idegenek kegyelmére bízni magunkat. Menedéket találunk egy özvegy házában, aki a lányával élt. Miután kaptunk ennivalót, megpróbáltunk a lehető leggyorsabban nyugovóra térni. Nekem ágyat vetettek két összetolt székből, az apám, az özvegy lánya, és a nagyanyám elhagyták a házat, hogy találjanak egy orvost, aki nagyanyám törött karját tudná kezelni. Mire visszatértek, már mélyen aludtam.

Másnap reggel, miután ettem egy egyszerű reggelit, nagyanyámat megtaláltam egy kicsi szoba ágyában. Karja gipszben volt, de ettől eltekintve szívélyesen és mosolyogva fogadott. Egy ideig beszélgettünk, és a legfontosabb dolog, amire emlékszem nagyanyám e szavai voltak:

– A törött kar csekély dolog ahhoz képest, hogy a Jóisten megengedi sikeresen kikerülnünk nyugatra. Ezért én már ébredés óta imádkoztam.

Később anyámmal elmentünk a falu központi részére, és találtunk egy boltot, ahol cipőt is árultak. Anyám vett nekem egy hosszú szárú cipőt, amely felpróbálás után a lábamon is maradt. Miután anyám fizetett érte, a boltos megnyugtatta, ha ez a cipő rendesen meg van kötve, nem fog könnyen megakadni a sárban.

Apám is elfoglalt volt, és csak késő délután jött vissza az özvegy házába. Tudatta velünk, talált egy megbízható határőrt, aki megígérte, aznap éjjel átvisz bennünket a határon.

Emlékszem, káposztás tésztát ettünk vacsorára, és apám az özvegynek adott valami pénzt. Először nem akarta elfogadni, de apám végül is rávette. Látszott rajta, hogy a pénz jól jött neki, hiszen nagyon szegényes kis házban lakott s bizony, rászorult bármi segítségre.

Végre elindultunk a falun kívüli helyre, ahol a határőr már cigarettázva várt ránk. Egyenruhás, magas és erős termetével azonnal megnyerte a bizalmam, és tudtam, jó kézbe kerültünk. Látván anyámat a kis öcsémmel a karjaiban, egyből felajánlotta, hogy ő fogja cipelni. Eltaposta a cigarettacsikket, aztán azt mondta:

– Nagyon hideg lesz ma éjjel, ami nem rossz dolog. Már fagyott a föld, így legalább nem sárban kell gyalogolnunk.

Aztán elindultunk a falutól nyugati irányba. Fokoztuk a tempót amint követtük a határőrt, ki soha nem habozott merre is kell menni. Időnként megállt és engedte, hogy egy kicsit kipihenjük magunkat, aztán újra folytattuk az utat.

Nem tudtam mennyi idő telt el vagy mennyire messze voltunk a határtól, de végül is egy hosszúnak tűnő szakasz után vezetőnk megállt, majd azt mondta:

– Idáig tudom csak magukat kísérni.

Apám kissé aggódva kérdezte:

– Tehát Ausztria még messze van?

A határőr nevetve azt válaszolta:

– Nem, tisztelt uram! Az elmúlt tíz perc óta már osztrák földön haladtunk. Ezt nem akartam mondani, mert sokan nagyon elérzékenyülnek, ha megtudják, már átlépték a határt, és aztán elkezdenek kételkedni. Senkinek sem könnyű hátat fordítani a hazájának!

Mindannyian szinte lebénultan és csendben álltunk. Ezt a döbbenetes csöndet nagyanyám sírása törte meg. Apám, amint azt előre megbeszélték, átadta a határőrnek az összes megmaradt pénzét. Az öcsém visszakerült anyám karjaiba, és a határőr végül azt mondta:

– Innen már csak az a teendő, hogy egyenesen haladjatok előre. Tíz-tizenöt percen belül el fogtok érni egy helyre, ahol több szénakazal található. Ott töltsétek az éjszakát. Reggel pedig, mire kipihentétek magatokat, folytassátok az utat ugyanabban az irányban. Hamarosan rá fogtok találni egy kátrányos útra, és azon túl pár percre van az első osztrák falu.

Apám kezet fogott vele, mire a határőr megfordult, és anélkül, hogy visszanézett volna, vette az irányt a határ felé. Mi is tovább mentünk, de jóval lassabban, mint eddig. Elértük a kazlakat, ahol már más menekültek befészkelték magukat. Követtük a példájukat s én hamar elaludtam.

Másnap reggel, amint kimásztunk a széna alól, észrevettem, hogy a talajt ezüstös fehér dér borítja, és amint az enyhe ködben a téli nap rásütött, az egész táj csillogott. Ennek hatására annyira ünnepélyes hangulatom lett, mintha egy boltíves templomban egy fontos szertartáson vennék részt. Ez valami előérzete lehetett annak, hogy most már nyugaton voltunk és szaba-

don lélegezhettünk. Aztán csoportban a többi magyarral indultunk tovább nyugat felé, és hamarosan elértük a falut, ahol várt már ránk a segítség.

Az utolsó meghajlás

Itt állok előttetek,
a színpad függönye előtt,
sem görnyedve, sem tettetve,
hanem, mint egy halálraítélt,
éppen cellájából kieresztve.

Meg szeretném köszönni,
hogy mily hű volt mindenki.
Mindaz, aki velem tartott,
az élet útján együtt harcolt,
akár rokon, akár barát,

apa, anya, testvér, nejem,
kikkel megosztottam életem,
s kiket nagyra becsültem
úgy, mint számtalan mást,
akit még nem említettem.

Szóval még találkozunk
egy mennyei szegleten,
ahol béke s öröm uralkodik,
és hol örök lesz a szerelem,
vagy tán bolondít a képzeletem?

Kristófné Vidók Margit

Bemutatkozás

Kristófné Vidók Margit vagyok, 1954. 10. 23.-n egy alföldi kisvárosban Kalocsán születtem.
Pár évet tanyán laktunk, ami örökre meghatározta a viszonyomat a természethez, és állatvilághoz. Életem legkülönlegesebb időszaka volt, és mindig is a legszebb marad. 2016 óta publikálok a Poet.hu oldalán, valamint a Holnap Magazin oldalán is.
Tagja vagyok a MANE Magyar Alkotók Nemzetközi Egyesületének. Több internetes magazin is közli verseimet, valamint antológiákban is lehetőséget kaptam.
A Kortárs Magyar Irodalmi Kiadó Verslista, és az Irodalmi Rádió szerzője is vagyok.
2018-ban jelent meg első verseskötetem magánkiadásban: Álomszőttes címmel, majd 2021-ben Pillanatvarázs című könyvem a Holnap Magazin kiadásában.

Boldog percek

Nevess, csak nevess az élet csodás,
boldog percek, csupa fény ragyogás,
imádom fejeden a kalapot,
ezt a régi, bohókás darabot.

Mosolyod is tündöklően fehér,
mámoros pillanat mindent megér,
kinyújtom kezem, fogd meg szorosan,
szemed nevet vágytól fátyolosan.

Szerelmes nyarunkat nem engedjük,
ábrándjainkat együtt kergetjük,
veled dúdolnám örökké dalunk,
szörnyű lenne, ha már nem bízhatunk.

Dallamok

Zongora csodás dallamot játszik,
üteme csábít, fülembe mászik,
billentyűn gyémántként csillog a fény,
szállnak a hangok varázsos estén,
lelkemhez érnek, hozzá beszélnek,
apró rezdülések már becéznek,
a szívverés is ütemre dobban,
szeretet borít be mosolyogva.

Érezd a ritmust!

Csábító dallam, lüktet a véred,
figyelj a hangra, maga az élet,
érezd a ritmust, rázd le a láncot,
hullámzik tested, érezd a táncot.

Forró az éjszaka, izzik a láng,
elragad a zene, éled a vágy,
járod, a szambát nem figyelsz másra,
csak a lendületre, a mozgásra.

Hallgass a szóra, figyelj a dalra,
indul a lábad jobbra, majd balra,
mámoros érzés, érzelmek tánca,
ringó csípők sejtelmes románca.

Kering a szólam egy szál gitáron,
örökké tartson, most ez kívánod,
szépség és öröm, ujjong a lélek,
szemedben tánctól gyúlnak a fények.

Magányos éjszakák

Csillagok fürödnek az éj kékjében,
a csend beszél hozzám, és a kétségek,
újra itt ülök a korhadó padon,
hol szellő suttog bíboros alkonyon.

Tested melegét még érezni vélem,
míg mellettem voltál ez volt az éden,
gyönyörök tüzében izzott a testem,
szép volt ez a pillanat, - beléd vesztem.

Hű társam vigasztal, a néma magány,
suttogva kérdi, - hová tűnt a varázs,
végzetünk lett fájó szerelmünk veszte,
nem a szenvedély űzött tőlem messze.

Ezüst pára szökken hullámok felett,
reszketve hull alá, álmokat temet,
sós könnyek peregnek végig arcomon,
szívemben egy érzés végleg haldokol.

Dodoitsu

Hadonászok két kézzel,
az egyikben a botom,
felborul az egyensúly,
nagy hátast dobok.

Mesés pillanat

Szél sem rezdül a néma tájon,
napsugár csillan lombos fákon,
felgyülemlett érzések tánca,
a boldog szerelem románca.
Hűs csapadék oltja vágyamat,
szellő simogatja vállamat,
rügy fakad parányi bokrokon,
a Nap játszik felhőfodrokon.
Bogarak pihegnek fűszálon,
mesés pillanat, - elvarázsolt,
ezer parányi csoda repked,
óvatos légy! - megsebezheted.
Pillangó száll, lebegő szépség,
megpihen kezemen, - becézném,
simogatnám bársony szárnyait,
ha elröppen, - viszi álmaim.

Lehetőség

Átölel a félhomály,
a hajnal reszketeg fénye oson,
oszlik a sötétség, foszlik az álom,
ásítozó ablakban, remegő fénycseppek,
új nap virrad, új lehetőségek,
hogy átélhesd a csodát, tenned kell érte.
A varázsszó, - mosoly, szeretet,
nem kerül semmibe, csak add tovább,
szebbé téve sok ember napját,
és e gyönyörű érzés visszaragyog rád.

Esőcsepp mesék… Kalandos utak

Halk morajlás odafentről,
villám cikáz, a szél metsző,
hegyek felett sűrű pára,
ott az eső fellegvára,
a sok felhő egyre dagad,
széle rojtos, el is hasad,
lezúdul az égi áldás,
fénylik tőle már a szántás.

Ablakomon halkan koppan,
felhőből jött apró csoda,
megcsillan a halvány fényben,
esőcseppek felhő-kékben,
szomjazzák a fák, virágok,
földünk, - mint egy vén, iszákos,
repedések kérges testén,
éltető víz, - már csak emlék.

Fénylő kis-gömb tovaszalad,
megnézni, hogy hol a patak,
lecsorog a fűszálakon,
végigfut az árokparton,
követi őt többi társa,
esnek ők a földre, fákra,
koppanva a mélybe érnek,
egyszer úgyis visszatérnek.

Hullámokon lovagolnak,
egyre jönnek, sokasodnak,
tovaviszi zúgó folyó,
tenger ölel kalandozót,
tiszta vizű hús patakban,
száraz, forró sivatagban,
eső hangja lágy muzsika,
új élet kel karjaiba.

Miért?

Kihunyó csillagok az égen,
elhullanak csillagösvényen.

Titkaink lesi az alvó táj,
ne szólj kedves - a beszéd most fáj.

Vad lázként izzik szenvedélyünk,
felhők takarják el reményünk.

Miért tűnik el minden mi szép,
nappallal az éji csillagkép.

Harmatcseppekké váló álmok
szikráznak, mint üvegkristályok.

Miért kell veszítenünk mindig
midőn a hajnal fénye izzik.

Lehet-e szivárvány sírokon,
mikor az égalja bíboros.

Miért érezzük a lobogást,
ha nem halljuk a szívdobogást.

Haiku

Homályos égen
ezüst pillangó röppen
illanó ködfolt.

Festett vászon

Kristályfényű ragyogásban,
pipacsszívű csókolással,
nyár varázsol gyémánt kéket,
bárányfelhőt nagyon szépet.
Tó hullámzik azúrkéken,
vitorlás ring hófehéren,
aranyszínű búzamezők,
szélében ház, - szalmatetős.
Udvarában sok-sok virág,
gémeskúton lógó imák,
ezredévek jönnek-mennek,
halk szavúak itt a csendek.
Illanó fény, tündér táncol,
fenn az égen ezüstfátyol,
délibábos pusztaságon,
szellő nyargal szalmalángon.
Csipkekendő faágakon,
nap ámul e káprázaton,
kobold csücsül a zöld mohán,
kezében egy aranybogár.
Érdekes, és bizarr világ,
minden sarkon nebáncsvirág,
szemfényvesztés, vagy csak álom,
életre kelt festett vászon.

Eltévedt lét

Hullámokon csillan a fény,
vízcseppekkel játszik a szél,
tóparti sás susog halkan,
ringatózik magányosan.
Eltévedt lét a tó tükrén,
hűvös vízen száll könnyedén,
szomorúfűz selyemsálként
hull vállamra; sóhajtásként.

Vágy tanyája

Szellő borzol tó tükrére
hullámfodrot; öröklétre,
bíbor alkony színez fákat,
fűzfalombra aranyszálat.
Vágy tanyája; tóparti ház,
szenvedélytől gyötör a láz,
visszatérő régi álmok,
felvillanó képfoszlányok.

Időutazás

Őrláng vigyázza a megélt időt,
Peregve hull a fájdalmas emlék...
Riadtan keresem közös jövőnk,
Suhogó szárnnyal angyal lép mellém.
Szelíden felemel; múltat idéz,
Tisztán láttatja nem volt tévedés.

Reggeli pillanat

Álmosan nyújtózik a reggel,
körbefonja csillag-álmaim,
éhesen ébred bódult szívem,
feledve szép látomásait.
A pillanat bársony ölén,
láng-ajkú nap kúszik fölém,
szeretget, cirógat lágyan,
aranyló virága nyílik a mában.
Igen, ez a perc csak az enyém,
soha nem adnám semmiért,
gyere! - csábít a hullámzó kékség,
kosárnyi reményt ringatva ölén.

Kavargó érzések

Hűs hullámok körbevesznek,
tanúi a gyötrelmemnek,
tóparti fák bólogatnak,
láttak ők már boldogabbnak.
Kacagó szél selyem füvet
simít lágyan; reményt ültet,
susog a nád elmúlásról,
a hajdanvolt ifjúságról.

Visszanéző

Csábító tegnap már csöndesedik,
jelen és jövő itt gyökerezik,
aranyló levelek szép varázsa,
rajtuk csillan bíbornap karátja.

El nem csókolt csókok heve rezdül,
száraz, csüngő levelekre feszül,
még hallom, - itt bent a szív zakatol,
elmúlt napok élnek még valahol.

Csalódások, szeplőfoltos álmok,
visszatérő pillanatra várok,
rozsdát szitál fák hegyén a remény,
elfelejtett szép emlék száll felém.

Részemmé váltál

Láttam sok távoli város tornyát,
Lyukacsossá váló cirádás formát,
Mintákat az idő vasfoga vájta,
Nem hozott látásuk sohasem lázba.
Nyugalmat kis fatornyos falum adott,
Ott voltam boldog, ahol a fény hajolt,
Óvtam, féltettem, hogy elveszik tőlem,
Örök részem lett, hol álmaim szőttem.

V á g y o m r á d

„Mint gyermek, aki már pihenni vágyik”,
ki álmok szárnyán repülne veled,
és amíg gondolatom bóklászik,
apró csókokkal becézem szép szemed.
Édes együttlét nincs más, csak te meg én,
pihegő vágy reszket a válladon,
szenvedélyünk magasba szárnyal, pőrén,
csillagköd takar, lágyan átkarolsz.
Ősrobbanás, ami kitörni készül,
már kevés itt a csók, ennél több kell,
a vad mámorba lelkünk beleszédül,
annyira vágyom rád, szeress, ölelj.
Míg szívem dobban, izzik a parázs,
„mely téged minden kínban megtalál”.

Az első sort József Attila „Thomas Mann üdvözlése” című verséből, az utolsó sort „Emberiség „című alkotásából vettem kölcsön.

Krivák – Móricz Judit Ilona

Bemutatkozás

Krivák-Móricz Judit-Ilona vagyok. 1953 ban születtem Budapesten. 14 éves koromban kezdtem el írni. és az 50.-es éveim elején lett lehetőségem a NET segítségével publikálni. Először a SZT. Koronán, majd a FUSZ Magyarerő irodalmi rovatában jelentek írásaim. Bodó János társam hívott meg a magán irodalmi oldalára. Itt a mai napig publikálok és szerkesztem a Bodókert.hu oldalt társaimmal. Amikor elkezdtem használni a NET-et, itt nyílott lehetőségem több iro - dalmi csoporthoz csatlakozni és saját blogot nyitni melynek neve: „ÍRJUK SZÉP IRODALMAT", ami az írásaimat tartalmazza. A legtöbbet verset írok, de jelent meg esszé, próza kisregény 2-4 részes és anekdota is tőlem.

Gyula városa

Kedvenc városom Gyula.
Minden évben várom, hogy
nálad lehessek pár napot.
Hívogat a megszokott szállásom.

Szobánk, amit mindig igénybe veszünk.
Az utca, ahol lakunk. a patakpart bal oldalán.
Csodás szomorúfűz fasorod, s
a kis park a szállónk mellett,
óriási fáival, kies sétányával.

Tiszta ápolt utcáid, muskátlis erkélyeiddel.
a főutca tiszta vizűszökőkútja,
s szemben az égbe nyúló sárga
templom íves tornyai.

A nálad lakó emberek kedvesek,
csendesek nem rohan senki
sehová sem.
Inkább megállnak meghitt
beszélgetésekre, barátkozásra.

De jó nézni is.

Aranybarna gyógyvized
messziről méltán híres.
Más országból jött emberek keresik
nálad az enyhülést.
A csodás víz átöleli testem,
enyhül vagy eltűnik a fájdalom!

Alkonyatkor dús lombú fáid susogása
esti patakparti sétára hívogat,
Almássy kastélyod méltósága
lenyűgöz. Román templomod a kertjével
s a parókiával elámít.

Ami TE vagy, és neked van:
szépséges épületeid, kedves patakod,
árnyas ligeteid, magasba törő tornyú
templomaid, igéző múzeumaid.

Remélem nem csak nekem
szépséges kedvesek.
S ha Isten megadja jövőre is
itt lehetek nálad.

Átkozottak rabszolgája

Átkozottak rabszolgája vagy
Hatalmas mellénnyel.
Satnya testedben
ordít a gonosz.

Kinek? minek képzeled magad????
Napóleon reinkarnációjának??
Egymillió ember halt meg akkor…
akkor és abban a háborúban
a kis korzikai káplár vezérlete alatt.

Ez nem rettent el.
Ő azt mondta UTÁNAM
ELŐRE mondod TE.
Én vagyok a VEZÉR
Állítod.

Ha lesz háború, akkor már
az atom dönt és nem TE.
S az atom nem válogat,
sem embert, sem országot.

Már nincs olyan bunker, ami megvéd.
SENKIT SEM!!!
ESZTELEN!!!
Most GAIA testével játszol.
Zsugor agyad ezt nem fogja föl.
S akit szolgálsz, az sem marad életben.
Nincs olyan pénz, hatalom. mely felment,
szolga lelked mantráz.
a mágikus szövegek nem védenek.

A neved és a tetted már így is történelmi.,
de nem úgy ahogy szeretnéd,
Nem vagy vezére se hadnak, se országnak.
Ócska rongy/ bohóc vagy.

Magányos voltam…

Magányos voltam,
gyermeknek is felnőttnek is.
A gyermekhad el nem fogadott.
S én sem tudtam velük mit kezdeni.

Múltak az évek, csendesen.
Haver lehetett volna, ha akarom.
De ez a csillanó semmi nem kellett.
értéktelen lett.

S az igazi barátság rám talált.
Julinak és Paulának hívták.
Kevés időnk adatott.
Már csak a temetőt járom.

Hidd el most is próbálkoztam.
de az nem megoldás
ismét és ismét. hogy
rábólintok a másik erős egyéniségére.

Mely csupán önmagáról szól.
s azt akaratról mely behódolásra
kényszerítene.
NEM KELL,

ilyen áron NEM.

Már nem keresek.
nem, feladom,
TUDOMÁSUL VESZEM.
Megértettem, hogy mindent és mindenkit
el kell veszíteni.
hogy NE KELLJEN VISSZAJÖNNI.
Ide a FÖLDRE, ha lehet NE…

Az egyedüllét nem magány.
Termő lehet ez is.
csupán rajtam múlik.
S az igaz barátok ott várnak rám a túloldalon.

Hetven év…

Hetven év,
úgy repült, mint a pillangó
szárnyának egyetlen rebbenése.
Vissza már nem nézek.

Nincs értelme a nosztalgiázásnak.
Ami múlt az elmúlt.
Ami előttem van még,
arra kell figyelmezni.

S az aznapra koncentrálni.
megtalálni, ha van benne szépség.
Vagy megküzdeni a bajjal.
Legyőzni és tovább lépni.

Nyugalmat találni,
szépet olvasni.
Fejet hajtani, ha kell.
Hisz hetven év után
minden nap egy ajándék.

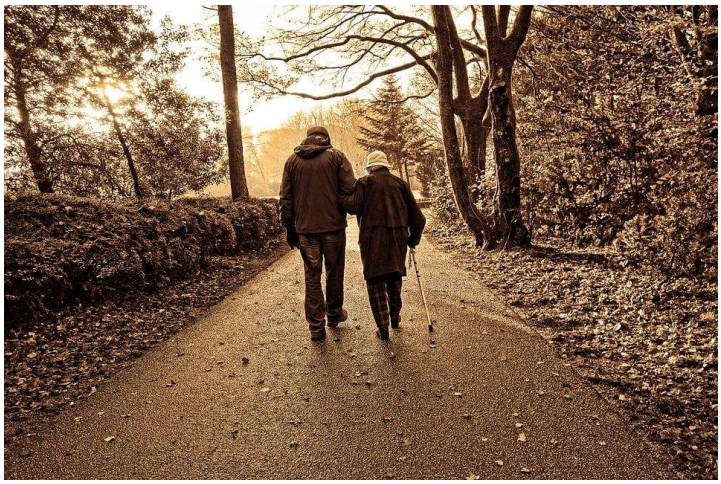

Lelkek tánca

A testem jajong
vonaglik a fájdalom.
Gyomrom remeg
a lábam nem tart meg.

Az ételt kiveti a gyomor.
a folyadék az egyetlen
ami bennem megmarad.
Írhatnám végletekig a baj,
a lélek áll és vár.

TŰR

Amióta létezem,
Kitartó
kemény
makacs
öntudatos
Tartja a testet.
maradni akar.

Még van feladata??
IGEN
Van feladata, de
egy másik testet kell istápolnia.
ott van még teendő.
Megtámogatnia és újraépíteni,
Megtámogatni a másik gyengébb lelket is,
Hogy mindkét test és lélek folytathatja
a maradék földi életét.
EGYÜTT

Hol vagytok?

Hol vagytok?
ti férfiak: azok az igaziak?
Nem izomkolosszusra vágyok,
de KEN baba sem kell.

Nem teuton lovagot keresek
vagy egy asszaszint.
De lehet, hogy nem jó
helyen kereslek benneteket.

Én írom sokszor a keményet.
én a gyenge nő??
Keményen fogalmazó férfira vágyom.

Keresek egy Új Ady-t.
József Attilát,

Ki megfogalmazza az igazat!
S a kemény fogalmak szép lírai
dallamsorban íródnak a papírra!

A lélekből diktált sorok
megdobogtatják majdan a szívünket!
S eme hevület varázsolja
élővé a valót!

Várlak hát kedves új titán!
Ki nem csak csillámló, édes semmit
vet a papírra!
Nem édeleg és nem mismásol!
Tisztán, becsülettel áll ki
és fogalmazza meg az
ÖRÖK IGAZSÁGOT.

Szépség

Hajad enyhén hullámos
szőke loreley
Barby az alkatod.
Fejeden korona,
Na de meddig marad így?

Gyilkosod az idő.
Ő mondja meg.

Ahogy múlik hajhad ősz és ritkul
görbül a hát, fogad elveszted.
ráncosodik vékonyul a bőr.
az erek lilásan dagadnak kifelé.

S mi marad?
Ki tudja ….
S már nem vagy önmagad.

A kehely mely a tested
romos…
Na de a lélek?
mely e testben él?
Az időtlen lélek?
Ő AZ ÉRTÉK.

Már ha…
Gondoztad e?
Ápoltad e?
Tanítottad e?
Hagytad e fejlődni?
S így széppé tenni?

Hisz az igazi szépség Ő.
talán kedves, szerény
művelt, nem hivalkodó,
Nem ármánykodó.

A testi szépség uralma alól
felszabadulva mutatja önmagát,
csendben meleget sugározva,
tárulkozik fel
Fénylőbb és szebb bárminél
ami matéria.
A LEGCSODÁLATOSABB A LELKI SZÉPSÉG.

Utcahossznyi

Utca-hossznyi,
nem lehet több ötven méternél.
belátható az út.
Még csupán ennyi vár még rám,
De ez az út lesz a leghosszabb, legnehezebb.

Itt vár a legtöbb buktató,
legtöbb baj és gond.
A legtöbb fájdalom,
S nem csak fizikálisan.

Az utamat csak EGYEDÜL tehetem meg.
minden segítség nélkül.
pedig ez az út rövid,
Hisz látom a végét.

Ott vár a kapu.

SZÉP,
nagyon SZÉP.
Fényárban úszik és hívogat.
IGEN! Menni fogok
és boldogan.

Ezen rövid szakaszon
ér a legtöbb fájdalom,
A VESZTESÉG FÁJDALMA.
Vagy engem hagynak el,
vagy én veszitek, és azt TUDATOSAN!

A barátaim már megtették ezt az utat.
S átlépték a kaput,
Már csak én maradtam.
Igaz barát nélkül.

Kicsi családom elvesztése lesz a legnehezebb.
nem magamat sajnálom.
ŐKET
mert ők maradnak.

Vágyaim már nincsenek
hála Istennek,
Nem tarthat itt az anyag,
vagy az anyag birtoklásának a vágya.

Mindent és MINDENKIT itt hagyok.
S igazán most fogok SZABADDÁ válni!
Ez lesz a valódi TELJES és TÖKÉLETES
SZABADSÁG.

S akkor kapok nem csak lehetőséget,
JOGOT is a kapun át való BELÉPÉSRE
REMÉLEM ÖRÖKRE,
Hogy nem kell, mint rossz tanulónak
osztályt ismételni.
s újra leszületni.

S az utolsó vizsgán a megmérettetéskor,
figyelembe vége rossz és jó-cselekedetemet,
Átengednek és átléphetek
a hőn áhított kapun.

REMÉLEM ÖRÖKRE.

Tavasz

Nézem a fák leveleinek zöld selymét.
Láttam ahogy a kis rügyekből apró levelek
majd szép bokrosodó csodák válnak.

Nem hajszoltam az időt.
Jött az ősz, majd a tél fehér
szürke és fekete színei.
Lelkemben nyomot nem hagytak.

Megszoktam már, s ahogy
múlik az idő, a tél egyre
rövidebbnek tűnik.
Ahogy idősödöm a borús tél
is lehet pihentető, megnyugtató.

De úgy rohan az idő.

S azt veszem észre, hogy megint itt
a langy meleg, a simogató.
A fák ébrednek és itt van újra
a fák leveleinek zöld selyme.

KÖSZÖNÖM

Hallgasd a tested.
Hallgasd a lelked.
Hallhasd a lelkedben muzsikáló zenét.
Hallgasd a zene ritmusát,
Dallama csengő bódulatát.
Hallgasd a felsőbb éned.
Hallgasd Istent dicsőítő éned boldog dalát.

Éned dicséri a Teremtőt, köszöni az
Ajándékot, mit Istentől kapott.
Köszöni a mosolyt melyet kapott.
Köszöni a mosolyt, mely az arcot varázsolja,
Köszöni a simogatást, melyet a lélek kapott.
Boldog a test, pedig halandó,
Boldog az Én, mert Istenhez tartozó.
Isten adta lélek,
Isten adta Test.
Ajándék, mely mind a TEREMTŐTŐL való.
A teremtmény ereszkedik térdre,
S lelkét tenyerén ajánlja az Égbe.
Köszöni az ajándékot, melyet szeretetből kapott.

M. Karácsonyi Bea

Bemutatkozás

1972-ben születtem Pécsen, ma is itt élek. A versek már gyerekkorban elbűvöltek, még nem tudtam beszélni, de a mondókás könyvet fel kellett olvasni nekem minden nap. Azt hiszem, már itt elkezdődött a kapcsolatom a lírával. Gyerekkoromban prózákat írtam vagy kitalált romantikus történeteket gyártottam a barátaimnak. Boldog voltam, amikor a tanárnőm felolvasta órán egy-egy novellámat. Faltam a könyveket, tizenkét évesen elolvastam a Csendes Dont, kis tinédzserként Verne számtalan művét, Galaktika és más magazinokat, Lovecraft novelláit, szerelmes regényeket. Mindig elbűvöltek nagy költőink írásai, de első versemet csak harminckilenc évesen írtam, és akkor regisztráltam a Poet verses portálra, mivel azt dobta ki elsőre a kereső. Itt rengeteg kedves embert ismertem meg, összetartó jó csapat volt a blogokban is, imádtam ott lenni.
Annak ellenére, hogy kiadványszerkesztő és szoftverüzemeltető a szakmám, számomra csak ekkor nyílt ki az internet világa igazán. Verses kötetem egyelőre nincs, mindig úgy érzem, érnem kell rá, csak a legjobbakat szeretném az olvasóknak átadni. Mint minden ember én is kedvelem a szépet, imádok festményeket, grafikákat, képeket, szép dolgokat nézegetni. Így nem is csoda, hogy egy éve már festek is. Két, most már felnőtt gyerek édesanyja vagyok, két és fél évtizede házasságban élek.

Kökényköd

Ha úgy szeretnélek, mint neon az éjjelt,
nappalnak öltözött tereket nyitnék,
templomi harangnak én lennék a nyelve,
szobádba éjféli harangszót vinnék.

Ha városom lennél, én a panelházak,
megrebbenő álmod közt, szép fénykereszt,
horizontra másznék égig erő létrán,
s látnád, új csillag virágzik az ég felett.

Ha te árnyék lennél sötét, anyagtalan,
kökényköddé válnék, kísérném lépted,
az éjszaka alatt már feloldanálak,
hogy önmagamba rejtselek el téged.

Mint ópium

Olyan gömbölyű ma bennem minden;
az imák, szonettek, és népdalok,
hangtalan rezegnek - legfőbb kincsem,
fejemben egyik-másik felragyog.
Képeim futnak a képzelettel,
és álom-jelenetekké válnak,
zord-sötéten vagy napfény-jelekkel,
verseimbe írva elém állnak:
Hímzett virágok szélbe hajlanak,
sárga koszorú kerül az égre,
cserepemben kikel a hagymamag,
kivarrott fa lesz a világ éke.
Az írás ópium nekem, kábszer,
mint a frissen fejtett, fénylő mákszem.

Dramaturgia

majd úgy jössz mint a
peron-hideg magány -
vonatfütty sípol ki
de az éjjel fekete vagon
pókháló-áttetsző
szárnya lesz a lepkéknek
vakító vásznak között

Tükröződve

hangos szavaknál
úgy vagyok kabát nélkül
ahogy te sosem
jég rian
a pupillában
és csobban ki a tó
ezüstpikkelyű hold-hal vagy
egem homlokáról űzve a sirályokat
---
az egyetlen fehér vitorlának látszom
a sűrű sötétben
ami a szemedben lakik
már nem írok rólad verset
sem lírát
szabadság ez
- mint ahogy a szél nyargal
nincsenek súlyozások
pontok és keretek
nincs zárás
ahogy kezdet sem
vagy maximum nem figyelsz eléggé

Rácsozat

Bezárva éveim mögé – élő látszat,
és hogyha a Hold fél, épp úgy vele félek,
amikor vacog, mint szél fújja a nádat,
a vacogásába én is beleférek,

és mindegy az, hogy köröttem üvegfalak,
vagy a hajamból lesz hamuszínű bánat,
az idő tőrcsontja kettéoszt, elfarag,
búcsúzik lélektől a vérhús. Holtjárat.

Előbb összefázok még az ellenséggel,
bolondos április csókolózzon velem,
Sakura bársonya kergessen meg széllel,
nyáron strandpapucsot lássak az Istenen.

Flamingó-felhőkkel, ha elhív szent mantra,
égi laptopomon is csak verset írok,
talán dinnyehéjat viszek a rakpartra,
ha József Attila ott lesz, rákacsintok.

Altató

Szilvaillatú szirmokba rejtlek,
közé könnycseppnyi szerelmet ejtek,
aludj csak, aludj el, vigyázok rád,
míg megmászod az elme ködormát.
Röpke sámántitkot varázsolok,
és a szívünk, mint a varázsdobok,
csendben, hogy csakis a miénk legyen,
álmodat elviszed fényszekeren.
Aludj, csak aludj el, vigyázok rád,
szorítsd meg a képzelet habfodrát,
indigó-szelíd az éjjel szeme,
lélegzetcsendünk lágy pillezene.

A tiltott

Mint nyárelőn, ahogy körbe fon a fény
- rózsaillatú és cseresznyepiros,
ahogy estben zeng az énekköltemény,
oly nagyon szeretem én, ami tilos.
Igencsak kedvellek Te szép - nem szabad,
érintésed rajtam bársonyos ruha,
ha visszasimogatlak, szatén szakad,
és szádnak vonala kemény-vajpuha.

S ha egymásra nézünk csillag szikrázik,
bennem felrobban egy pár szupernova,
de tudod, a legszebb, ahogyan játszik,
pucéran csábít a vágy, az ostoba.
Mert vagy nekem a kígyó és a bűvös,
édenkertben alma, édesen bűnös.

Egy Ráchel

Vajon hány messiás kell,
hogy haza vezessen hozzád?
Már bibliai vagyok, egy Ráchel,
és mielőtt kiátkoznál,
végy belőlem ki minden nőt,
vagy csak törd el a bordád.
Itt van a sosem volt szeretőd,
vágd el az álmok torkát.
Vajon hány messiás kell,
míg angyalszárny felöltöztet,
és egyenes gerinc és mell
közül a halál kiköltözhet?

Hordom

selyemkendő suhogás
ahogy szempillám súrolja bőröd
ujjbegyem érintése katicarebbenés
pirosba oldódó ecsetvonás
veréb és vércse az álom
kávészemű ébredésbe repül
monokróm áll félre
színeződik a kontúr
minden nap egy újabb festmény
bekeretezhetetlen az idő
improvizálom a mát is
míg mellkasom alatt
fehér virág

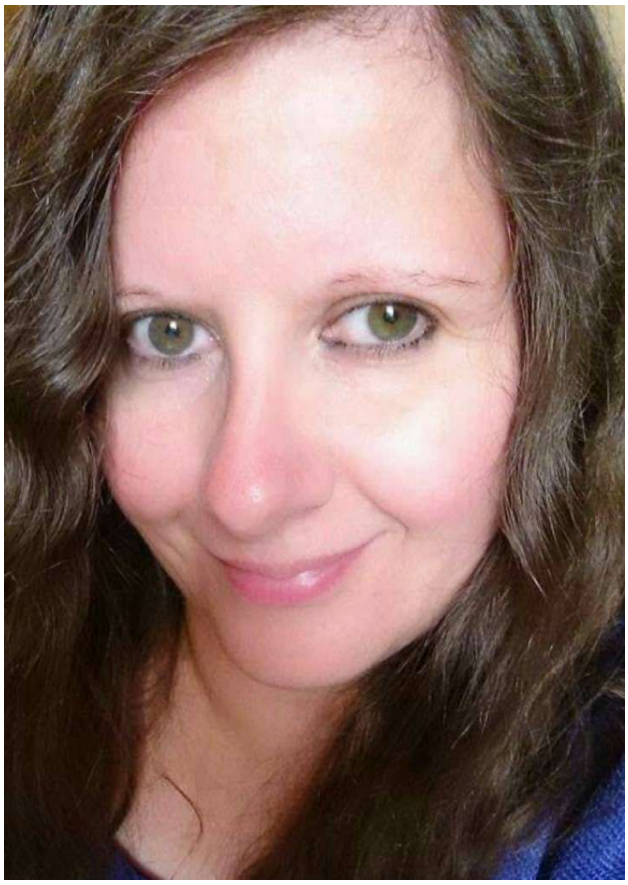

Máthé Rozália

Bemutatkozás

Máthé Rozália, Roszka vagyok, 49 éves fogyatékkal élő kerekesszékes. De, ez engem nem zavar. Megszeretném mutatni az embereknek, hogy mi rejlik a gondolataimban. Kaposváron élek. Amire nagyon büszke vagyok, hogy önerőből eljutottam addig, saját verses kötetem, nyomtatott formában, a kezemben van. Gondolkozásom egyedi sokan mondják. Biztos igazuk van. Nagyon szeretek írni, kaptam rengeteg elismerő oklevelet. Antológiákban is szerepelek. Éppen egy mese-sorozaton dolgozom, sokat pályázom. Ez vagyok én… Írói nevem: Rose Logan

A lila akácos

Lila akác illata nyomot hagyott,
Egy ház teraszán illatozott.
Szépen csüngtek lilásan,
Kapaszkodva az indában.

Ott a kultikus ház teraszán,
Csodálatos látványán.
A lila akácok illatát viszi a szél
Parfümözve az utcákat,
Lila akácos vágyakat.

Lila akácok teraszán,
Szememben édes bálvány.
Az utcák illata,
A kultikus ház terasza.

Magnóliák a szélben

Egy kócos kis pillanatban,
Magnóliafák nyomomban.
Illatuk tovaszáll a tavaszi szélben.
Melegség járja át szomorú szívem

Magnóliafák színekben, pompáznak,
Hol rózsaszínben hol fehérben láttatnak.
Átgurultam csodás ligetben,
Magnólia szirmok a szélben.

Magnólia a szélben, kavarog,
Elbűvölő látványt láthatok.
Kellemes illatukat érzem,
Tulipán szirmok a szélben.

Kávéház teraszán

Szürcsölőm kávém, kényelemben,
Gőzölgő Latte kávé kezeimben miközben,
Székemre csendesen leültem,
Hallgatom magamat merülten.

Egy hangulatos kávéház teraszán,
A külső élet zaján,
Bámulok mélán magamban,
Egy zamatos kávét öntök magamba.

Elvarázsolt ez a hely,
–Pincér egy fagyi-kehely rendel.
Kint mászkáló rohanó emberek,
Odabent csendem világa töri meg.

Egy csendes zug, egy ihlet kell nekem,
Ahol önmagam csendjébe temetkezem.
Egy korty kávé, zamata,
Lassan le-le csusszanna.

Ott a hangulatos kávéház teraszán,
A melange mámoros zamatán,
Ahol a beszéd halk moraja,
Megszületik versem pár sora.

Margaréta tengeren

A napsugár fényei sejtelmesen fénylő,
Előtte mosolygós margaréta mező.
Kacéran imbolygó szélben nevetve,
Fehér szirmok a nap fényeit követve.
Ahová nézel margaréta, szívmelengető kacérka.
Mennyei fények tengernyi bokréta.

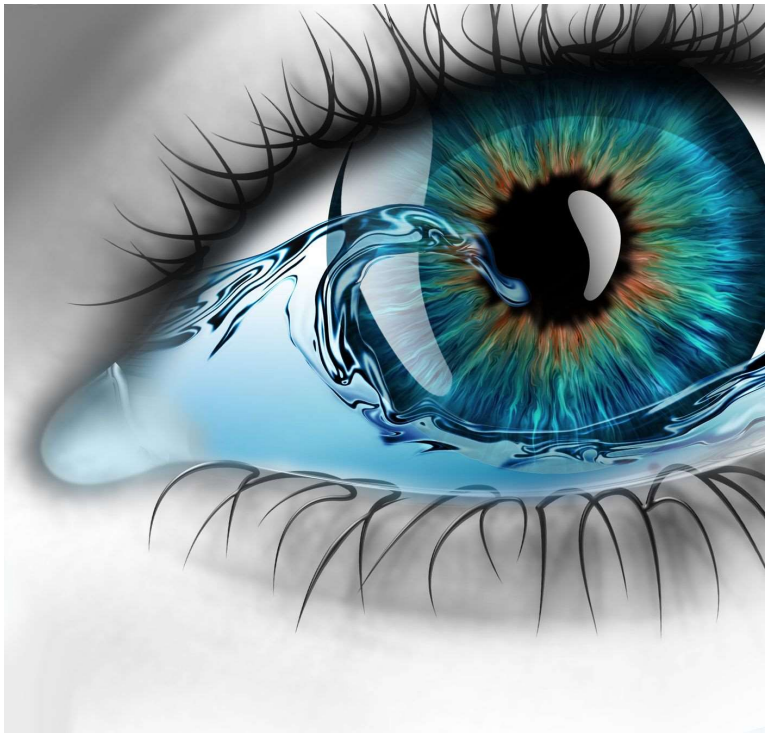

Könnyek a Tükörben

Fiatal arcom keresem tükrömben,
A múlt emlékeibe temettem.
Néha - néha még látom képekben,
Felbukkan fiatalkori énemben.

Szegény tükrömet sajnálom,
Siratja zsenge fiatalságom.
Gyűrött arcom bámul vissza rám,
Pergek le a homokórán.

Amíg fiatal arcomat láttam,
Órákig bámultam csak bámultam.
De most már csak jajgatok,
Arcom megkopott, időm elfogyott.

De ez az élet rendje,
Hiába könnyezek tükrömbe.

Görbehátú kis fácska

Az a fa ott áll bármilyen kicsinyke,
Magányosan állva kicsit görbe.
Körbe utazzák napjában százszor,
Nem siratja őt senki, csak a könnyező zápor.
Tavasszal „ő" még kopár,
A zöld levelekre türelmesen vár.
Egyedül vár magányosan,
Alatta sok árvácska mosolyog,
Bús ágaknak vigaszok.

Égi pamacsok

Egy bongyorka felhő,
Mily csodás a teremtő.
Úszik- mászik fátyolosan,
A bámulatos kék égboltban.
Mint apró fehér pamacs,
Festeni lehet szebbet és jobbat?
Felnézek az égre ez a pillanat,
Szemeimet megigézte
Az égen sorakozva pacsmagok,
Gyönyörködtető állapot.

Pókasszony fája

Mint egy póklábú fa,
Az utcán csodálkozva.
Lomhán hol gyorsan,
Tekergő a zöld hálóban.
Lefelé kúszik szélesen,
Árnyékot rád hadd vessen.
Milyen csodálatos alkotás,
A természet oly csodás
Rejtélyesen magában állva,
Pókasszony virágos fája.

Mészáros Lajos

Bemutatkozás

1948-ban születtem. Szeretem a verseket magam is elég sok verset írok. Vers írással 2007 óta foglalkozom, amatőr szinten. Eddig több mint nyolcszáz versem jelent meg, különböző internetes oldalakon. Legtöbb a POET oldalán itt több mint 700 versem megtalálható és olvasható. Verseim néhány POET antológiákban és Holnap magazin antológiákban és Így írunk mi című kötetben is megjelentek.
Saját kötetem még nem jelent meg, de tervezem a közeljövőben.
2018-óta tagja vagyok a Tanka János irodalmi körnek.

Vihar az Atlanti-óceánon

Egy vidám hajóútra indultunk ketten,
Míg élek, ezt az utat el nem feledem.
Tűző nap ragyogott az Óceán fölött,
A napsugarak mögött vihar rejtőzködött.

Ütemesen siklott a hajónk előre,
Felhő ereszkedett a látómezőben.
Hirtelen hatalmas vihar kerekedett,
A kapitány rutinosan cselekedett.

Most mindenki hagyja el a fedélzetet,
Mert a nem várt vihar sajnos megérkezett.
Nyugodjanak meg, pánikra nincs semmi ok,
Ezek sajnos előre láthatatlanok.

Sötét felhő vonult az Óceán felett,
Szilaj hullámok tomboltak hajónk mellett.
Recsegve, ropogva haladtunk előre,
Vajon odaérünk-e a kikötőbe?

Tajtékzó hullámok taraján haladtunk,
Néha a hullámok völgyébe lecsúsztunk.
Óriás Hullámok csaptak át felettünk,
Sajnos viszont láttuk, mit délben megettünk.

Tengeribeteg lett az egész társaság,
Mindenki öklendezett, ez a valóság.
Egyedül a személyzet állta a sarat,
Az utasok többsége kabinban maradt.

A vihar éjszakára elcsendesedett,
Az utasok többsége elszenderedett.
A bárban néhány ember ropta a táncot,
Nem akart kihagyni egyetlen románcot.

Szólt a temperamentumos spanyol zene,
Vígan mulatott a vendégsereg fele.
A Kanári-szigetekhez közeledtünk,
Ritmusos spanyol tánctól fel melegedtünk.

Távolból fényeket véltünk felfedezni,
Közeledett a part, elkezdtünk örülni.
Viszontagságos utunknak itt lett vége,
Fohászkodva néztünk fel a magas égre.

Spanyol hajóutunk emlékére

Pirkad

Pirkad, kibontakozik a hajnal,
Mint bimbóból a nyíló rózsaszál.
Álmom elillan, szól a madárdal,
A vicinális füttye messze száll.

Felöltözök, nézem az ébredést,
Miként jön elő a messzeségből,
Figyelem az első napsugarat,
Kipattan az égi szürkületből.

Beleborzongok, szép a természet,
Minden új nap megújulni képes.
Leveti az elhasznált ruháját,
És új pompával ragyogni képes.

Gyönyörű az élet, ha rátalálsz,
Álmodozva nézheted a csodát.
A lelki szemeiddel mindent látsz,
Ha az igaz szerelem rád talált.

Szedd össze magad

A megcsalásnál nincs fájóbb érzés,
Olyan, mint egy fájdalmas kivégzés.
Értetlenül állsz a dolgok előtt,
Már semmi sem olyan, mint azelőtt.

Mikor összeomlik benned minden,
Mikor már kedved élni nincsen,
Akkor ki önt életkedvet beléd?
Hogyan kerül délben ebéd eléd?

Csak támolyogsz bele a világba,
Mikor nyáron is fázol nagykabátba,
Akkor vajon ki fogja meg kezed?
Hol kapsz az élettől egy kis kegyet?

Az életeden elgondolkozol,
Vajon mit rontottál el valahol?
Mit kellett volna másképp formálni,
Talán nem tudna ennyire fájni.

Ember, de most már szedd össze magad,
Semmi vész, hisz életed megmarad.
Rajtad múlik, hogyan éled tovább,
Fel a fejjel, és bátran lépj odább.

Egy gondolat

Egy gondolat bánt mindig engemet,
Mi lesz veled, ha én már nem leszek?
Ki vigasztal meg, ha bánt a magány?
Ha hánykolódsz álmatlan éjszakán.

Ki fogja meg a bajban a kezed?
Ha szomorú vagy, ki vigasztal meg?
Ha összetöri szíved a bánat,
Emlékezz rám, mert ott fent én várlak.

Felhők fölött várlak, fogom kezed,
Ne szomorkodj, mert én érted megyek.
Felhők szárnyán én hozzád repülök,
És lassan csendben elszenderülök.

Kubai álom

Kubáról álmodtam
valamelyik éjjel,
kézzel sodort szivart
szívtam szenvedéllyel.

Havanna utcáin
sétálgattam éppen,
és utcazenészek
tűntek fel a képben.

Karibi zene szólt,
táncolt a nagy tömeg,
vígan kurjantgatott
fiatal és öreg.

Tömegbe vegyülve
élveztem a zenét,
párom meresztette
reám a két szemét.

Gyere, édes párom,
ne szomorkodj, kincsem,
ilyen vigasságban
úgy sem volt még részem.

Táncoltunk, mulattunk
hajnal hasadtáig,
fáradtan jutottunk
el a vetett ágyig.

A kísértet

Egy januári, álmatlan éjszakán
ágyam szélére ült a bús magány,
miközben kócos haját fésülgeti,
szívemet szomorúság öleli.

A bájos hölgy olyan szép, mint egy álom,
szemem behunyom, csókjára vágyom,
elmémet az ábrándjaim kergetik,
mindkét szemem könnyekkel megtelik.

Kábultság Ból lassan magamhoz térek,
közben kihunytak éjjeli fények,
mi lehet ez, talán egy kísértet?

Fejemet a párnáról felemelem,
talán játszik velem a képzeletem,
és magam előtt látom a párom.

Szunyókál a hajnal

Szürke felhők alatt szunyókál a hajnal,
virradati napfény ébreszt madárdallal.
Tollas párnák között elalszik a lélek,
vágytól felajzottan, elmerengve nézek.

Szemed íriszében meglátom a napot,
veled képzelem el mindig a holnapot.
Üdítő napsugár az ágyad szélére ül,
hajnal édes pírja orcádra rávetül.

Kócos, göndör hajad a párnán szétterül,
még mindig szeretlek testestül, lelkestül.

Tenger hullámain

Spanyolország tengerpartján februári napon
verőfényes napsütésben sétáltam a parton.
Napsugárnak arany fénye vetült rá a tájra,
sétahajónk elindult a mólóról útjára.

Tenger hullámai vették hátukra a hajót,
mellettünk egy halászhajó kivetett egy hálót.
Néztük, ahogy alámerül a kék tengervízben,
körbevette a nagy hal rajt egy nagy félkörívben.

Beindult a hajócsörlő, felhúzta a hálót,
megtöltötte élő hallal a nagy tengerjárót.
Meghökkentő volt a látvány, nem láttunk még ilyet,
de ezért a szép látványért egyikünk sem fizet.

Tovább mentünk a hajónkkal, folytattuk az utat,
közben egy-két kedves vendég delfin után kutat.
Fel is tűnt egy delfincsapat előttünk a vízen,
ugráltak a hajónk előtt, lehettek vagy tízen.

Felemelő volt a látvány, jó volt a hangulat,
minden ember vidám kedvvel élvezte az utat.

Visszaemlékezés

Fiatal koromban nagyon bohém voltam,
minden szép leányba bele habarodtam.
Minden helyes lányban megláttam a párom,
azt hittem, ő hozza el a boldogságom.

De sokat csalódtam, nem ilyen az élet,
a szépség nem hozza el a dicsőséget.
Rájöttem, a szépség az nagyon mulandó,
a lelki gazdagság csak a maradandó.

Ahogy öregedtem, egyre bölcsebb lettem,
a lélek szépségét sokáig kerestem.
Mikor rátaláltam, akkor révbe értem,
szeretett párommal életemet élem.

Édes, kicsi párom mindig fogja kezem,
boldogságban telik az egész életem.

Mit hozhat még

Mit hozhat még ez az élet,
szeretném megélni véled,
hoz még nekünk boldogságot,
bejárhatjuk a világot?

Mennyi időnk van még hátra
szerelemre, boldogságra,
mennybe jutunk, vagy pokolba,
azt csak a Jóisten tudja.

Melyik a jobb, nem tudhatom,
éjjel, nappal gondolkodom,
Lucifer, ha nem fogad be,
felszállok a fellegekbe.

Felhők szárnyán elrepülök,
mély álomba szenderülök.

A kifolyónál

Sétálok a parton vándor felhők alatt,
közben a fáradt Nap hazafelé ballag.
Megsárgult sugara árnyat vet a vízen,
a tündérrózsának jó éjszakát üzen.

Kinyílott virágok szirmukat becsukják,
vízen ringatózva az őszi éjt várják.
Néhány fürdővendég úszkál még a vízen,
a nádas szélében vízisikló pihen.

Lassan az emberek ki is kászálódnak,
lomha lépteikkel út felé haladnak.
Van, aki gyalog jött, van, ki biciklivel,
néhány kedves vendég hátizsákot cipel.

Egy idős öregúr rokkantkocsival jött,
hepehupás úton lassan haza döcög..
Eljön majd holnap is, ha köszvény nem gyötri,
gyenge nyugdíjából csak ezt engedheti.

Hévízi kifolyó csodálatos vize,
a szegény embernek ő a megmentője.
A sok kisnyugdíjas ide jár gyógyulni,
mert a tóbelépőt nem tudja fizetni.

De a város ura azt is irigyeli,
még a lejárót is mindig felszedeti.
Ne bántsad a szegényt, ő is gyarló ember,
reumás bajára ez az ingyen gyógyszer.

A forrás

Visegrádi erdő sűrűjében járok,
tiszta vizű forrás vizére találok.
Januári hideg csípi az arcomat,
fél méteres hóban rovom az utamat.

Fáradtan sétálok jéggé fagyott úton,
nem adom fel soha, most vagyok félúton.
Szarvascsorda neszez, megy az etetőhöz,
közeledek lassan én a hegy tetőhöz.

A kezem is fázik, a lábam is remeg,
nem szeretem én már ezt a kemény telet.
Ahogy ereszkedek le a hegytetőről,
egy konda vaddisznó lohol a sűrűből.

Szaladnak a völgybe, ott folyik a patak,
csörtetnek lefelé, taposssák az utat.
Arrafelé tartok, követem a folyást,
lassan meg is hallom a patakcsobogást.

Követem az útját egy lankás kis dombig,
a domb oldalából egy kis csermely folyik.
Kristálytiszta vize oltja a szomjamat,
lassan hazafelé veszem az utamat.

Nothof Mihályné

Király Lídia

Bemutatkozás

Kis, bácskai faluban, Bácsborsodon születtem, 1948.01.22-én, második gyermekként. Édesanyám, Budavári Gizella, háztartásbeli, apám, Király Pál, kovács volt.
Születésem után, nem sokkal, Pusztamérgesre költöztünk, apai nagyszüleimhez.
Az általános iskolai tanulmányaimat is, abban a kis, faluban végeztem.
Szegény, de boldog voltam. Versenyt futottam a futóhomokkal. Nagyszerű tanáraink voltak. A magyar-nyelv szeretetét Horváth Dezső magyartanár oltotta belém, az Ő érdeme, hogy megszerettem az irodalmat. Ő, aki szívvel-lélekkel tanította, a szép beszédet, a nyelvtant. Sokat köszönhetek neki. mert elhitette a szegény gyermekkel is, hogy szorgalommal, kitartással, küzdéssel, valóra válhatnak álmai.
Szüleim, a húgom születése után, elváltak. Apai emlékeim, nagyon halványak. Édesanyám, egyedül nevelte fel a gyermekeit, s mi megtanultuk: "több nap, mint kolbász". Nem éheztünk, de nem is válogattunk. Ettünk, ami volt.
Anyukánk, a szőlőgazdaságban kapott szolgálati lakást, s ott is dolgozott. Noha, több nyelven beszélt, neki, a " trianoni paktum" miatt, ez jutott. Délvidéki volt. /Nagyapám Halason született, erdészként dolgozott, s oda helyezték. / Kemény munkával biztosította a család megélhetését.
Mi, gyermekként megtanultuk, mi a helytállás. Igaz, másoknak sem volt sokkal könnyebb, akkoriban.
Általános iskola után, a Szentesi Mezőgazdasági technikumban kezdtem meg, a középiskolai tanulmányaim. Nehezen viseltem a kollégiumi bezártságot. Két év után, Budapestre mentem, gyári munkásnak, pénzt keresni.
Nehéz volt a megélhetés, az albérlet fizetés, és jobbnak láttam Szegedre költözni, a könnyebb megélhetés reményében, ahol munkát kaptam, és esti

tagozatra, beiratkoztam, a közgazdasági technikumba. Mindenképpen érettségizni akartam.
Közben, férjhez mentem, 1968-ban született egy kislányunk, majd 4 hónap múlva, el is váltunk. Éretlenek voltunk a házasságra.
1972-ben Tatabányára kerültem. Egy nagyszerű, közgazdász, felesége lettem, aki a gyermekemet, vérszerinti gyermekként nevelte, s taníttatta, egészen a diplomáig. Igazi férj, társ, apa, barát, később nagyapa és dédi volt.
Tatabányán érettségiztem.
Egész életemben, a nehéz helyzetekben, az irodalom, a zene és a humor segített mindig át, a nehézségeken. Mára, csak kettő maradt. A humor odébbállt. Nincs okom kacagni.
Volt, amikor verset írtam, volt, amikor novellát, s volt, amikor csak jegyzeteltem, a magam kedvére.
Szeretem az embereket, a sok csalódás ellenére is. Amolyan, Anna-Frankosan. /"Hiszek az emberi jóságban". /
Sokféle munkát végeztem, de társadalombiztosítás volt a fő területem, a rendszerváltásig. Jelenleg, nyugdíjasként élem az életem.
Közben, felnőtt a lányom, szeretteim közül, sokan már elmentek a fizikai világból. A férjem sem tudta legyőzni a covidot, pedig három oltása is volt. Egyedül maradtam.
Lányom és három unokám, tanultak, felnőttek, családot alapítottak, dolgoznak, és ha tehetik meglátogatnak A négy dédunoka, az "örökélet ígérete" számomra.
Ennyi a megélt életszakaszom.

Egy kócos pillanat...

Hajamba túrt a tavaszi szél
jólesett és nem zavart.
Egymás mellett, sétáltunk együtt,
s kaptunk egy nagy zivatart.

Az esőtől, el nem szaladtunk.
Ahogy jött, úgy ment tovább.
Beszélgettünk, és emlékeztünk,
hogy mit éltünk eddig át.

Az esőt, szivárvány követte
mely átívelt az égen.
Előbújt a Nap sugara is
és olyan volt, mint régen.

Valamikor, kamasz csitriként,
gondtalanul, vidáman
találkoztunk egyszer, te meg én
ebben a nagy világban.

Szerelem nem lett, csak barátság
a kapcsolat így indult.
Érdeklődésünk hasonló volt,
életünk is felvidult.

Majd sorsunk, kétfelé vezetett,
szünetelt a barátság.
Nem hittem, hogy találkozunk még,
ám más lett a valóság.

A barátságban nincs kötelék
egy életen át tarthat.
Élhetünk, ahogyan akarunk.
Ez senkit nem zavarhat.

Elrepültek a boldog évek
már nincsenek álmaink.
Őszinte szívvel emlékezünk,
s így megy ez, míg létezünk.

A távolság nem probléma már,
Világháló összeköt.
Beszélgethetünk, bármiről
egymással, mint azelőtt.

Kócos, kis pillanat az élet
Minden gyorsan tova száll.
Mire megtanulunk élni,
a lehetőség odébb áll.

Emlék

Bácskában születtem, az Alföldön nevelkedtem,
A forró futóhomokon, gyakran tekeregtem.
Nagy volt a távolság, tanya és a falu között,
Elfáradt bárki, aki kiment-, vagy akár bejött.

Nyáron, a nagy hőségben, a szikes legelőn át,
gyakran meglátogattuk, a nagybátyánk tanyáját.
Útközben, a csorda-tónál, sokszor elidőztünk.
ledobtuk a ruháinkat, s gyakran megfürödtünk.

Nem igazi tó volt az, csak ásott vályoggödör,
Melyben állatok ihatnak, és napfény tündököl.
Nem álmodtunk Balatonról, sem a tengerekről,
Csak békés szabadságról, és élhetőbb vidékről.

Elszálltak az évek, ki erre ment, ki amarra,
Volt, ki más faluba ment, és volt, aki városba.
Most, ha falum nevét hallom, a szívem megdobban.
Versenyeznék veled, megint, a futóhomokban.

Tudom, mindez csak emlék már, mert felnőttek lettünk,
Nem futkározhatnánk megint, mert megöregedtünk.
Az elhagyott tanyákat, legyőzte az enyészet.
Amiben élet volt egykor, mára csak emlék lett.

Ismerkedés

– Szép a szemed. – Mondta a fiú a lánynak.
– Tudom, mert nem csipás. – mondta a fiúnak
– Mosolyod fénysugár! – Próbálkozott újra
– Minden mosoly napsütés, – a lány válaszolta.

– Beszélhetnénk másról, ne külsőségekről!
Mi a véleményed, árnyékról és fényről?
Hogyan éled meg, a sikert és a bukást?
Hogyan viseled el, az égi ragyogást?

A kudarcokért, ne hibáztass másokat!
Mert, hibázhatunk az életben túl sokat.
Ám, minden kudarcunk, szolgálhat leckeként,
Menjünk mindig, következő feladatért!

Ezekről kellene, randevún beszélni,
mert így lehet egymást, jobban megismerni.
Ha fontos dolgokat, hasonlóan látunk,
Minden megoldódhat! Teljesülhet vágyunk!

Városszéli kicsi ház

Van egy ház a város szélén
a Névtelen pataknál.
Ott éldegélt a családunk,
s besütött a napsugár.

Az unokák oda jöttek,
a suliból délután.
Leckét írtak és tanultak,
hogy gyűljön a tudomány.

Dédapa és a nagyszülők,
segítettek, ha kellett.
Boldogan telt minden napunk,
mert nagy volt a szeretet.

Gyerekzsivaj, és kacagás
színezte a napokat.
Nyelvtanulás, és a zene
hozta a színfoltokat.

Elszálltak a boldog évek
felnőttek a gyerekek.
Akiket az Úr szólított,
már, mind előre mentek

Az idő, gyorsan elrepült,
a létszám fogyatkozott
Üres lett a kicsi ház is,
csak a mami van még ott.

Hívja mindig unokáit,
kik ritkábban jöhetnek.
Családjuk van, és dolgoznak,
de nagyon igyekeznek.

Mamit az emlék élteti,
ezekből kap erőre
Várja mindig a családot,
Imát mond, hogy megérje.

Szerelem

Nem tudom, hogy mit rejt még, számomra az élet,
ezért rejtély a jövő, de az emlék éltet.
Találkozásunkkor, magam láttam szemedben,
és nálad, boldogságra, biztonságra leltem.

Melletted az álmaim, mind valóra váltak,
és együtt élhettünk meg, nagyszerű csodákat.
A sorsunk is összeforrt, őszintén és tisztán.
Így mentünk együtt, az élet rögös, nagy útján.

Csak az esküvőn tettünk örök ígéretet,
hogy egymás mellett éljük le, az életünket.
Bármilyen nehéz volt, mi keményen küzdöttünk,
s ha vesztésre álltunk is, mi mindent legyőztünk.

Ha előjött egy probléma, kacagtunk rajta,
és nézetkülönbségért sem kaptunk mi hajba.
A témát, körül jártuk ezerféleképpen,
A megoldás elénk tárult, mint a mesében.

A nagybetűs sors, mindig benyújtja a számlát,
most naponta megélem, a léted hiányát.
Ígérted, velem maradsz, bármi is történjen,
együtt leszünk mindörökké, földön és mennyben.

Történelem

A sorskerék forog, nem áll meg soha.
Mindegy, hogy a sorsod, jó vagy mostoha.
Úgy születtem, mint a Megváltó, hajdan,
búzaszalmán, és hideg, kis szobában.

Akkoriban, nehéz volt mindenkinek
Élelem is alig jutott bárkinek.
Kemény munkával épült fel országunk.
Hittük, hogy jobb lesz majd, arra gondoltunk.

Lassan haladtunk, lépésről lépésre.
Igyekeztünk, hogy haladjunk előre.
Voltak, akik munka mellett tanultak
mert voltak álmaik, és többre vágytak.

Épült, és szépült, lassan a kis ország
működött, könnyű-, és nehézipar-ág.
Mindenkinek volt valahol hajléka.
Ingyen ételért, nem állt senki sorba.

Munkahelyi üdülőkben pihentünk,
vagy, ha akartunk, keletre is mentünk.
Elérhető lett, tenger és Balaton,
de nem tudtuk, milyen lehet nyugaton.

Majd egyeseknek, lehetett kimenni,
s aki visszajött, elkezdett mesélni.
Álmodtunk ezután, élhetőbb világról,
vasfüggöny mögötti életszínvonalról.

Később, utazhattunk nyugatra is már,
csak a devizakorlát volt a határ.
A valuta volt az országban kevés,
alapos volt a határellenőrzés.

Volt, hogy visszajöttek, akik kimentek
Itthon is jó volt már, az embereknek.
A kelet, vidám barakkjává váltunk.
kezdett önállóvá válni országunk.

Lehulott a vasfüggöny is egy napon
NDK-sok mentek át a határon.
Mindenki hitte: itt a szabad világ,
más rendszerben élünk, s ez a szabadság.

Jött az ébredés. Az álomnak vége.
Szegények vártak, az ingyen ebédre.
Kinek nem volt pénze, hajléktalan lett,
nincstelenné tették a svájci hitelek.

A privatizálás felszámolt mindent
nagydobra vertek, ipart, gyárat, s embert.
Lettek nagyon szegények és gazdagok,
s nyugatra mentek a boldogulandók.

Mi jöhet ezután?!Senki sem érti.
Az embert a sorsa végig kíséri.
Aki marad, az feladja az álmát,
változtatna, de fél, hogy eltiporják.

Mondják: munkaalapú társadalom,
de az érte járó bér, csak fogalom.
Hogyan álmodna társat és családot,
ha sosem ismerte a boldogságot?!

Lassan, körbe forog a sors kereke,
gyorsan elmúlik egy ember élete.
Sokan, megint, majd szalmában születnek,
s nem értik, mi a célja a létüknek?!

Kérdésre nincs felelet: hogyan tovább?
A történelem ismétli önmagát.
Talán, egyszer, megértik az emberek,
hogy senki sem több, senki sem kevesebb.

Anyukámnak.

Drága édesanyám! Nagyon hiányzol!
Anyák napja van, nem látlak sehol.
Már huszonhárom éve, hogy meghaltál,
szívemben érzem, velem maradtál

Hangod még hallom, és a kacagásod...
Neked adnám az egész, nagy világot,
ha tehetném, ha itt lennél még nálam,
csak álmomban, teljesül a vágyam.

Álmodni szeretnék, ébredés nélkül
hiányodba, az ember beleszédül.
Egy a vigaszom, – hogyan éljek tovább,
hogy találkozunk majd, egyszer, odaát.

Gyermekemnek

Drága gyermekem! Köszönöm, hogy vagy nekem!
Nélküled, semmit, nem érne az életem.
Úgy vártam jöttöd, hogy édesanyád legyek,
mert ez az életcél, ez az örök élet.

A gyermekkacagás, a legnagyobb öröm
hogy vagy, a Sorsnak, szívből megköszönöm!
Összeforrt a létünk, bármi is történjen,
Ezen, nem változtathat semmi, sohasem.

Nagyon szeretlek. Ennél, nincs nagyobb érzés.
Soha nem szűnik meg, az anyai féltés.
Nagyon szeretném, ha boldogan élhetnél,
s olyan lenne élted, amilyet szeretnél!

Az óra körbejár. A homok lepereg,
Ne ejts könnyet sem, ha egyszer elmegyek!
A lét rendje, az érkezés és távozás,
Hisz az élet nem más, mint egy nagy utazás.

Áldás

Nagy adomány az élettől, hogy szülő lehetek.
Még nagyobb a sorstól, hogy körül vesznek gyerekek.
Megadta a sors, hogy édesanyám ápolhattam,
utolsó útján is, végig, vele maradhattam.

Gyermekem és unokáim, mellettem lehetnek,
ha segítség kell, szólok, máris idejönnek.
Mindegyik, a saját életét éli boldogan
Megadta a sors azt, hogy ne legyek boldogtalan.

Mi lehetne nagyobb kincs, mint boldogságuk látni,
és a rögös életúton, őket elkísérni?!
Tudni, hogy boldogok, boldogulni is fognak.
Érzem, az Istenek, fentről, áldást osztogatnak.

Köszönet mindenért

Mikor kicsi lányommal, minket választottál,
a Nap a Földdel összeért.
Valóra vált minden, amiről álmodoztunk,
és ez, mindennél többet ért.

Így váltunk mi egy családdá, valamikor, rég,
Hirtelen apává lettél.
Mindenedet megosztottad és nekünk adtad,
mikor magadhoz emeltél.

Melletted, biztonságban, boldogságban éltünk
Itt voltál velünk, ha kellett.
Ha nehézségünk akadt, mindig segítettél,
és kérdésre, volt felelet.

Gyermekemből, gyermekünk lett. Közös boldogság.
Édesapaként nevelted.
Valóra vált minden, amiről álmodozott.
Te mindig megteremtetted.

Felnőtt már a kicsi lány, dédszülők is lettünk.
Így teltek a boldog évek.
Sokszor jött probléma, de mi leküzdöttünk
minden bajt, és nehézséget.

Sajnos, nem lehetsz már velünk, előre mentél,
ám nekünk, nagyon hiányzol
Reméljük, odafönt, nyugalom, béke van,
de itt lent, miránk vigyázol.

Megköszönünk minden jót, amit tőled kaptunk,
nyugalmat és biztonságot!
Őrizzük drága emléked, fáj, hogy elmentél,
Mindig érezzük hiányod.

P. Dányi Gabriella

Bemutatkozás

Dányi Gabriella vagyok, Borsod vármegyében élek. Gyermekkorom óta rajongok az irodalomért és képzőművészetekért, időnként éltem az önkifejezés lehetőségeivel, de nem éreztem késztetést, hogy megmutassam magam egészen 2011 teléig, amikor szinte kényszert éreztem, hogy kiírjam magamból azt, ami szétfeszít és túlcsordul rajtam. 2008-ban kezdtem el festeni, 2009-ben illusztráltam Devecsery László verses kötetét, ekkor hónapokig szinte versekben éltem és színekbe öntöttem az érzéseimet. P Dányi Gabriella lett az alkotói nevem. Folyóiratokban és Antológiákban jelentek meg rövidebb írásaim és verseim, 2014 Decemberében megvalósult régen dédelgetett álmom és megjelent első önálló gyermekverses kötetem a Béka lesz az ebihalból. Majd ezt követte a Láng fellobban, felnőtteknek szóló verses könyvem, és 2020-ban a Zöld tej címmel novellás kötetem. 2021-ben hatan írtunk egy közös mesés könyvet az Erdei Kupaktanácsot. Gyólai Gabriella Illusztrációival 2022-ben tarthattam kezemben a Hétszögletű erdő lakói címmel, verses formában írt mesés könyvemet. 2023-ban ismét prózával mutatkoztam be a Friss Hús című novelláskötettel, amelyben a történeteket lélekrajzaimmal vezettem fel. Jelenleg prózán dolgozom, valamint nyomdai szakaszba jutott egy gyermekeknek szóló, készségfejlesztő, verses összeállításom.

Ars Poeticám: - A beszéd képiesítése elsősorban a betű, ám ha a betűk következtében megnyílik a lélek, és a képzelet, amitől színek szöknek a vászonra, vagy dallamok komponálódnak, azzal az érzelmek és élmények magasabb szintre emelését segítjük elő!

Színekbe öntött álom

Feszülő, fehér vásznam inni kért,
Huncutul rám kacsint a színekért.
Hívogat a szűzies tisztasága,
Mintha egyre-csak ecsetemre várna.

Elindul kezem és elmém már látja,
Amit festeni fogok nemsokára.
Ecsetemmel simogatom a vásznat,
Többé már nem is érzek fájdalmat!

Olykor megszűnik a tér és idő,
Mikor alkotásba kezd a festő.
Óvatosan indulnak a színek,
Lassan kialakulnak az ívek.

Formává válik egy terv vagy álom,
Napfénye csillan az alkotáson.
Festőkés vagy ecset sebesen dolgozik,
A kép egyre jobban kiteljesedik.

Peregnek a percek majd az órák,
A sötét észrevétlen borul ránk.
Összes érzékem a festékbe mártva,
Szivárvány lelkem a vásznon kitárva.

Rövid éjszakák, kevés alvással,
Amíg elkészülök az álomképmással.
Kell a festékillat és a látvány,
Álmaimat tarja a festőállvány.

Zöld tej

(Részlet)

Rebeka kétségbeesetten szaladt a busz után. Szabad karjával hevesen integetett, és imádkozott magában, hogy szánja meg a sofőr, álljon meg, és engedje felszállni. A visszapillantó tükörbe nézve a buszsofőr meglátta az éppen hasra vágódó nőt. Karjáról lerepült kosarának tartalma, szanaszét gurult az úttesten, megállásra késztetve a forgalmat. Az utasok, akik alig ismerték Rebekát, kárörvendően kacagtak, és biztatták a sofőrt, hajtson csak tovább. Sokan amolyan falu bolondjának tartották a nőt. Pedig igazából senki sem ismerte, nem is emlékeztek rá, mikor és hogyan került a folyóparti kis házikóba. Sok évvel korábban a párja lett ott a gátőr, akinek halála után megörökölte ezt a posztot. Közvetlen szomszédjuk sohasem volt, jelentősen nagy területet kellett felügyelni, ahová építési tilalom szólt. Boltba ritkán járt, orvoshoz és egyéb közösségi helyekre sohasem. Gyermekük nem született.

Fiatalasszonyként, amikor odakerült a faluszélére, feltűnő jelenség volt élénkvörös, göndör hajkoronájával. Csinos, szép arcú nő volt, választékos modora is szemet szúrt, és szinte előítéletesek lettek vele, mintha csak bűn lenne a vonzó külső. Félénk, csendes szavú férjével kedvesek, de zárkózottak voltak mindketten. Eleinte próbálkozott Rebeka barátságot kötni a falusi asszonyokkal, de azok kiközösítették. Tejtermékeket és mézet állított elő a házkörüli kis gazdaságában, amit sokszor csak a városban tudott értékesíteni, mert még azt is gyanakodva figyelték, hogy mindig milyen igényesen tiszta, frissen vasalt ruhákat visel. Amíg a férje élt, senki nem lépte át a küszöbüket, ki tudja miért, félreértve a férfi szótlanságát, arrogánsnak gondolták, és tartottak tőle.

Ahogy teltek az évek, megszokták, hogy kiközösítve élnek, és már nem is igényelték mások társaságát. Sok minden érdekelte őket. Rebeka gyakran kereste fel az antikváriumot könyvekért, és kilószámra hordta haza a rejtvényújságokat. Jókat kacagtak kártyacsatáik közben, óriási sakkpartikat rendeztek, és szinte elsőként volt számítógépük, majd internetük is. Harmincas éveik végén jártak.

Már nem igazán reménykedtek a gyermekáldásban, amikor Béla, a gátőr fogyni kezdett, és erőtlenné vált. Eleinte csak hosszabb ideig tartott elvégezni a napi teendőit, mint korábban, ám ahogy teltek a hónapok, egyre

jobban gyengült, mindig többet kellett asszonyának besegítenie munkájába.

Kérlelte párját, forduljanak orvoshoz, de Béla sokáig elhárította, mondván, már jobban is van, egészen biztosan napokon belül felerősödik. Ám nemhogy jobban lett volna, hanem még több panasz jött elő, lázrózsák jelentek meg az arcán, köhögött, és gyakran görnyedten járt az oldalába hasító fájdalomtól. Aztán eljött a nap, amikor már nem bírt felkelni, és az asszony egyedül végezte el a munkát helyette. Egy-két hét alatt beleszokott a feladatokba, és a megszerzett rutin okán egyre hamarabb végzett, így Ám ő nem hazafelé vette az irányt, hanem kerékpárra ült, és meg sem állt az orvosi rendelőig. Kislányos szégyenlősségét félretéve, egy nagy sóhajtás után belépett a váróba, majd a hátsó sor széléhez lopakodott kivárni a sorát. Sűrűn nézegette óráját, miközben tekintetét újságba temetve próbálta elterelni figyelmét. Az orvoshoz belépve az csodálkozva nézett a nőre.

– Közel húsz éve itt laknak, és még soha nem találkoztunk. Ez igen, maguk aztán csoda egészséges emberek lehetnek! – szólt elismerően.
– Sajnos, már nem így van, ezért jöttem doktor úrhoz. A férjem nagyon beteg, és nem tudtam rábírni, hogy eljöjjön önhöz. Tisztelettel kérem, látogasson el hozzánk!

Sorra elmesélte az elmúlt hónapokban tapasztaltakat, miközben arcáról szégyenlősen törölgette a patakzó könnycseppeket. Az orvos türelmesen végig hallgatta, bele sem kérdezett, mégis tudta, nagy a baj. Igyekezett higgadt hangon megszólalni: – Asszonyom, még néhány beteg van a váróban. Ha velük végeztem, kocsiba ülök, és felkeresem önöket.

Rebeka sebesen kerekezett haza, hogy felkészítse férjét a váratlan látogatóra. Béla előbb restelkedett, hogy beszélnie kell a testi problémáiról, de belátta, segítség nélkül nem gyógyul meg. Az orvos meghallgatta a mellkasát és szívét, de legfőképp a panaszaira figyelt, és határozottan közölte, kórházba kell utalnia kivizsgálásra. Béla iszonyúan irtózott még a kórház gondolatától is, és erőtlenül rázta a fejét, miközben köhögése szinte fuldoklásba torkollott. Felesége megkínálta teával, aggodalmas arccal nézett az orvosra, miközben gyöngéden simogatta férje hajlott, csontos hátát.

– Kérlek, ne ellenkezz, a doktor úr jót akar!

Béla kortyolt egyet a teából, köhögése megcsillapodott, és rábólintott a kórházi befekvésre.

Másnap mentőt küldött érte az orvos, elkezdődött a hosszas kórházi kálvária. Néhány napon belül kiderült, leukémiás, és már áttétei is vannak. Jött a kemoterápia, majd a sugárkezelés, egyre kevesebb időt töltött otthon. A munkáját felesége tökéletesen ellátta. Amikor erre rájöttek a vezetőségben, megbízott helyettes gátőrnek nevezték ki. Reggeltől estig robotolt, mert az egész embert próbáló munka mellett a háztáji gazdaságból sem akart semmit felszámolni, és a férjét is lelkiismeretesen ápolta. A kemény fizikai munkától, lelkét gyötrő fájdalomtól kicsit lefogyott, de szépsége nem fakult. Soványságát leplezve a csinos ruhákat felváltotta a farmernadrág és a tréningruha. Béla néhányszor jobban lett. Voltak könnyebben elviselhető hetei, amikor reménykedni tudtak a gyógyulásban, ám kéthéves küzdelem után egy reggelre csendben eltávozott.

Rebeka munkájával elégedettek voltak, így megtartották gátőrnek. A falubeliek ezt olyan cikisnek vélték, a különcnek tartott asszony férfimunkát végez. Gyászával egyedül maradt. Szüleit még gyermekkorában elvesztette, testvére kivándorolt Amerikába, a távolabbi rokonoktól meg a távolság miatt elszakadt az évek folyamán. A háziállatokhoz beszélt, őket dédelgette. Volt egy hófehér kecskéje, akit Bembickó néven szólított. Az szinte mosolygott, amikor gazdasszonya közelében lehetett, úgy törleszkedett, mint egy cica. Ám idegenekkel szemben támadólag lépett fel. Jobban védelmezte a portát bármely házőrzőnél. Szabadon jött-ment, olykor jelentős kárt okozott a veteményesben, de Rebeka soha nem bántotta érte. Gyöngéden megdorgálta szóval, mintha egy kisgyermek lenne. A közelben járók az ilyen megnyilvánulásai miatt tartották bolondnak. A házkörüli kertészkedésből és háziállatok tartásából visszább vett, de így is maradt kevés piacra való. Férje halála után néhányan megbátorodtak, és felkeresték friss tojásért, zöldáruért. A munka mellett ritkán tudott csak beutazni a városba eladni a fölösleget, így roppant olcsón adott mindent, nehogy ráromoljon. A fél áron megszerzett finomságokért is bolondnak nézték, leereszkedően beszéltek vele. Újdonsült vásárlói közül az intelligensebb hölgyek hamar rájöttek, nem bolond, sőt, inkább egy művelt, jólelkű nő. Viszont milyen a csordaszellem, senki nem mert véleményének hangot adni, inkább kifigurázták a háta mögött, és jókat kacagtak saját otrombaságaikon.

Kopott szépen a spájzból a tavalyi lekvár, tojást is vitték tucatjával, de lassan már érnek az idei gyümölcsök, és lehet befőzni az újakat. Reggel kicsit korábban kelt, hamarjában letudta kötelezettségeit, jól felpakolt a

hátizsákba, karoskosárba. Bembickóra rábízta a portát, és elindult a buszmegállóba. A kecske talán attól zavarodott össze, hogy nem kerékpárral indult gazdája, vagy csak ösztönösen kísérni szerette volna, nem tudni, de minduntalan gazdája után futott. Többször visszazavarta, végül csak bezárta a karámba, és szapora léptekkel ismét elindult. Mindhiába sietett, kivételesen a sofőrnek sikerült tartania a menetidőt, így mire odaért a megállóba, pont elindult az utasokkal teli busz. Ösztönösen futni kezdett, és integetett szabad kezével. Sóvárogva nézett a távolodó jármű után, és nem figyelve lába elé, kátyúba lépve kibicsaklott a bokája. Éles fájdalom hasított lábába, egyensúlyát vesztve hasra esett. Kosara messzire repült, az érett paradicsomok, mint megannyi vértócsa terültek szét az úttesten néhány épen maradt paprika kíséretében. Több járókelő kárörvendően kacagva továbbment, ám a buszsofőr lehúzódott az út szélére, és azonnal a nő segítségére sietett. Látásból ismerték egymást. A sofőr gyakran volt ezen a vonalon, és az asszony mindig ugyanabban az időben utazott be a városi piacra. Néhány utas morgott, szitkozódott a késlekedés miatt, ám a sofőr visszaszólt határozottan:

– A menetidőtől indokolt esetben el lehet térni, és a kötelező segítségnyújtás ilyen cselekmény.

Futva közelített a sérült nőhöz, akinek az arcán a szégyenérzet keserve elnyomta a fizikai fájdalmat. Bokája dagadni kezdett, csúnyán elszíneződött, próbált többször is felállni, de nem bírt. A buszsofőr egy mozdulattal ölbe kapta, és biztonságba helyezte az út melletti fűben, majd telefonjáért nyúlt, és hívta a mentőt. A járókelők közül ketten elszégyellték magukat, odamentek segíteni összeszedni Rebeka megmaradt holmiját és letakarítani a tönkrement zöldáru maradványokat. Az utasok morgolódva kukucskáltak az ablakokon kifelé. A sofőr nem törődött a szidalmakkal, megvárta a mentő érkezését.

Rebeka szeretett volna láthatatlanná válni, és restelkedett, amikor a mentősök hordágyra fektetve emelték a mentőbe. Hátraszólt a falubeli segítőknek:

– Kérem, fogyasszák jó étvággyal az épen maradt zöldségeket, a törött kosár meg, ahogy elnézem, mehet a szemétre.

A buszsofőr megkérdezte, hova szállítják a sérültet, és szaladt is vissza utasaihoz. Az első rémületből felocsúdva, túljutva a szégyenérzeten, kétségbeesetten arra gondolt a pórul járt nő, hogy most aztán mi lesz a gazdasággal, és hogyan fog majd hazajutni. A mentősök megnyugtatták, amennyiben műteni nem kell, valószínűleg haza fogja hozni egy betegszállító. Sebészet, röntgen, ismét sebészet, majd gipszelő, mindenhol hosszas várakozás. Főnökeit értesítette telefonon, hogy helyettesítőre lesz szükség, aztán elkezdte törni a fejét, fekvő gipsszel hogyan fogja ellátni az állatokat, és mi lesz a kerttel, hogyan jut hozzá friss kenyérhez stb. Gondolatai a megoldás körül cikáztak, amikor virággal kezében megállt előtte egy ismerősnek tűnő férfi. Udvariasan biccentve szólította meg:

– Kezét csókolom! Súlyos a sérülés, hogy van?
– Jó napot kívánok! Szerencsére nem súlyos, műtétre nincs szükség, viszont két hét fekvőgipsz okán elképzelésem nincs, mihez kezdek ezek után. Hirtelen meg sem ismertem önt így civilben, mi dolga van most erre?
– Önért jöttem, kedves! Sejtettem, hogy még itt találom. Reggel, amikor a baleset után a karomban vihettem magácskát, valami fura érzés futott végig rajtam, mintha egy angyal súgta volna, segítenem kell. Egész nap nem tudtam kiverni a fejemből. Elnézést a merészségemért, de kicsit utána érdeklődtem a körülményeinek, és megtudtam, nem véletlenül súgott nekem reggel az az angyal. Ha most nem találtam volna itt, akkor az otthonában kerestem volna fel. Sokszor utazott már velem. Remélem, nem veszi tolakodásnak, ha felajánlom segítségemet. A buszt fél órája letettem. Egy gyors zuhanyzás és átöltözés után kocsiba ültem, és most jelentkezem szolgálatára.

Rebeka a meglepetéstől alig jutott szóhoz.

– Köszönöm a reggeli segítségét, és most nem is tudom, mit mondjak. Valóban óriási bajban vagyok. Miben tudna nekem segíteni?
– Előbb engedje meg, hogy bemutatkozzam: Konecsni Vince vagyok, két és fél éve özvegy. Van két lányom: 11, 13 évesek, én most múltam 42 éves. Mindig is szimpatikusnak tartottam önt, de csak ma tudtam meg a falubeliektől, hogy szintén özvegy. Nos, egy védtelen hölgyet nem akarok inzultálni, de egészen véletlenül, vagy a sors akarta így, holnaptól szabadságon vagyok négy hétig. Ígérem, nem leszek tolakodó, csak engedje meg, hogy segítségére legyek.

Rebekának szimpatikus volt a férfi, és mivel szorult helyzetére megoldást nem talált, ezért fülig pirulva, bólogatva megjegyezte:

– Kedves Vince, önt a védőangyalom küldte, köszönettel elfogadom a segítségét.

Vince szíve nagyot dobbant a válasz hallatán. Bekopogott a rendelőbe, és szólt, nincs már szükség betegszállító mentőre. Majd pördült is tolókocsi után.

– Kedves hölgyem, a hintó előállt, segítek átülni bele.

Gyöngéden, de mégis magabiztosan emelte át a nőt a tolószékbe, majd a parkolóban ugyanazzal a figyelmességgel segítette be a kocsi ülésébe. Útközben alig váltottak pár szót. Rebeka gondolatai már az otthoni teendőkön jártak, Vince meg rózsaszín ködben látta a jövőt. Amikor megérkeztek, a nő izgatottan gondolt rá, hogyan tovább, ám a férfi gyöngéd, segítő érintése nyugtatólag hatott rá, és érezte, mindennek pont így kell történnie.

Muzsikál a természet

Kézbe most sem veszi vonóját,
úgy hangol a természet.
Nyomában némán dallam csendül,
vetés kibújni lendül.

Szinte káprázat rügy bontása,
kis pillanat varázsa.
Alig felharsanó muzsika,
mint virágok nyílása.

Szirmot sziromra szül színeket,
kínok nélkül éneket.
Élő pompává válik a föld,
dús termést ígér a zöld.

Andalítóan zsong fülekbe,
életet adó zene.
Eső és nap a szélben táncol,
míg az anyaföld dalol.

Csak most

Csak most van és nincs örökké,
csak miénk, nem mindenkié.
Pillanat, ami fogva tart,
idő mely megállni akart.

Csak tiéd minden akarat,
csak enyém, ha nekem adod azt!
Ne törődj most a holnappal,
következmény halmazokkal.

Csak most velem mindent akarj,
csak gyávaságból mást ne vallj!
Követeled, ami jár neked,
ne engedd el a szerelmed!

Tiéd lelkem rezdülése!
Tiéd vérem lüktetése!
Tiéd szunnyadó gondolat!
Tiéd a vágy, ami fakadt!

Csak most kérlek nagyon szeress!
kifogást többé ne keress!
Csak most van és jelen számít,
kishitűség nem tántorít!

Csak most van és nincs örökké,
csak miénk, nem mindenkié.
Pillanat, ami fogva tart,
idő mely megállni akart.

Csak tiéd minden akarat,
csak enyém ha nekem adod azt!
Ne törődj most a holnappal,
következmény halmazokkal.

Csak most velem mindent akarj,
csak gyávaságból mást ne vallj!
Követeled ami jár neked,
ne engedd el a szerelmed!

Tiéd lelkem rezdülése!
Tiéd vérem lüktetése!
Tiéd szunnyadó gondolat!
Tiéd a vágy ami fakadt!

Csak most kérlek nagyon szeress!
kifogást többé ne keress!
Csak most van és jelen számít,
kishitűség nem tántorít!

Violinkulcs

Két porszemet kerget a szél,
a cudar sors, sosem henyél.
Messze taszítja méz-szemed,
nem érhetem el a kezed.

Csukott pillám mögött látlak,
teljes szívemből kívánlak!
Bőröd selymét felidézve,
többé nem esem kétségbe.

Napfényem vagy és vizem,
a legutolsó kedvesem.
Ha kell, vérem adom érted,
csupán az én szívem kérjed!

Újraindítva

Keserű bánatod űzd messzire,
reménykedj egy szebb és jobb jövőben!
Lelkedben rügyet bontó olajág
súgja szívednek, jön a boldogság!

Arcod csúf maszk hiába takarja,
ha lelked a vidámság talaja.
Mikor a jó szándék nem halványul,
mosolyod érződik látatlanul!

Ékesen ragyogó kristályremény,
ködfátyolba búvó, illékony fény.
Acélos hit és gyémántakarat,
álmok tündérkert kapuján nincs lakat!

Üde haiku füzér

Mentolos fogkrém
friss-üde lehelettel
ajándékoz meg.

Üde nyári szél
enyhülést hoz testemnek
legjobb legyező.

Szemétdombokon
viruló kis virágok
üde színfoltok.

Perjéssy Katalin

Mária

Bemutatkozás

…vallom, hogy mindenki „csatornákkal” születik, melyeken keresztül a fentiek üzennek, küldenek képeket történeteket, dallamokat és színeket. Ennek jegyében születnek írásaim, amikkel különböző antológiákban és pályázatokon találkozhatnak a kedves olvasók. A teljesség igénye nélkül publikáltam már a Szegedi Horizont, Tollal.hu, Székelyföld, Biharországban.

Több irodalmi megmérettetésben szerepeltem sikeresen, ezen írásaim antológiás kötetekben olvashatók.

Alapító tagja vagyok a Gyevi Art Kulturális Egyesület Tollforgatók Körének, irodalmi munkásságom elismeréseként Algyő Nagyközség 2010-ben Alkotói-díjjal tüntetett ki, valamint bekerültem az Algyői Értéktárba is.

Négy önálló novelláskötetem jelent meg, Aranykalitka, Mackó Úr repülni akar, A hógolyóárus és Sárember címmel.

Szeretettel ajánlom figyelmükbe oldalamat, a kato65.blogspot.com elérhetőségen, ahol verseket is olvashatnak tőlem.

Miért szereted

A szagok miatt. Ilyenkor égre bomlik a virágok teljes tüze, a színek mámora kavarog azillattal és lüktet a lengén öltözött nők nyakán az olcsó parfüm, teljessé varázsolva az illúziót.

Rózsaillat kúszik alattomosan összeölelkezve a brutális liliommal, és halkan dúdol esténként a petúnia az ablakban. Látod a gerlét? Mámoros tánca fészekőrző vággyá szelídül és sárga a pehely a fiókák nyakán, amint a napba néznek. Aranypor táncol a légben, és mindent átjár a létezés lázasan lüktető harmóniája.
Megengedő a világ ilyenkor. A hajnali rigófütty fénykardként semmisíti meg a sötétséget és a lelket rágó gondokat, a napfelkeltével új lélegzetet vesz a mindenség. Nem lehet nem remélni, és szégyenkezve somfordál el a kétségbeesés behúzott farkú fekete kutyája. Diadalmas a nap, kényeztet a nyár, a víz és a pergő idő kis katonái megpihennek.
Mézbe ragadva telnek az órák, és a hangyaszorgalmú percek mögül kikacsint a közelgő szabadság semmittevő aranya. Tervezgetsz és hagyod, hogy elérjen.
Békésen engedelmeskedsz a nálad hatalmasabb erőnek és kitárod magad a fénynek, a színeknek, az illatoknak, majd szelíden tűröd, hogy átmossa testedből-lelkedből, a hidegből és sötétségből kövesedett magányt.
És a nyári délutánok kedves időtlensége, fagylaltba fulladó örömök, míg folyóba lógatott lábbal mutatsz fityiszt az elmúlásnak. Kedvvel csúszik a bor a csillag hímes estében, nap verte bőröd jólesően borzong és visszaint gyerekkorod nyári estéinek finom szappanszaga.
Állj meg egy percre, és gondolatban illesd csókkal aráncos kezet, mely valaha a hátad és kék foltos térdeid szappanozta egy csorba lavórban. Árnyaid, örömeid, emlékeid, mint megrakott kofferek, szelíden sorakoznak körülötted és sorsod nagy karmestere csak az intésre vár.
Figyelj, ha csendben maradsz, meghallod a tücskök fáradt muzsikáját és megérzed, amint a létezés könnyű, nyári takaróját ráborítja a világra.

Megint

megint egy csendes vasárnap este
s a pergő órák hűtlen intenek
az elmúlt hét napjaira lesve
ezüst hálót bontnak néma istenek

táncuk Holdsugárlány remegő heve
nap csókolta titkok édes tengere
méz csorgatta Idő végtelen dala
halódó vasárnap hétfő hajnala

Bűv-báj

szemed titok
zárt szoba
csalárd bűbáj
otthona

tested elnyúlt
bársonya
ezüst doromb
halk szava

kedved lusta
mámora
kéjben kevert
méz-csoda

léted apró
csillaga
lelkem titkos
doktora

Július

végtelen boldog
neve-nincs napok
rúgják el maguktól
az alvó tegnapot

mézbe fulladt idő
sóhajt illatot
tücsök rí
kaporszag dajkál
hulló csillagot

virul a nyár
vele együtt
én is nap süt
bennem játszik
a poézis

Mikor még

Mikor még azt hittem,
minden rendben.
Mikor még hittem
a szemedben.
Éltem, bíztam
a kimondott szóban,
nevetésben, álmodó jóban.

Mikor még hittem,
hogy semmi sem drágább,
mint egyfelé menni
és sosem lesz álság
a szóban, a csókban,
az egyszer volt jóban.
Mikor még hittem,
az szép volt.
Valóban.

Őszi dal

Ne keseregj, kücsi madár!
Elszállt a nyár, elszállt a nyár.
Rét virágját mind elvitte.
Szűvemet búval fedezte.

Szűvem búban feketedik.
Rét virágja esenkedik.
Párját várván bús gelice.
Rózsafának száll tövibe.

Szállj el, szállj el, kücsi madár!
Hosszú a tél, messze a nyár.
Szűvem búját elfedezi.
Édes rózsám szép szerelmi.

Vannak napok

Vannak napok, mikor szeretlek.
Rőt ágyra dőlve elheverednek
régi sérelmeim, fullasztó percek,
s míg kihűlt szívemben dühösen
járkál a csend, azon kapom magam,
vannak napok, mikor szeretlek.

Vannak napok, mikor szeretlek.
Galaxisunk bíborán ártatlan gyermek –
csillagok friss holnapot teremtenek,
s míg jóságukba gubózva fázós lelkem
melengetem, a szemed felel,
vannak napok, mikor szeretlek.

Anyumnak

Egy éve már
hogy árva lettem
s nem fogod a
kezem többé
már soha.

Megszültél, neveltél
fényt adtál nekem
s a szíved sosem
volt mostoha.

Hajad ezüstjét, szemed
kékjét elvitted oda,
hol nincs magány,
nincs fájdalom
csak boldog
lelkek otthona.

A varázsszemen túl

Alig múlt hajnal három, mikor nagymama után halkan bezárult az ajtó. Felriadt, szuszogva forgolódott, a kis hencser szokatlan fekvőhely volt. Itt a konyhában ebéd után szoktak ledőlni. Pár percre csak, mondta ilyenkor nagymama és mesélni kezdett neki, a hátát vakargatva. Észrevétlen csúszott át az álomba, a kis parasztóra éles kattogása, és a szép, politúros rádió halk zümmögése közepette. Rendszerint mindig borzosan ébredt, kicsúszott a masni a lófarkából. Nagytata ott ült addigra az asztalnál, körtét vagy almát hámozott neki, aztán uzsonna után rajzoltak. Csuda királylányokat tudott rajzolni nagytata, meg koronás királyfit, lovat meg vasorrú bábát. Kiszínezték és kivágták az alakokat, majd gombostűvel feltűzték a hencser melletti falra, a vastag falvédőre. Így mikor délután felébredt, már alig várta, hogy nagytata folytassa a mesét, amit nagymama elkezdett.
Vajon a kórházban van falvédő és lehetne oda feltűzni valamit? Talán, ha rajzolna egy királylányt, reggel megkérné nagymamát, vigye be nagytatának. Nagymama sírt, mikor nagytatát elvitte a mentő, mert lebénult. Apa nem sírt, pakolta a kis cipzáras barna táskába nagytata papucsát, a borotváját meg a fésűjét. Ez még télen volt. De azóta sem engedték haza.
A rádió csendesen zümmögött, titokzatos betűk mögött ismeretlen világ. A varázsszem is mese, kérdezte egyszer nagytatától, még régen, mikor nagycsoportos volt. Akkor odaültek a rádió elé, amin sok billentyű volt, mint a zongorán, Ili néninél, és nagytata elmesélte, hogy ez egy doboz, amiben benne van a világ. Városok, mondta nagytata, onnan jön a hang, az énekek, így üzennek az emberek. Ő lábát lóbálva ült a hokedlin, a

gombokat csavargatta és figyelte, amint aprókat hunyorgott a varázsszem. Akkor keresztapa is benne van, bólogatott ő, ugye, ott Amerikában. Igen, hümmögött nagytata és aznap már nem mesélt többet.
Keresztapa ki-ván-do-rolt Amerikába, nagymama sírt, mikor először nem kapta meg az engedélyt, aztán még jobban sírt, mikor rá nem sokkal, megjött a fia a pecsétes papírral. Keresztapa nem búcsúzott el, csak apa tudta, hogy vonatra szállt egy reggelen. Ősz lett, ő meg iskolába ment, mire megjött tőle az első levél. Nagytata sokáig nem akarta elolvasni, nagymama meg este a párnája alá tette, mindig. Ők ketten apával leáztatták a cifra bélyeget a kék-piros mintás borítékról és berakták a gyűjteménybe. Keresztapától kapta a zöld bélyegalbumot, karácsonyra, és apa megtanította, hogy mindig tisztára mosott kézzel szabad csak lapozgatni a hártyás lapokat. Ha keresztapa megjött, letette kis orvosi táskáját a hencserre és felkapta őt, megforgatta, mint a pelyhet, majd megborzolta a haját és azt mondta, mikor nősz meg, Csutka? Fagyit hozott, meg tésztát, a cukrászdából, és mindig lecsepegtette a nyakkendőjét, mikor evett. Aztán fogat mosott, sokáig dörzsölte habos kézzel a fogait, míg ő a kád szélén kuporogva nézte. Utána elővett pár borítékot és óvatosan az asztalra borította a színes bélyegeket. Ma-u-ri-ti-us, olvasta áhítatosan, és csoportosították ország szerint, földrész szerint téma szerint. Volt sportos, állatos meg híres emberes. Itt van Amerika, látod, mutatott egy sárga bélyeget, amin egy szobor tartott valamit a kezében.
Karácsonykor, mikor körülülték a nagy asztalt nagymama eggyel többnek terített, akkor nagytata felállt és kiment a teraszra cigarettázni, nagymama meg csapkodott és azt mondta, ez a büdös bagó fogja sírba tenni, aztán csak utána ment, a hátára tette a kopott szvetterét. Másnap reggel nagytata nem tudott felkelni és furcsán görbe volt az arca, mikor megpuszilta. A szeme... a szeme úgy csillogott, mint a rádión a varázsszem, csak barna volt, nem zöld.
Mióta nagymama kiáll éjjel a sorba cukorért meg olajért, neki a konyhába ágyaz, a hencserre. Úgy nem fél. Szól a rádió, halkan sustorognak az érthetetlen szavak, néha zenét hall és félálomban álmodik valami történetet az idegen emberekről, ott a dobozban.
Zajt hallott, riadtan felült. A diófa ágai motoztak a konyhaablakon. A csupasz ágak karmos kézként hadonásztak és neki eszébe jutott a boszorkány keze a meséből. Félt. A varázsszem biztatóan hunyorgott felé, ügyetlenül magára tekerte a takarót és a rádió elé húzta a hokedlit.

Nekitámasztotta a fejét a doboznak, a homlokán érezte a hangok lágy zümmögését. Lassan forgatta a keresőgombot, betűzte az ismeretlen neveket. Amerikát kereste, úgy érezte, ha megtalálná, nagytata is hazajöhetne a kórházból. Aztán elfáradt a szeme, a karjára hajtotta a fejét és egyre kevesebbet harangozott a lábával. Álmában nagytata hangján szólalt meg a rádió, és azt mondta, nagyon szereti és még mást is mondott, fontos dolgokat, de, hogy mit, arra nem emlékezett.
De reggel, mikor hajnalodott és nagymama megjött teli szatyraival és ébresztgetni kezdte, csupa könny volt a szeme.

Nőknek, tavaszon

fordul a fény, s nyújtózik
meg bukfencel a füvön,
ma nőnap, s a hentes virág híján
egy szál kolbásszal köszönt
s katicák meg bodobácsok
a fény verte deszka
résein napozva...

valaki jön, jön néha
megáll, habozva
kíséri az Idő,
csont-ujja pisztolyán,
meg nem remeg a ravasz,
fénypalástba öltöznek a fák,
kopaszságuk rejtegeti a tavasz.

Petrusák János

Bemutatkozás

1997 óta több írásom is megjelent már, amelyek a közkönyvtárakban, boltokban, internetes áruházakban (e-könyvként is) megtalálhatók. Írásaim közli az Agria, a Várak Magazin, a Búvópatak, vagy a Partium folyóirat. Többször írtam már a Magyar7 című hetilapba. (Szlovákia-Dunaszerdahely)
2016-ban a Hulló csillagok című drámám az 1956-os Emlékbizottság pályázatán bemutatást nyert, hogy itthon és külföldön, több helyen bemutathassák, és ugyancsak a 2016-os évben a Múzsapuszi című komédiám a DrámaTéka Műhely drámapályázatán a legjobb komédia díját nyerte el.
2017-ben drámáimért a MIL BABÉRJA kitüntetés ARANY fokozatát kaptam meg. Víg monodrámáim a VIDOR Fesztivál 2017-es, majd 2018-as hivatalos programja keretében bemutatást nyertek.
A Magyar Irodalomtörténeti Társaság ELSŐ DÍJA lett az enyém 2020-ban, az Égetők népe című novellámért.
2022-ben a Magyar Írószövetség tagjai sorába fogadott, 2023. március 15-én Nyíregyháza MJV Krúdy Gyula-díját kaphattam meg.

Á, CSODÁS ÉLET!

A férfi nem tudta, nem képzelte, nem álmodta volna, hogy ilyen is létezik. Létezhet! Bárhol a földön. Méghozzá az ő országa (amelynek adót fizető, hivataloktól és rendőrtől dresszírozott polgára ő) közepén, a fővárosban. Egy álomvilág. A körítés, mint a mesében. Kissé, vagy nagyon giccses, hollywoodi álromantikás mesében. Oszlopok, márványból, antizálók, de különféle stíluskeveredők (pálmaoszlop, protodór oszlop, dór, ión, és korinthoszi, toszkán és kompozit meg még francia oszlop mellé) sorjáztak ott. Tömören, arany fejekkel, csillogón. Magasra törőn. Gazdagságot hirdetőn. (Mindenki mást meg magasról leszarón.)

Mert, ahol a pénz, ott a hatalom. Ahol a hatalom, ott az isten! Már tudta a férfi, jól tudta, miért is szentély, még ha szépség szentély is, ennek a helynek a neve. Itt a pénzisten lakozik, hogy szépítse-szépíttesse önmagát.

Bár… szépíteni kell? A pénz és a gazdagság mindig szép, mint tudjuk!

A férfiért egy alacsony, de egész formás leányzó jött. A férfi előbb már óvatosan, finoman, mintegy mellékesen – jól megnézte – magának. Egyenköpeny volt a lányon, arany mintákkal egy világoskék köpeny. Épp', hogy csak takart. A férfi már – nem tudta megállni – vigyorgott.

A nő megállt és visszavigyorgott rá. Á, csodás az élet! Né, hát ilyen csodás is lehet? (Mindehhez csak pénz kell, vagy hit, hogy van, legalábbis van olyan, aki fizessen. Mert az életben, mint tudjuk, minden valamibe kerül.)

– Itt levetkőzhet az úr – mondta a szexi, aki máris fordult, hogy hagyja magára, jelezve, ő aztán nem akar a vetkőzgetésben segédkezni. Nagy kisfiúnak néz ki, túl nagynak – korban és nem ott – a férfi.

A férfi bámult. Nem sokáig a nő után, akit hamar eltűntetett egy lengőajtó. Aztán ő is lengetett, fejet, azaz körbenézett, hogy találja meg a rozsdabarna ajtót, melyen az állt, hogy: Öltöző 1.
Na, legalább a „nambervan" -t kapta ki.

Benyitott, vagyis nem is nyitott, hanem lökte az ajtót, de nem is lökte, hiszen mégsem vagánykodjon egy szegény ember a gazdagéknál, már ha a gazdagságba meg lett hívva, hát tolta be, egy ujjal óvatosan a nyílástakaró fát, azaz az ajtót. Kilincs nem volt, hanem csak egy rézgomb azon. Kívül is és bévül is. Bévül egyébként egy szűk öltözőt várt, ehelyett egy kényelmes szobát talált. Mondom, szobát! Olyat, amilyen gazdag szobája neki sosem volt. Még, ez eddig álmaiban sem. Pedig már álmodott – ő is – cifrákat, ezt elhihetik.

A szoba nagy volt, legalábbis neki hatalmas: úgy huszonöt négyzetméteres. Narancs meg fehér bolyhos szőnyeges, apró márványkandallós, amely előtt rézbetét, a kandallón óra meg egy fotó, amely mi mást, mint ezt a szépség szentélyt ábrázolta, kívülről – amikor már, aki ide bejutott, az bent van – és amely szoba falait körben vörös-barna fával futtatottak be, rézkeretes festményekkel ékítve, összességben giccses, kanapés, két foteles – forgós, ezt kipróbálta – és még tévés és hűtőszekrényes is volt. Ide, tisztára be lehetne költözni!

A férfi fejében ez meg is fordult, a nagy gerilla, beköltöző akciója. Óvatosan a gombkilincsre sandított, majd odalépve próbálta, hogy be lehet-e zárni, valahogyan. De azt fordítani sem lehetett, mert nem kilincs volt, még ha gombos is, angolos, hanem csupán egy fogó, avagy ütköző.

Tehát – sóhaj, világrengetős – itt nem maradhat. Magára nem zárhatja, még picit, iciny-picit sem a gazdagság ajtaját.

Megint körbenézett: itt még, ennyi idő alatt álmodni sem lehet. Hogy milyen lenne egy ilyen szobában élni? Ahová most hívták – csak egy álomra. tűnőre. Hogy jöjjön majd az ébredés.

De, ahol az ember van, ott kell lenni!

Itt, csak egy zavarta, hogy ajtó volt – egy – de ablak egy sem. Így az, mint valami börtön. A százmilliárdokat elsíboló, bukott bankárok szigorított börtöne.

Koppantás. Mintha a hang a fejére koppant volna. Talán a bíró koppantotta le az ítéletet? Többszörösen visszaeső, a gazdagságról álmodozás krónikus bűnében vétkes… Zéró már itt a tolerancia, ezért százmilliárd év jár…

Még százmilliárd év – szegénység.

Összerezzent. Ő tudta miért. Nem az irodalom kafkai, hanem körülöttünk már a világ! Itt, bármi megtörténhet, és ahogy látjuk, meg is történik.

Egy fej… Fej? Kerek, rózsás, dundis, szétfolyó, akár egy hájas tészta bukkant fel az ajtóban. Hogy férfi volt, vagy nőnemű, azt a hangjából sem lehetett kitotózni.

– Szivecs, mennyit várjak még reád? Méltóztass, már kérlek szivi lepucosodni! Vannak más vendégeim is – felhúzta a tészta az orrát, vagyis azt a kiemelkedést, amely az orra lehetett. Csak az.

A tésztafej eltűnt, a férfi sóhajtott, és ha már átváltozás lesz itt, hát kezdje az eddig őt meghatározó szegényfiús – tanárfiús – gönceivel. Levetette, le, még az alsót is.

Hogy álljon egy szál… szóval semmiben, takarva azért magát. Mint akt az első percben a rajzszakkörben. (Ó, nem, én nem vagyok olyan, nem mutatom meg.)

Senki sem volt rá kíváncsi.

Azért, még mindig volt egy olyan érzése, valahol az agya mélyén, már oda, egész mélyre űzve, hogy ez itt, körülötte egy nagy átverés show lesz. És persze benne őt verik. Címe talán ez: mire képes egy szegény – és itt a

szegényen a hangsúly – hülye, nem is pénzért, amiért az ember sok mindenre képes, hanem csupán az álmaiért? Vagy, egy előtte felvillantott álomért? Mert, hát valljuk be – tegyük szívünkre, vagy oda, ahol a szívünk volt, oda tegyük most a kezünk – hogy bizony, ahogyan a kislányok királyfiról, úgy a kisfiúk – egy része – királylányról álmodozott. Ebből aztán a többség, sacc/köbö 5 esztendős korára kigyógyult. De nem mindenki. Ahogyan nem mindenki kapta el a rózsahimlőt sem, meg van, aki 10 évesen kapta. Szóval…

Szóval most mit csináljon? Durván, egész durván mi a faszt csináljon, amikor az meg volt neki, tapinthatta, az még meg.

Kitotyogott, azon csupasz a folyosóra. Mert hát egy ajtó volt, amit látott, mint kivezető.

Kint meg senki, csak a kő hideg. (Meg giccses, ami nem melegít, csak egyes kritizálókat harci lázba.)

Merre menjen? Balról jöttek, arra van az oszlopcsarnok, azon túl meg a fogadótér. Ott meg a fogadó frakkos pingvinek és az izmos kidobó ember, aki biztosan örömmel hajítaná így, ahogyan most van ki. Hát arra nem megy. Megy a másik irányban.

Totyogott. Vagy menjen inkább vissza? Egészen vissza a szoba-öltözőbe? És kapcsolja be azon csupaszon a TV- t? Még mit nem gondolnának – így is miket nem gondolnak róla!

Szembe jött egy nő. A kis aranyos, aki bevezette. Szeme kerekedett, szája is. Az egész feje egy nagy O volt, olyan, amelyben három O van, két szem, meg a száj.

– Magának, izé, uram, nincs köntöse?

A férfi, azon köntöstelen rámeredt:

– Hát honnan lenne?

A nő az öltöző-szobára mutatott.

– A szekrényből – jelentette ezt úgy ki, mint egy nagyon szakképzett dilházi ápolónő.

A férfi biccentett, köszönömöt motyogott, és visszatotyogott. Kissé furán oldalazva, mert nem akart többet mutatni magából, mint amije van. Se azt meg, amije nincs. Ugyanis a kis szépség hosszasan, érdeklődve nézegette.

A férfi pofával – arcpofával, meg farpofával vegyest – lökte be az ajtót.

Felsikkantott. Ott állt a tészta, karba-fonottkalács kezekkel.

– Elnéz… – motyogta a férfi és már vonult volna vissza.
A tészta azonban fel volt háborodva:
– Én időre vagyok! A maga idejéből telt már le negyedóra.

A férfi nem értette, most mi lesz, mit akarnak itt vele. Ezért inkább hátrált volna ki, vissza a folyosóra. Csakhogy nyílt az ajtó és a nő jött be, a kis egyen szexi.

– Mit szorítja? Még kisebb lesz! Már láttam olyat.

Biggyesztett a kis bögyös szájat és ó, istenem, lehajolt. Le a kis rafináltja. Volt bugyi rajta, nem? De nem látszott! Csak a popsi, a kerek.
A tészta fintorgott. A férfi nem. Nála egészen más történt.

– Előbb a fürcsi jöjjön – szagolt a lány a férfi ruhái felé.
Majd papucsos, színezett körmű lábaival megrúgta a levetett göncöket.
– Áh! – fordított erre hátat a tészta. – Csak siessenek!

A férfi nem látott még olyan kalácsot, amelynek ennyire sürgős lett volna valami, de vajon mi?
Miközben a tészta, nem is kissé duzzogva ment, a lány odalépett a fával burkolt falhoz, hogy Ali Baba legyen ott, ugyanis az Szézám, tárult. A férfi ámult-bámult, a lány meg egy fehér frottír-köntöst dobott felé. Repült az, akár egy kótyagos madár. Neki a férfi mellének, hogy utána kellett – ösztönszerűn – kapnia.
A lány felkuncogott. A férfi nem is mert rágondolni, mi okból. De már akkor magához szorította a köntöst és belebújt. Ez már tőle nem menekül!
A formáska lányka ránézett, gusztálta – talán – kokettált vele, mert lehetett azt érezni, hogy ez több, jóvalta több, mint az idevágó munkaköri leírása. (Vagy sosem lehet azt egy kívülállónak tudni!)

– Na, menjünk – jelentette ki, és megint ajtót tárt. Hogy ennek a nőnek (nemhiába, bennfentes) sikerül csak úgy nyitogatni a falakat! – Itt a fürdő, vigyázzon, csúszik.

A férfi arra óvatoskodott. Meleg levegő csapott ki, meg kellemes szappanillat abból az ajtórésből, ahol a lány most leguggolt.

– Huh – nevetett a nő – éppen lancsi. – Ezzel vetett egy mosolyt a mellé érkező férfire. – Ez itt nem fogja leforrázni a kicsi szőrös valamit…

Kuncogott és felállt. A férfi meg már akkor ott állt a padlózatba süllyesztett – márvány, mert milyen lenne más – kád előtt. A kádnak fekete-fehér kockás – hogy lehet itt játszani! – szegélye volt. Biztos, az egész kád is márvány, bár az nem látszott a habtól.

– A köntöst nem kell kimosni, az tiszta – jegyezte meg a csinoska lány. Aztán egészen színésznős, vagy egyszerűen csupán teátrális módon a habzó medence felé intett.
– Maga – valahogy száraz volt a férfi torka – marad?
A lány csücsörített.
– Á, nem – villant szeme, miközben máris elfordult. – Erre a hétre el vagyok tiltva… – felkuncogott – a szextől! Na, ba-a-áj!

Ennyi volt a történet. Ez tulajdonképpen egy fürdő, ha luxus is.
A gazdag befizette ide, aztán…
Ez már más történet, vagy a való.

CSENGŐ

Fontos figyelmeztetés, már így az elején! Védjük ezzel nemcsak az írót, hanem az olvasót is a bűncselekmények ellen. A szerkesztőről már nem is beszélve, hogy ne bűnözzön. Mert ez a történet megtörtént! De nem a Te országodban, kedves olvasó, akármelyik országban is éljél a Földön, mert nem ezen a bolygón történt, sőt, még csak nem is valamely valós bolygón – hanem a képzelet világában. De ott meg. Ott az ember olyan lehet, amilyen. S nem amilyennek mondják – hirdetik, hivatalosképp. A gazdagot jónak, nagyszerűnek, mert gazdag, a szegényt meg minden jellemvonásban szegényesnek – nem csak pénzben szegénynek –, mert ő szegény.

A kis történetnek nincs főhőse, se hőse, mivel a hős olyan személy, aki nem személytelen, névtelen, hanem aki valamely nagy cselekedetet, hősi tettet hajt végre. Történetünk embere meg ember, két lábú, két karú. Nem hős, hanem akivel csupán megtörtént az eset. Hogy mikor esett? Mindegy az is, hiszen a képzeletben végtelen az idő.

A történetben egy koccanás volt, érdekütközés. Egy szegényé és egy gazdagé. Ezért jelentjük ki, hogy csupán a képzeletben esett meg, s nem a valóságban az eset, mert a törvény a gazdagot védi, róla rosszat senki nem mondhat! (Addig, míg gazdag.)

A történetben a szegény vállalkozó. Igen! Vállalkozó. Helyi, kicsi. Annyira mikro, hogy sokszor még önmagát sem veszi észre, hogy van, csak arról, hogy tud róla az adóhivatal, s mindig követel tőle valamit. S mert követelnek tőle adót, s az élet is követeli, hogy aki született, éljen, ezért dolgozik. Mivel máshol nem hagyták, hát vállalkozott. Három diplomája – ne ordíts, hogy felesleges, nem vagy te ricsajsajtós! – s három szakmunkás bizonyítványa is volt, amelyekkel éldegélhetett valahogy, negyven esztendős koráig. De mert a világban 65 évtől mondták idősödőnek az embert, az ő lakhelyén viszont már negyventől szeniorrá lett, ezért kirúgták.

Hétfőn mondták, kedden már nem kell bemenni.
S kedden azt, hogy máshová se kell menni, mert sehol se kell.
Ezért vállalkozott, de nem tudta, mire. Hogy bevétele legyen, elvállalt mindenféle szerelést annál, aki fizetni tudott. A gazdagnál. A gazdag csengőt szereltetett fel a kapujára, szuper csengetőt, de a vállalkozóval vetette meg. Nem tetszett, így nem is fizetett. Se munkáért, se a már felszerelt csengőért. Per lett, melyben a szegény vesztett. Maradék pénzét, hitét és reményét, mindenét.
Mert valakinek (de nem a szegénynek) mindig igaza van!
CSENGŐ!

VELED AZ IDŐ

Veled
vagy
Egyedül
Körbezártan
Menekül
a VÉGTELEN
Benned
VÉGES
IDŐ

Szentesi-Horváth Gyöngyi

Bemutatkozás

Szentesi-Horváth Gyöngyi vagyok Sülysápon élek. Gyermekkoromban próbálgattam, de nem gyűjtöttem ösz-sze, amiről nem sejtettem, hogy jó dolgok. A betegségem miatti a leszá-zalékolás megváltoztatta az életemet és még inkább a művészetek felé for-dított. 2014.-óta kezdtem el intenzí-vebben papírra vetni a bennem rejlő gondolatokat. Létrehoztam egy inter-netes verses csoportot – A Szép Szavak Szerelmesei, verseimet leginkább itt teszem közzé. A „Gold Pen Antológiák" és a Magyar alkotók egyesülete által kiadott antológiákban, magazinokban tudtam a verseimből megjele-níteni, hol alapító tag vagyok A „Megszólalok Nagy Vendel" Magazinjá-ban, és a POET.HU oldalán is jelentek meg a szerzeményeimből. Amiről nem is álmodtam, hogy Hegedűs Gábor jóvoltából ePUB antológiákban sok versem jelent meg. Pest megyében egy nyugodt kisvárosban élek. Az életemet itthon töltöm. Leszázalékolás előtti utolsó húsz évemet a Magyar Posta alkalmazásában töltöttem, utolsó éveket helyi ellenőrként végeztem. Jelenleg az időt az egészségem miatt nyugalomban töltőm. Az új szerze-mények megírása mellett kikapcsolódásként rajzolok, vagy időnként feste-getek. Kézimunkáimmal nagyon jó pihenés és nyugalom tölti ki a napjai-mat. miközben az unokám ad fényt az életemben. Nagyon sok segítséget nyújt Lányom és Férjem. Szeretnénk a szerzeményeimet nyomtatott for-mában látni. Műveimet nem tudnám, kategorizálni talán leginkább egy köl-tőnő megfogalmazása fedi le miszerint a verseim olyan „szívből jövő szí-vesek", így igazat adva, a lelkem és a szívem, szeretetet hirdetve íratja a soraim

Ne kopogj…

Ne kopogj, már beengedtelek,
nyitva ajtóm, s a szívem neked.
Kitárt ajtó ez a bizalom,
hinned kell, hogy így várlak nagyon.

Ne kopogj, már beengedtelek,
már rég neked adtam szívemet.
Gyere, fogd hát bátran a kezem,
S megmutatom a szivárványt neked.

Ne kopogj, már beengedtelek,
bármikor megtalálsz itt engem.
Én mindig csak várlak csendesen,
hogy érezd milyen nagyon szeretlek!

Tavasszal…

Tavasszal minden olyan más,
máshogy zeng minden, más
a bogár zümmögés, más
a madár dala. Szebb minden,
a megújult napban.
Szemünknek a látványa
csodákat nyújt, fülünknek
a dal szépen csengő muzsika.
Boldogság a tavasz virága.

S szerelem izzik a szirmának
nyílásában. Szebben ragyog
tőle a nap, szebben nyílik a fa
virága, a tulipán, a jácint, s a
nárcisz földi szépségét
ébreszti az emberi vágyban.
Szeretet lengje be végre a világot.
Fény övezzen mindent.
A nappal, az éjjel csillagok útján
fényesebb minden.

Boldogság minden az amit
a tavasz hoz, ilyenkor minden
egy új élet, mintha egy új
világ jönne el.
Annyi mindenhez, hogy
vétek nem figyelni rájuk,
elvesznének az örömök.
A szeretetünkkel boldogságot
is adhatunk, ne feledjük soha.
Hiszen itt van minden, ami kell
a szép tavaszban.

Szerelem...

Szerelem tüze ég minden
percben. Ölel, és öleled kit
szíved lelked szeret
ne engedd el, hogy alább
hagyjon a láng, úgy köszöntsük
mindig egymást. Tiétek a nap,
ott van ő ki szeret, kit szeretsz,
és érzed az mindig így van jól.
Vele ébredni, vele aludni.

S közte, ha nem is együtt
minden óra, de összeköt
az érzés a gondolat, Szeretni kell
mert úgy szép az élet. Kell ez
az érzés, hogy boldogan éld
a napjaid minden pillanatát.

Nem szégyellem…

Itt ülök némán, csendesen,
nem tudom mit hoz még az életem.
Nem tudom, hogy a jó, jó lesz e?
Szeretnék még egy kicsit ragyogni,
nem szégyellve boldogan nevetni.
Szeretnék még hinni a másikban,
hogy értelmet adjon a napoknak.
Nem szégyellem a könnyeim,
hiszen másnak is hullott már,
talán még hullhat is.
Bevallom hát a lelkemet, hogy
épp darabjaira szétszedem.
Tépdesve meglátom,
mi az mi úgy meggyötör.
Nem hallom a suttogást,
nem segít itt semmi más,
hiába a tiszta szó, hiába remény,
ma már közhely ez a szó,
itt ülök némán, s a csendet hallgatom.
Nem hallok mást csak a szívem zakatol.
Nincs mi összerakna csendesen,
csak a némaság van velem…

Egy kis kócos boldogság...

Egy pillanat alatt kócosra
játszik téged a tavaszi lágy szellő.
Érezve a nap felé fordítottad
a fejedet, hogy ő is játsszon finoman
simogatva arcodat.
Ahogy elnézem e kedves jelenetet
jól eső érzés fog el, hogy én is
megszeretgetnélek, hogy gyengéden
átölelve, boldogan tartanálak
a kezemben. Felragyogott az ég nekem
mikor megérkeztél. Hisz egy
szeretett ember érkezése
mindig mesésen szép.
Boldogan zártalak a karomba,
és már akkor is kócos kis hajad
mutattad, hogy simogassam meg,
úgy szeretve ahogy kell.
Csodásan varázsoltál, hogy
veled legyek sok-sok órát,
hogy szeretve öleljelek, mert
tudtam az neked is fontos
érzés, így veszed az üzenetet,
hiszen most még csak kezdetleges
a beszélgetés, mert a nyelvezetet
nem értve te gügyögsz a szavakra
felelve.
Oly gyönyörű minden egyes
hang szívet melengető,
pedig csak egy kócos kis gyerek
vagy, de reményt keltő.

Veled ébredni, és feküdni
boldogság akárhogy is zajlik
a világ. Mindenen át csak szeretet
érinti meg a lelkét az embernek
még a legszörnyűbb dolgokon
is áthatol, de ha mindenki ilyet
átérezhetne ily boldog
napokat, nem is lenne semmi baj.

Nyújtod felém a két kezedet,
hogy vegyelek fel, hogy sétára
indulunk a napos idő hív, csalogat,
jól eső levegő örömet osztogat.
Séta közben mesélek, de hamar
elfogy a sok mese, a séta is lassan
haza visz, hogy otthon mindent
elgügyögj a saját mondókádon, de
anya így is érti, mert ő mindent ért.
Boldog mosolyt küld feléd.
Kócos hajat igazit, ebéd után
alvás vár, újra mesét mond
a nagymamád. Te bebújtál az ágyadba,
melléd ülök kicsikém, hogy halld
a suttogást ahogy a mese száll.
Csodás napunk elszaladt, de
megvárom amig álomba merülsz szép lassan...

Ha kérhetem...

Nevess, ha kérhetem,
szeress, ha már létezem.
Szívedben legyen a helyem,
hisz megtaláltalak hagy szeresselek.
Add a kezed, ha kérhetem,
vezess mindig, mert elveszem,
szorítom a tied mindörökre,
hogy érezd, nélküled nincs értelme,
nélküled félek, semmi sem lehetek.
De keress, ha nem találnál,
tudom a sötétben is meglátnál.
Te vagy a fény az életem útján,
így együtt, veled léphetek mindig,
de ha eltévednék, te hazavezetnél,
mert átadtam mindenem neked,
őrizz hát, mint a fényt, ha kérhetem.
Szeress akkor is ha már nem leszek,
őszintén, úgy ahogy én mindig szerettelek...

Szikszai Ilka

Bemutatkozás

Szikszai Ilka író, költő vagyok, Szolnokon élek, alkotok, legfőbbként verseket, de prózai műveket is, ami számomra igen nagy öröm, különösen azért, mivel tagja lehetek Lovag Bornemisza Attila Elnök Úr vezetésével a Cserhát Művész Körnek, és Lovag Németh Nyiba Sándor Elnök Úr vezetésével a Krúdy Gyula Körnek. Számos antológiában szerepelnek műveim. Budapesten elvégeztem a Szépírói Mesterkurzust a Magyar Író Akadémián. Vallom, hogy az embernek folyamatosan tanulnia és fejlődnie kell.

Áldott a perc

Áldott a perc, mikor rám tekintesz,
Áldott a perc, mikor megérintesz.
Szemeid csillagtengerében elidőzők,
Ölelő karjaid nélkül elsínylődők.
Hisz te vagy nekem az egyetlen,
Akiért még mindig dobog szívem!
Mikor arcod mosolyát látom,
Felnézek az égre, s várom,
Hogy a fentiek fénysugárban
Fürösszenek mindig kettőnket,
Hogy áldásuk óvjon kettőnket,
Hogy gondolatod csak nálam járjon,

Hogy lépted csak utánam járjon,
Hogy mézcsókod az én számnak szóljon,
Hogy legkedvesebb szavad hozzám szóljon,
Hogy perzselő vágyad csak én legyek,
Hogy szerelmed tüzében csak én legyek,
Hogy pásztoróráink megmaradjanak,
Hogy áldott perceink megmaradjanak.

Aratógépek

Aratógépek repülnek a fényben
A nyár suhogó, vakító egében.
Mulass hát, szívem egészen,
Úgyis arat a halál szépen.

Verik, csépelik az áldott búzát,
Aranyló mezőkön finom húsát.
Repked a szeme, sikoltva, árván,
Szártól tépetten, búsan, mélán.

Mint búzaszemek, szétszóródtunk…
Békétlenség miatt elkallódtunk.
Hová lett a szent összetartás?
Hazám: neked jutott elárulás!

Éhbér mellett kopog szemünk,
Gyermeket így hogyan nemzünk?
Az adósság börtönében vergődünk,
Többet innét ki nem jövünk.

Harsog a média róla;
Nulla forintért vigye haza!
S mi visszük, mert vágyódunk,
Egy életünk, egy halálunk!

Lízingelnek bőven lakást,
Autóval járj már, pajtás!
Fizesd, míg életed van,
Ha nincs, a gyerek is jól van!

Így száll szépen adósságod,
Családodat agyonvágod!
Mulass hát, szívem, egészen,
Úgyis arat a halál szépen!

Mint búzaszemek, szétszóródtunk…
Békétlenség miatt elkallódtunk.
Hová lett a szent összetartás?
Hazám: neked jutott elárulás!

A pénz megfojtott régen,
Arcod sebzett az égen.
Sír a Szűzanya, ha lenéz,
Országa széthullott oly rég.

Befullasztott a tőke rendesen,
Sírj, magyarság, de csendesen!
Birka módjára bégess csak,
De édes tejedet odaadd!

Mint búzaszemek, szétszóródtunk…
Békétlenség miatt elkallódtunk.
Hová lett a szent összetartás?
Hazám: neked jutott elárulás!

Mily csattanó a nyár
Hajnalban kimegyek a rétre
Felnézek a hasadó égre
és összeszedem a kárt.

Bíborlángok

Lanyhán gördült elém csúfondáros hiányod,
S álmomban elém jött kertek alól halálod.
Az idő végtelen fonalán reményem elszökött,
Hiába húzok már hozzád csillag üstököt.
Szerelmünk vad hálójában vergődünk,
Arcátlan vágyunk csapdája végzetünk.
Lángoló pillantásod talpig rabságba vert,
Eszméletlen ölelésed világtalanná tett.
Amikor először átölelt nyírfa karod,
Sebzett madár lettem, testem aláhagyott.

Végül végérvényesen végső valósággá váltál,
Szellemvilágból szent szerelemmel szívemhez szóltál.

Hisz frigyünk az örökkévalóságból ered,
Hitvány egonk e földön, óh, nem értheti meg.
Harcot vívok éjszakák felcsattanó karmaival,
Hogy lényed tűnjön el hasadó nap pírjaival!
Ne jöjj, érzelmeimet hagyd szunnyadni testemben,
Éles szablyáddal ne vágj nyíló sebet lelkemben.
Hömpölygő hiábavalóság nélküled sorsom,
Fitymálkodó nappalok letaglózzák arcom.
Égből nyíló bíborlángok korbácsolnak, vernek,
Fénynyalábok égető húrjain rám csúszik a végzet.

Madárka

(dal)

Oly apró, kedves kicsi teste,
szárnya,
Madár torkában Angyalok egész
hada.
Szárnyalva röpdös énekel a
drága,
hisz ő az, tényleg, a Teremtés
csodája.

Az erdő égi, zengő madarai

A fák gyönyörű lombozó
ágaira ülnek,
Hisz minden napjuk így együtt,
ünnep.
Trillázzák a természet
egyszerűségét,
Védik Isten teremtette hű
tükrét.
Nézzünk bele e tükörbe, mi
emberek,
Áradjon szívünkből igaz,
valódi szeretet.
Ne dobáljunk szét az erdőbe
szemetet,
Ne gyújtsunk pusztító vad
tüzeket!
Ne mérgezzük vegyszerekkel
környezetünket,
Ártó, atomfegyverekkel
Ne romboljunk
mindent.
Összetartoznak a világ égi
madarai,
Nekünk is így kell értük
összetartani!
Nyissuk ki szemünket,
fülünket egy
csodára,
Fönséges, zengő madár dalolás
szavára!
Mert zeneszerzők ők, nagy
művészek,
Saját zeneművet
komponálnak,
énekelnek.

Előadnak finom kis
madár
torkunkból,
Szívet, lelket melengető
csivitelésükből.
Gyere velem el, meseszép
erdőbe,
Hol égi csoda simul rá
testedre.
Alázatos szívvel elcsitulhat
lelked,
A Természet pompáját
átérezheted.
Óvatosan, halkan telepedj a fa
tövébe,
Ülj le egyenesen a Földanya
keblére.
Vedd elő míves, kedves
hangszered
És játszd el nekik szép, isteni
ihleted.
Figyelj az égi madárkák
válaszára,
neked zengedeznek
visszatrillázva.
Ilyen tökéletes csoda igen
létezik,
Szeresd, védd az erdő zengő
madarait!
Hogy az ÉLET muzsikáját
tovább hirdessék
Nemzedékeinek valóban e
csodát
átörökölhessék.

Szoby Zsolt

Bemutatkozás

Születtem 1955. év Szent Mihály havának 28. napján egy kis Komárom melletti faluban, Szőnyben. Itt, a nagyszülői házban ismerkedtem meg a világgal, amibe csak úgy, hipp-hopp belecseppentem. Az iskolás éveimet már Miskolcon töltöttem, 1965 óta itt élek, de a szívem nosztalgiából még ma is visszahúz abba a családi házba, ahol felcseperedtem. A gimnázium évei alatt én is éltem az akkori fiatalok életét, mely időszakra ma is szívesen gondolok vissza. Érettségi után műszaki főiskolát végeztem, majd munka mellett diplomáztam a BME villamosmérnöki karán, és nyugdíjazásomig vezető beosztásban dolgoztam mérnöki munkakörben. Maximálisan reál beállítottságú vagyok, szeretem a matematikát, az ezzel kapcsolatos logikai játékokat, és rajongok az 1970-es évek zenéjéért.

Fiatal koromban, és utána is rengeteget olvastam, szinte minden könyvet, ami a kezembe került. A könyvtár volt akkoriban a második otthonom. Szárnypróbálgatásként az első versemet 1972-ben írtam, s utána a következő években követték a többiek. Aztán nagyon hosszú szünet következett, és a feledés homályába merült minden akkor írott versem, mígnem egyszer véletlenül előkerült egy megsárgult, poros dosszié a padlásról. A verseim voltak benne. Ekkor kezdtem el újra írni, először csak magamnak, azután publikáltam őket.

Több kötetben (antológiák, évkönyvek, verses kiadványok) és egy helyi újságban jelentek meg eddig verseim.

Szeretem a gondolataimat és érzéseimet verssel kifejezni, és úgyszintén nagyon szeretek szép irodalmi alkotásokat olvasni mások tollából.

Végezetül álljon itt egy gondolatom, mely az életről szóló hitvallásom is egyben:

„Ma a holnapot álmodd, mert a tegnap már csak megmásíthatatlan múlt, ám a holnapod olyan lehet, amilyennek azt ma magadnak megálmodod."

Reménytelen szerelem

Egy szerelem olykor csak álomkép,
hol az ébredés fájdalmas lehet,
és sohasem tudhatod, hogy miért,
mert titkait két szívben rejti el.

Az igaz szerelem nem pusztán vágy:
szenvedély, mely örökkön él, epeszt
s mit akkor ismerhetsz meg igazán,
ha van, kit reménytelenül szeretsz…

és idővel e szerelem meglásd,
majd egyre szebb lesz

Boldogság

Boldogság jött lepkeszárnyon,
valóság volt, vagy tán álom?
S ím szárnyra kelt most, szárnya lebben;
rám nézett – majd eltűnt csendben…

Széttört álmok

Másnak szép voltál – nekem csodálatos,
mint égő szomjat oltó hűs, hegyi forrás,
mely éltet adón holt kövek közt futos,
s hangod lágy altja volt e szelíd csobogás.

Másnak bájos voltál – nekem gyöngyszemű,
s ha kérdi gyermekünk, milyen volt anyukám,
százszor súgnám repesve: ó, gyönyörű,
csak láthassam szemében szemed mosolyát.

Másnak helyes voltál – nekem oly csinos,
Napot igéző, káprázatos tünemény,
elbűvölő lényed vad szikrát csiholt,
és lángnyelvet öltött a zsarátnok remény.

Ám hűtlen dobtad el éj szőtte vágyaim,
sóhaj-szilánkok fohásza hull szerteszét,
megcsillantva még hamvadó álmaim
a boldogság kettétört kristályüvegén.

Hallgatag csend

Csend van – olyan fájón hallgatag,
mélyének sejtelmes homálya
gyötrő kételyek torz világa:
ily furcsa a sors valójában?
Kiszámíthatatlan s kegyetlen?
Mert mindig lesújt könyörtelen,
mikor azt érzed, hogy boldog leszel.

Mardosón felel a fájdalom,
füledben lüktetve úgy dobol,
hogy a büszkeség ércfalán át
üzenete lelkedig hatol:
„Sorsod már előre eldöntetett,
mit elkerülni nem tudsz sohasem,
dacolhatsz vele bárhogy is, ember.”

Méltósággal kell elfogadnod
mi sorsodként már megíratott,
ám legyen az jó, vagy akár rossz,
élted során el nem hagyhatod.
Hordozd válladon e tűrt keresztet
örömmel, vagy könnyekkel terhesen,
hisz utadon végig cipelned kell…

és küzdened hittel, reménnyel,
míg élted – önmagad hű tükre
tovasuhan majd,
hol éjbe zuhanó szilánkjain
a párducléptű csend lopakodik
némán, hangtalan.

S ha koromszín fátylával betakar,
bársony-sötétje őrzi
rabul ejtett álmaid
oly szótalan,
s mindvégig veled marad
ott, ahol nincs már semmi
csak a csend – mely örökké hallgatag.

Szivárvány szerelem

Gyöngyházfény ígéret
csillogott szemedben,
bűbájos varázsa
átölelt szelíden,
hófehér mosolyod
ragyogott e fényben.

Bíborszín szerelem
lobbant fel lelkedben,
andalító bája
ringatott gyengéden,
s forró ölelésed
parázslott hevében.

Illanó ábrándok
eltűntek bár veled,
csókod tüze vádlón
itt maradt szívemben,
hogy sose felejtsem
szivárvány szerelmed.

Fogd kezedbe arcom!

Temessem-e tenyerembe arcom,
hogy ne lássa senki, milyen a fájdalom,
mit a múlt jégszilánk karmai vájtak
vérző sebeket ejtve a holnapon?

Takarjam-e két kezemmel arcom,
hogy ne tudja meg senki, hol az irgalom,
mely édesen bús megnyugvást hoz
fájó-bizsergőn, itt legbelül valahol?

Nem rejtem el senki elől, hagyom,
hogy gyűrt barázdáit, mit mart a fájdalom,
reményt, s vigaszt adó malaszttal
kisimítsa majd a megváltó irgalom.

Akkor fogd majd kezeidbe arcom,
ha már nincs rajta más, csupán szánalom,
s töröld le szép gyengéden velük
a ráncokon lecsorgó könny-patakot

Salome tánca

Vért ontott a kéj,
a buja, rút önhittség
Salome táncán,

s bűnbocsánatot
soha nem nyerhet, e gyöngy
mögé bújt sátán.

Álomkép.

Révület,
s a tudat lét-peremén
aranyló nap hintette lágy fényét,
csillogón átszőve vele
álmaim titkon őrzött kincsét,
s lelkem távoli rejtekét,
hol a remény örökké érted él…
Nélküled,
az idő végtelenén.

Arckrém-limerick

„Fabulon a bőre őre”
tudta minden pőre dőre.
Nem hitte ezt Lenke,
s kínaival kente,
meg is petyhüdt bőre tőle.

Attak-limerick

Pudlira ront egy vad bölény,
elképesztő erőfölény;
a kis uszkár bekkel,
jobbra-balra testcsel,
s lábai közt vakkant: kötény.

Lopott boldogság

Bandukolt az Élet előttem kevélyen,
nála volt az összes, ott lapult zsebében,
szóltam – jár nekem is, hiszen már felnőttem;
rám sem hederített, csak lépdelt dölyfösen.

Eleinte kértem, fohászkodtam érte,
később már szidtam és átkoztam mérgesen,
másoknak miért ad belőle oly bőven,
megorrolt ezért, és elillant előlem.

Nyomába szegődvén vágyam tüze hajtott,
s reméltem, ha fellelem, talán kaphatok,
csupán egy foszlányt, egy picinyke darabkát,
amivel enyém lett volna a mennyország.

Megmásztam érte hegyek szédítő ormát,
fürkésztem völgyein az árnyas félhomályt,
ám ha fent voltam, a sötét mélyből intett,
s ha lent kerestem, a magas szirten pihent.

Bolyongtam városok csillogó utcáin,
kergettem kis falvak csaholó kutyáit,
eveztem patakok vad, tajtékzó árján,
de nem láttam sehol, csak suhanó árnyát.

Átkutattam a Föld szinte minden zugát,
s már feladni készültem sok-sok év múltán,
midőn a Remény szólt: soha meg ne hátrálj,
mert meglásd, idővel egyszer majd rátalálsz.

Egy szép nap valóban elszunnyadt leverten,
körötte hevert, mit eddig úgy kerestem;
hogy boldog lehessek, mennyi kell belőle,
nem tudhattam – így hát elloptam mind tőle.

S amíg szendereg, én féltve őrzöm őket,
visszaadom neked is, mit elvett tőled,
csak hagyd aludni még, ne ébreszd fel kérlek,
mert titkon ellopott álmaink most végre
oly csodaszépek…

Súgnám ezerszer

Szeretlek, ha nap kél a pirkadó égen,
ha csillagok ragyognak éj sötétjében;
szeretlek, ha zsongnak künn tavaszi rétek,
s mézlő illatukkal felidéznek téged.

Szeretlek, míg elröppen a perzselő nyár,
és akkor is, ha ködbe vész a parti sás;
szeretlek, ha rőt avarra már dér szitál,
s szállongó hópihékkel kerge táncot jár.

Annyiszor súgnám ezt, de az idő suhan,
hajszolja múlandó, törékeny álmunkat,
s ha tovaszáll, miként szélfútta asztagok,
emlékét hűen őrzik cinkos évszakok.

Óhajként mondom el tavasznak s az ősznek,
ha sírhantomra hullnak hűs bánatkönnyek,
susogják majd neked fuvalló szelekkel,
hogy ezerszer halld, mit suttognék: szeretlek.

Múlt leplébe rejtőznek éjek, nappalok,
ám szellők szerelmes sóhaját, ha hallod,
mint dúdolják e keserédes dallamot,
szívedben újra láthatsz – mert én ott vagyok,
s szerelmed őrizvén holtodig maradok.

Szívemben őrzöm

Fanfárok zengik röpke ékességed,
dicsőítik, hogy mily pompával henceg,
ám tükreidben fénye múltba réved,
ahogy suhannak órák, tolvaj percek.
Ne kérkedj szépséggel, kelleme más lesz;
varázsa még gúzsba köt és leigáz,
s minden bút, mit szívembe vájt, jóvátesz,
amíg az idő csalfán rá felvigyáz.
Ördöngös vonzalma lám, tünde remény,
szeszélye foglyaként vak béklyóm e lánc,
de bárhogy féltem, ingatag tünemény,
hisz ellene jő sok álnok, sunyi ránc;
s ha tűnik majd, mint bor illó mámora,
bennem él - míg künn hervatag száll tova.

Festett attitűd

Foszladozik jövőnk pasztell ábrándja,
fakulón, festőállványra szegezve,
hajdan szép vázlat porlad színét vesztve,
hisz pittoreszk bája múlté lett mára.

Lelkünk legmélyén sincs parányi kétely:
miként vicsorgó ebet szöges nyakörv,
úgy sebzi énünket álnokság s a dölyf;
ámító szavakkal ráfröcskölt métely.

Bár az ecsetben ott a mennyei kép,
nem lehet miénk pompával festett lét,
míg tettvágyunk rajt csak felkent pojáca.

Midőn éltünk vásznán majd szabad kéz fest,
ne legyünk a torz skiccet széttépni rest,
s hitünk többé nem lesz ördög szolgája.

Szolnoki Irma

Bemutatkozás

Gödöllőn születtem, itt élek férjemmel és két fiammal. Nyolc éve, hatvanéves fejjel kezdtem el novellákat írni. Szerettem volna az életem történéseit megosztani családommal, barátaimmal. Megörökíteni rokonaim, ismerőseim alakját, tetteit, gondolatait. Szembe állítva azokkal az emberekkel, akik csak fájdalmat és keserűséget okoztak.
Történeteim érzelmektől átfűtött, egyszerű történetek a mindennapok embereinek sorsáról, érzésvilágáról, beleszőve hitvallásomat, mely szerint élek és ítélek. Több írásommal nyertem már pályázatokon. Háromszor nyertem Év prózaírója díjat. Válogatott írásaimból három könyvem jelent meg, Novellák I., II. és III. címmel.

Nesztelen láncszemek

Másnapra hűvösebb időt jósolt a rádió. Anyám tanácstalanul készítette ki az ünneplő ruhámat. Fehér blúz, sötétkék szoknya és a piros úttörőnyakkendő.

– Fázni fogsz az iskolaudvaron, vedd fel majd a mellényedet – kérte anyám.
– Nem lehet, az sötétkék, és fehérben kell szerepelnünk. Kötelező.

Anyám nagyot sóhajtott és aludni küldött. Szó nélkül mentem az ágyba, mert tudtam hajnalban dolgozni megy, és a pihenésre szüksége van. Odakint az utcát szegélyező vadgesztenyefák levelei halkan sóhajtoztak, a

feltámadó széllel vitatkoztak. Nem tudtam elaludni. Köntösömet magamra kapva kiosontam az ajtón, mert láttam, szüleim szobájában még halvány világosság pislákol.

Anyám az ágyában ült. A kislámpa sárgás fényénél erőteljes karmozdulatokkal némán dolgozott. Szomorú fájdalom hasított belém. Már megint terítőt horgol eladásra, hogy a szegénységünket könnyítse valahogy. Sokba kerül az iskola mióta öcsém is kinőtte az óvodát, s anyám gyermekgondozói fizetése csak szerény kiegészítője apám géplakatosi keresetének.
Nem akartam, hogy meglásson, lábujjhegyen surrantam vissza az ágyamba. Végre elaludtam a jó meleg paplan alatt.

Reggel öcsém már felöltözve, fülig érő szájjal üdvözölt.

– Siess, el fogunk késni – azzal kiszaladt a konyhába reggelizni.

Kelletlenül nyújtózkodtam. Az ágyam melletti székre volt kikészítve az ünneplőruhám. Rajta egy cetlin kócos betűkkel gyorsan írt utasítást és egy leheletvékony, apró mintákkal szorosan horgolt, hófehér mellénykét találtam. Éppen elfért a begombolt ünneplő blúzom alatt, úgy, ahogy anyám javasolta.

Sohasem énekeltem olyan szépen, mint azon az ünnepélyen. Nem hallottam a többieket, nem láttam a kottát, megszűnt köröttem a világ. Gondolatban anyámnak énekeltem, halkan, szinte csak suttogtam Csajkovszkij Bölcsődalát. A hideg szél csípte a szemem? Nem azért hullottak a könnyeim. A sós cseppek a blúzomra és anyám éjjel horgolt mellényére folytak. Nem láttam tegnap az éjjeli homályban, hogy fonalhíján, anyám a leheletkönnyű kedvenc sálját bontotta le, és abból horgolta nekem azt a kis mellénykét, amit a széktámlára terítve találtam. Érte hullott a könnyem és azért a mosolyért, ami a gyér lámpa fényénél az arcán ragyogott, miközben kezében a horgolótű nesztelenül, serényen dolgozott.

A pofon

Akkora pofont kaptam, hogy a fal adta a másikat. Szó szerint, ahogy a mondás tartja. Csendben léptem be az ajtón, nehogy felébresszem a szüleimet. Hiába. Nem aludtak. Rám vártak. Apám, ahogy a kulcsot a zárba dugtam, azonnal ott termett, és amint az ajtón beléptem, már csattant is a pofon.

– Ilyenkor kell hazajönni? – kaptam az óriási pofon mellé a magyarázatot.
– Mi van? – kérdeztem értetlenül. – Megmondtam, reggel jövök haza, mi ütött beléd? – kérdeztem, amikor a falról visszapattanva, végre visszanyertem az egyensúlyomat.
– Hol voltál? – dörögte apám. Azt hittem ott, helyben üt meg a guta.

Álmos és fáradt voltam.

– Hol-hol? Tudod jól. Az érettségi banketten. Anyu, Apunak mi baja? – kérdeztem segítséget várva, de anyám hallgatott.
– Ne hazudj! – dörgött apám. – Tegnap késő este itt járt egy osztálytársad édesapja. A lánya azt ígérte, a bankett után este tízre otthon lesz, de nem ért haza. Halljam az igazat! Hol voltatok?

A pofon után, most másodszor is megfordult velem az előszoba.

– Megbeszéltük, az ellenőrző könyvbe is be lett írva. A bankett után a vidéki tanulókat az osztályfőnökünk látja vendégül a pesti otthonában reggelig, míg az első HÉV-vel hazajutunk. Most reggel hét óra van, és itt vagyok – kiabáltam dühösen, majd összeszorított szájjal bevonultam a szobámba, de az ajtót jól becsaptam magam után, hogy éreztessem apámmal, nagyon felbosszantott az igazságtalan pofon.

Apám nem jött utánam, hallottam, anyámmal a konyhába megy. A néma csendet csak a kávéfőző kotyogása törte meg. Dacosan ültem a szobám mélyén. Tudtam, apám csak féltett. Dühét a hazug osztálytársam izgága apja korbácsolta fel. Szerettem volna kijönni a szobámból, de az igazamból nem engedtem. Most apámnak kell bocsánatot kérnie.

Nem tette. Kiment az udvarra, ott tett-vett szótlanul. A fáradtság és a csalódás kicsalta belőlem a könnyeket. Némán sírtam, ne hallják meg a gyengeségemet. Sirattam a szép estét, a csodás bankettet, a hajnalig tartó társasjáték remek hangulatát a tágas pesti lakásban. Szidtam az osztálytársamat, aki hazudott az apjának, s miatta az én szüleim is átvirrasztották az egész éjszakát. Sajnáltam apámat. Hazugsággal vádolt és most nem tudja, hogyan engesztelhetne ki úgy, hogy a szülői tekintélye is megmaradjon.
Eszembe jutott egy régi emlék. Talán négyéves lehettem, valamit rosszul mondtam apámnak. Hazugságnak gondolta és nem akarta, hogy hazudós legyek. Átölelt, felemelt az egyetlen tükrünkhöz, a borotválkozó tükréhez.

– Pöttyöm! Nézz a tükörbe és jól jegyezd meg! Az életben sok emberrel fogsz találkozni, sok emberrel beszélsz majd. Ha az egyiknek ezt mondod, a másiknak azt, egy idő után elfelejted majd, kinek mit mondtál, és ha másképpen mondod, hazugság lesz belőle. De, ha igazat beszélsz, sohasem maradsz hazugságban, hiszen mindenkinek ugyanazt, ugyanúgy fogod mondani. És ha a tükörbe nézel, őszinte ember néz majd vissza rád.

Nem felejtem ezt az emléket, mert mindennap belenézek a tükörbe. És most jött ez a pofon, amivel nem tudtam mit kezdeni. Lassan felálltam, csendben kimentem az udvarra, apám után. Átöleltem és halkan súgtam a fülébe.

– Köszönöm, hogy aggódtál értem. Hálás vagyok a szeretetedért.

Nőgyógyászati váró

Sokan vagyunk. Egy ülőhelyet ugyan látok, de inkább az ablak elé állok. Kifelé bámulok az udvarra, agyamat leköti a magam baja. Zavar a rettenetes ricsaj. Többen háborognak, miért ilyen lassú a rendelés. Érdekes, gondolom magamban, amikor bemennek, akkor már nem baj, ha lassan megy, hisz odabenn már jócskán elidőznek, akkor már nem sietnek? Miért csodálkoznak, hiszen idekinn sem tudják röviden elmondani, miért is vannak itt. Jobban szemügyre veszem a társaságot.
Van itt fiatal hölgy, idősebb, korosabb asszony és vagy négy kismama. Ők viszik a prímet, kiabálnak, telefonálnak, mesélik a várandós hónapok történéseit. Egymás szavába vágva, hangoskodva igyekeznek meggyőzni a

másikat, hogy ők tudnak jobban mindent a terhes állapotról. Magamban mosolygok. Övék a világ, úgy gondolják, és fel sem tételezik azt, hogy mi, öregek is azért vagyunk itt, mert valaha szültünk – nem is egyszer –, s a testünk, a megviselt évekre vár gyógyírt. Az egyik kismama mellett egy siheder srác trónol. Lábait szétterpesztve szinte fekszik a váróterem padján. Időnként felugrik, arrébb megy telefonálni, visszaül, kisvártatva újra elmegy, látszik, hogy unja a várakozást. Most is odébb áll, felesége hiába hívja vissza, legyint és még el is fordul, hogy ne lássa a nejét.
Egy apró, idős asszony közeleg, látszik, hogy nem érzi jól magát, leül az egyetlen üres helyre. Az egyik hangoskodó kismama rendreutasítja:

– Ez a hely foglalt, menjen arrább! – és nagyot lök a nénin.
– Foglalt? Én nem úgy látom – szól halkan, de határozottan az idős hölgy.
– De az! Ott az uram, csak telefonál. No, halljad-e – ordít a srácra – gyere vissza, mert ez ide ül, gyere mán a helyedre! – utasítja rendre a fiút, majd ráförmed a nénire:
– Menjen mán innen, ez foglalt, maga nem ülhet ide! – és újra lök rajta egyet.

Egy pillanat alatt elönt a méreg. Már éppen szólnék, hogyan képzeli azt, hogy egy nőgyógyászati váróban a férfinak van foglalt helye, s egy beteg nő nem ülhet le, amíg várakozik?
Nem jutok szóhoz, mert az idős hölgy gyorsan feláll:

– Itt nincs helyfoglalás férfiaknak, de látom már, igaza van, tényleg foglalt ez a hely, majd amoda állok – mutat a túlsó oldalra a másik ablak elé.

A fiatalember gyorsan visszaül, lábai széles terpesze között a földön szétszórt papírszemét és kenyérmorzsa bizonyítja a hosszú várakozás unott perceit. A kismamák, mintha mi sem történt volna, harsogva szórják tovább az észt, a morzsákat és a szemetet.
Hosszú a várakozási idő, amíg új ember születik.

Baleset

Csattanást és éles sikítást hallott a háta mögül. Mire megfordult, süket csenddé sorvadt a szörnyű zaj. Az esti lámpák fényénél egy testet látott az úttest közepén. Furcsa pózban, mozdulatlanul feküdt.

– Segítség! Hívjanak mentőt! – ordította teljes erőből és a test felé szaladt.

Egy férfi volt, karja, lába kitekeredett, amikor áthajtott rajta a cserbenhagyó gázoló. Már alig lélegzett, szeme üresen meredt a semmibe. Ujjai kérőn nyúltak felé. Megszorította és nyugtatóan suttogta:

– Mindjárt itt lesz a mentő, tartson ki! – De a várva várt segítség késett, csak a közeledő rendőrautó szirénája verte fel a csendet.

Mire a mentő vijjogva megérkezett, a férfi már nem lélegzett. Újra éleszteni sem lehetett. Hallotta, ahogy a mentőorvos a rendőröknek szabadkozik. Részeg embert vittek a kijózanítóba, nem bírtak vele, ezért nem értek ide idejében.

– Ennyin múlik egy ember élete? – kérdezte önmagától, miközben lassan hazafelé indult.

Átvágott a kereszteződésen, a temető kerítése mellett vezetett az útja. Fásultan bámulta a sötétben ágaskodó fejfákat.

– Mit hoztál nekem? – ugrott a nyakába a négyéves keresztfia, amint belépett az ajtón.
– Magamat – suttogta halkan a fiút magához szorítva.

És ahogy a boldog gyermeket ölelte, testéből feltört az a néma, befelé forduló sírás, ahogyan csak a sokat megélt férfiak tudnak sírni. Könnytelenül.

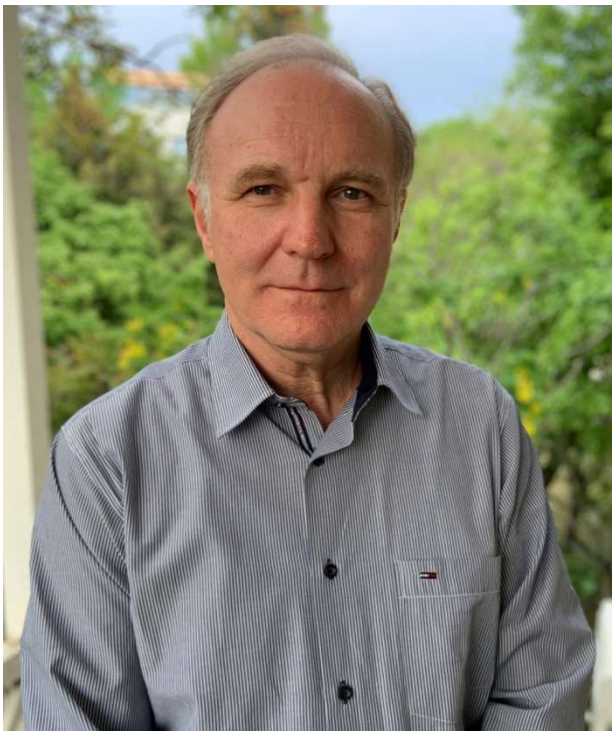

Tátrai S. Miklós

Bemutatkozás

Budapesten születtem 1953-ban. Gyermekkoromban kezdtem el írogatni verseket, meséket, melyeket akkor csak családom és barátaim olvastak. Középiskolás koromban értem el első sikeremet, második lettem egy országos irodalmi pályázaton. Negyven éves munkaviszonyom alatt döntően pedagógiai- és rendészeti témakörökben készített írásaimat közölték szakmai lapok, folyóiratok. Megjelent három rendészettörténeti intejúkötetem.

A szépirodalomhoz tizenkét éve, nyugállományba vonulásomat követően tértem vissza. Döntő többségében novellákat írok, mellettük verset, mesét, kisregényt. Rendszeresen indulok irodalmi pályázatokon, közöttük a Gion Nándor novellaíró pályázaton, az Országos Mécs László Irodalmi Társaság pályázatain, a Muzsikál az erdő- és a Jelek pályázatokon. Tizenhat alkalommal értem el az első három hely valamelyikét. Szerzőtársak mellett szerepelek huszonegy antológiában, négy mesekönyvekben, illetve gyermeklapban. Írásaimat internetes- és nyomtatott lapok, folyóiratok is közölték. Megjelent négy önálló novelláskötetem. Történeteim megírásakor szívesen kalandozom a múltban és jelenben, a valóságban és a fantázia világában.

Az írást olyan szenvedélynek tekintem, amely képes emlékek megőrzésére, felidézésére, elgondolkodtatásra, érzelmek és értékek formálására. Nagyon örülök, amikor író-olvasó találkozókon, személyes beszélgetéseken és az interneten az olvasók véleménye ezt visszatükrözi.

Dénes, Ingrid, Júlia

Fruzsina elgondolkodva ült a kényelmes fotelban. Hátradőlt, és azon töprengett, mi történhetett Júliával, miért kérte, hogy látogassa meg délután. A telefonba különleges füvekből főzött teát ígért, de hangján érződött, nem ez az igazi indok, komoly dologról lesz szó. Máskor is kávéztak, teáztak együtt lakásukban, vagy cukrászdában, kávézóban, de azt előre megbeszélték, készültek rá. A mostani meghívás váratlan volt, titokzatosságot sejtető. Fruzsina öngyújtóját forgatta ujjai között. Szívesen rágyújtott volna, de nem akarta befüstölni a lakást. Tudta, Juli még csak-csak elviselné a kedvéért, de Dénes, nem szereti a cigarettát. Arra gondolt, ha esetleg kettőjük között történt valami kellemetlenség, akkor kár lenne tovább rontani a hangulatot. Majd elmondja, ha akarja – vélekedett –, előbb-utóbb úgyis kiderül minden. Persze azért van, amikor nem, tette hozzá magában némi iróniával, mert csaknem hatvanéves élettapasztalata sok mindenre megtanította.

Júlia belépett a szobába, kezében ezüst tálca, azon teáskanna, két csésze, kistányérok, kanalak, villák, cukor, sütemény. Mosolya nem tűnt őszintének, amikor asztalra tette a tálcát, és teát, süteményt kínált vendégének. Előbb enyhén remegő kezére nézett, majd barátnőjére, mintha tőle várná: mondjon valamit. Fruzsina maga elé vett egy kistányért, csészét, töltött a kancsóból, cukrot tett teájába, kavargatta, megkóstolta.

– Ez igazán remek Julikám, kedves tőled, hogy megkínálsz ezzel a kitűnő teával, de látom rajtad, nem ezért hívtál! Valami nyomja a lelked! Csapjunk bele, ahogy szoktunk az elmúlt, ki ne mondjuk hány évtizedben.
– Igazad van, nem a tea miatt hívtalak! Szeretnék beszélni veled valamiről, bár őszintén megmondom, a legfontosabb kérdésben már döntöttem! De, mint tudjuk, az ördög a részletekben van elrejtve. Ehhez várom a véleményed, javaslatod.
– Ez egyre rejtélyesebb! Gondolom, Dénesről van szó! Csak nem szeretőt tart vénségére? – próbált kedélyeskedni Fruzsi, mert Juli egyre idegesebb, nyugtalanabb lett.
– Vénségére? Igaz, hatvanhat éves, de kevesebbnek néz ki, és nem csak külsőleg. Amikor harmincöt-negyvenéves voltam, nem nagyon hittem el, hogy egy férfi, aki közelebb van a hetvenhez, mint a hatvanhoz, még lehet aktív minden szempontból. Dénesre most sem panaszkodhatom, az

ágyban is tudunk örömet szerezni egymásnak. Biztos vagyok abban, hogy egy fiatalabb nőnek gyereket is tudna csinálni.
– Te jó ég! Hát mégis van valakije, és ennyire komoly a dolog?
– Nem, nincs szeretője és azt gondolom alkalmi nőismerősei sincsenek. Észrevenném.
– Kezdelek nem érteni!
– Fruzsi, elmondom mi történt. Ebben az évben ünnepli Dénes volt cége megalakulásának százéves évfordulóját. Nagy ünnepséget tartanak, azután egy fogadást, amire minket is meghívtak. A férjem hat éve nyugdíjas, de úgy látszik, most is szívesen emlékeznek rá, az egykori főmérnökre, aki sokat tett a cégért. Szépen búcsúztatták, amikor hatvanévesen nyugállományba vonult.
– Emlékszem, nagy buli volt! Mi ezzel a gond?
– A búcsúztatásáról hajnalban jött haza, jókedvűen és némileg italosan. Nem volt részeg, egyébként sosem volt az, de a szalonspicc határát túllépte. Nem haragudtam rá, örültem, hogy jól érezte magát. Az öltönyének azonban olyan étel és füst, és mindenféle szaga volt, hogy azonnal kitettem a garázsba szellőzni azzal, hogy másnap vigye el a tisztítóba. Valami közbejött, az öltöny napokig szellőzött a garázsban. Én még dolgoztam, nem foglalkoztam vele. Dénes pedig suttyomban visszacsempészte a gardróbszobába. Nem vitte el a tisztítóba, mert úgy gondolta, jól kiszellőzött, semmi baja. Akár hiszed, akár nem, az elmúlt hat évben nem volt olyan programunk, hogy az az öltöny előkerült volna. Nem kellett, egészen mostanáig. Illetve, én szeretném, ha venne egy újat, de ő teljesen
feleslegesnek tartja. Nem vitatta, hogy a régi kissé divatjamúlt, azonban nem akart egy alkalom miatt új ruhára költeni. Felpróbálta, és egészen csinos volt benne. Bevallotta, annak idején nem vitte el a tisztítóba. Sikerült rábeszélnem, hogy legalább most tegyük meg, és majd azután döntsünk, jó lesz-e, vagy nem. Ebbe beleegyezett.
– Ez igazán remek! Az én Frédim nyugdíjba menése után nagyon elhízott. Ruhatárat kellett cserélni. Szerencsés vagy! Még mindig nem látom a problémát!
– Szóval megegyeztünk Dénessel, hogy majd én viszem el az öltönyt a tisztítóba. Attól tartottam, megint elsumákolja. Tegnapelőtt reggel kikészítettem, rutinszerűen átnéztem a zsebeket, és mit gondolsz mit találtam az egyikben?
– Pénzt? Fényképet? Szerelmeslevelet? Fogalmam sincs!
– Egy bugyit! Egy gyűrött, csipkés selyembugyit!

– Ó, hát ez egy kicsit durva!
– Kicsit? Tényleg szép búcsúest lehetett, így már érthető, hogy hajnalig tartott! Valamelyik nő nagyon hálás volt neki!
– Julikám, megértelek, és sajnálom, de hat évvel ezelőtt történt, és nem is tudjuk pontosan, hogy mi! Ma már nincs semmi jelentősége!
– Nincs jelentősége? Azt mondod nincs? Nem ismered a mi kapcsolatunkat. Abban minden rezdülésnek jelentősége, hatása és nyoma van, akár szóvá. tesszük, akár nem! Nekem ez a búcsúest igenis fáj, még akkor is, ha úgy teszek, mintha nem gyanakodnék, mert nem szóltam Dénesnek. Egyelőre nem.
– Nagyon régi barátnők vagyunk, sok mindent megosztottunk egymással, örömet, bánatot, titkot, és úgy tűnik, mégsem ismerjük egymást igazán. Nézd, az én életem, vagy úgy is mondhatom a mi életünk Frédivel rendezett, szeretjük egymást, és mégis voltak keserű pirulák, ahogy nálatok is. Nem hiszek abban, hogy több évtizedes kapcsolatokban ez ne történjen meg. Azok a bizonyos pirulák léteznek, akár beszélünk róluk, akár nem, ahogy ezt te is mondtad. Ha engem kérdezel, ezen a bugyi-ügyön már nem érdemes veszekedni. Egy két éjszakán majd elfordulsz Dénestől, talán könnyezel is kicsit, azután elmerül az emlékek között. Nagyon régen volt!
– Talán igazad van, magam is gondoltam arra, hogy kidobom azt a bugyit, és úgy teszek, mintha semmi nem történt volna. Csakhogy van itt még valami. Hétvégén elmegyünk arra a fogadásra. Biztosan többen lesznek ott olyanok, akik a búcsú bulin is ott voltak, akiket én is ismerek, és akik láthatták, tudhatják, hogy Dénes azzal a nővel …, értesz ugye? Na, és ott lehet az nő is! Te hogyan viselkednél velük?
– Ez már egy nehéz kérdés, ezen valóban gondolkodni kell. Tudod, vagy sejted, hogy ki lehet az? Ott lehet egyáltalán a fogadáson?
– Igen. Egy fiatal mérnöknőre gondolok, akiről a férjem feltűnően sokat mesélt, azt gondoltam sajnálatból. Most azonban azt gondolom, akár viszonyuk is lehetett azzal az Ingriddel. Kislányát egyedül nevelő, albérletben lakó elvált asszony volt. Több, mint harminc évvel fiatalabb Dénesnél. Egyszer bemutatta nekem. Csinos, férfiszemmel nézve kívánatos hölgy, belepirult a találkozásunkba. Nem vagyok naiv. Tudom, lehetnek olyan szituációk, amelyeket kívánod, amelyekre vágyódsz, és lehetnek olyanok, ahol elragad a pillanat varázsa. Te hogyan viselkednél vele?
– Azt hiszem, legszívesebben felpofoznám, és nem csak őt, de mindenkit, akiről azt feltételezném, hogy sajnálkozik, vagy nevetgél a hátam mögött. Persze ezt nyilván nem tehetném meg, mint ahogy te sem! Ne menj el!

– Dénes nagyon szeretné, ha elkísérném. Mit mondjak neki? Fáj a fejem? Nem mondok ilyet, elmegyek, nézni akarom a találkozásuk pillanatát. Dénes nagyon rossz színész, ha azt látom, hogy az a nő már semmit nem jelent neki, könnyebb lesz megnyugodnom. Persze, ha még mindig hatással lesz rá, akkor nem tudom mi lesz! Megpróbálok úgy viselkedni, mintha mindent tudnék, de nem érdekel. A férjemtől jobb színész vagyok, mégis nagyon nehéz szerep lesz számomra.
– Ahogy téged ismerlek valóban, ezért gondold meg, hogy ott legyél-e egyáltalán. Ha mégis elmész, és beszélsz másokkal, mindig arra gondolj: bármi is történt, nem te vagy az, akinek szégyenkeznie kell.

Az ünnepi műsor kiválóan sikerült, színvonalas, tartalmas, kedves volt. A régiek közül többeket emlékplakettel jutalmaztak, amit a színpadon vehettek át a vezérigazgatótól. Dénes hatalmas tapsot kapott, meghatódva mondott köszönetet. A fogadáson tízszemélyes kerekasztalokhoz ültették a vendégeket. Júlia elégedetten látta, hogy ők a „főasztal" mellett, rangos társaságban kaptak helyet. Martinovics Elemért és feleségét ismerősként üdvözölte, a többiek vezető beosztásban lévő fiatalabb urak, hölgyek voltak. Bemutatkoztak egymásnak, beszélgettek, remek hangulat alakult. Júlia szemével a mérnöknőt kereste. Távolabbi asztalnál fedezte fel egy vidám társaságban. Úgy tűnt a mellette ülő férfi a párja lehet, ez megnyugtatóan hatott. Annál az asztalnál és egy másiknál újabb ismerősöket vett észre, akik barátságosan, mosolyogva integettek feléjük.

A pohárköszöntők után a pincérek következtek, akik bőséges és kitűnő ételeket szolgáltak fel, a legigényesebb vendégeknek sem lehetett kifogása. Az étteremből nagy terasz nyílt, ahol a vacsora után italozni, szivarozni, cigarettázni, beszélgetni lehetett a kellemes májusi estén. Dénes és Júlia pezsgőspohárral a kezében állt a korlát mellett, Varga Ádámmal, az egyik főosztályvezetővel, feleségével, és Beregi Jenő régi kollégával beszélgettek. Júlia nem vehette észre, hogy a háta mögött Ingrid és az asztalnál mellette ülő férfi közeledik feléjük, csak a női hangra fordította arra fejét, és érezte, most ő pirul el.

– Bocsánat, ha megzavarom a beszélgetést, de szeretném köszönteni a főmérnök urat. Örülök, hogy újra látom! Remélem, jól van Dénes bácsi!
– Nahát, Ingrid! Igazán kedves és nagyon csinos! Jól esik, hogy még emlékszik rám!

– Mindig szívesen gondolok önre! Sokat segített a kezdeti nehéz időszakban. Engedje meg, hogy bemutassam a férjemet, Virág Áron újságírót.
– Nagyon örülök, és gratulálok! – mosolygott Dénes, mindkettőjüknek kezet nyújtott, majd bemutatta Júliát, mert nem emlékezett, hogy a két nő már találkozott egymással. Néhány udvarias mondat után Ingrid és Áron elköszönt, visszamentek saját társaságukhoz.

Júlia elismerően nézett utánuk. Szép pár – gondolta –, és elégedett volt, amiért a mérnöknő párkapcsolatban él. Ez mindenképpen megnyugtatta. Dénesre tekintett, hogy vajon milyen hatással volt rá a váratlan találkozás. Úgy tűnik semmi különös, állapította meg, mert férje már Varga Ádámra figyelt, folytatták a félbehagyott beszélgetést. Nem volt sok idejük. Csordás Krisztián, a vezérigazgató titkárságvezetője lépett hozzájuk. Udvariasan tájékoztatta Dénest, hogy a vezérigazgató úr várja az asztalánál, mert beszélni szeretne vele.

Júlia egy pillanatra úgy érezte kellemetlen helyzetbe került, mert egyedül maradt a teraszon, azonban Jenő nem hagyta magára. Ismerték egymást, annak idején találkoztak néhányszor, tegeződtek.

– Nagyon jó, hogy eljöttetek Júlia! Láthatod, a férjedet sokan kedvelték. Sajnálom, hogy elszakadt tőlünk az elmúlt években.
– Szerintem neki is hiányzik a cég, a régi társaság, pontosabban talán már nem annyira. Nyugdíjazása után az első években nehezen találta a helyét. Hiába volt szép búcsúja, úgy érezte, még maradhatott volna, csak hát… hagyjuk, tudod, mire gondolok. Nagyon jót tett neki, amikor megvettük a nyaralót. A felújításon sokat dolgozott, örömmel csinálta, értelmét látta. Gyönyörű lett a kis ház, sokat vagyunk ott. Azután jöttek az unokák, és újra teljesnek érezte az életét. Nem vágyik vissza.
– Megértem! Nekem még majdnem négy évem van a nyugdíjig, de nem panaszkodom. Jól érzem magam a munkámban, a kollégák között, bár a régiek közül már többen nincsenek itt. Öreg bútordarab Molnár Pisti, Bakócz Elemér, Szatmári Béla és Gizike, már ha hölgyekre szabad ilyet mondani. Emlékszel rájuk?
– Bakóczra nem, de a többiekre igen! Mi van Weisz Gézával és Ábrahám Félixszel?
– Géza kiköltözött a lányához Németországba, Félix pedig, hát hogyan is mondjam, szóval a vezér kirúgta!
– Kirúgta? Mikor?

– Nem sokkal azután, hogy Dénes nyugdíjba ment. Félix nagy tudású, jó szakember, de kollégának borzalmas. Senki sem szerette. Sértett ember volt, mert nem úgy alakult a karrierje, ahogyan azt ő képzelte.
– Igen emlékszem, egyszer a férjem is mesélte, hogy áskálódott ellene!
– Egyszer? Sokszor! Dénesnek hihetetlen türelme volt hozzá, ahogy mindenkihez. Félix egyszerűen nem tudta elviselni, ha más sikeres, vagy boldog. Ártani akart még akkor is, ha neki abból konkrét haszna, előnye nem származott.
– Nem tudtam, hogy ennyire szörnyű volt.
– Szörnyű volt, már-már beteges. Akkor telt be a pohár, amikor a vezérigazgató gépkocsivezetője észrevette, hogy Félix matat a főnök autójában, a garázsban. Megvárta, amíg elmegy és alaposan körülnézett, hogy nem rongált- e, vagy nem lopott-e valamit. Semmit nem rontott el, és semmit nem vitt el, sőt! Ott hagyott valamit! – mosolyodott el Jenő, és hatásszünetet tartott.
– Mi az, hogy valamit? Ne csigázz már?
– Nem fogod elhinni, de egy bugyit! Egy selyem csipkés bugyit! Nyilván abban reménykedett, hogy majd a vezér felesége találja meg, mert ő is gyakran utazott az autóban. Valószínű megvolt a terve, hogy hogyan hívja fel arra a bugyira Mónika asszony figyelmét, de erre nem maradt ideje.
– Aha! Szóval egy bugyit? – kérdezett vissza Júlia és alig tudta visszatartani szemmel láthatóan kitörni készülő nevetését.
– Most mit nevetsz? Azért ez nem olyan vicces! Képzeld, kiderült, hogy ezt az aljasságot másokkal is megcsinálta! Borzasztó lehet annak a feleségnek, aki egy intim fehérneműt talál a férje zsebében!
– Nekem mondod drága Jenőkém? – borult Júlia a férfi vállára és már semmi sem tarthatta vissza boldog nevetését.

Kékszóda

A televízió egyenes adásban közvetítette az angol kupadöntőt. Az első félidő közepén a Chelsea megszerezte a vezetést Hazard tizenegyes góljával. A Manchester United egyenlítési próbálkozásai rendre eredménytelenek maradtak. A mérkőzés – bár itt is, ott is adódtak gólhelyzetek – nem azt az izgalmat és színvonal hozta, amire Dávid számított. A második félidő elején elszunyókált a fotelben, a telefon csörgésére riadt fel. Felesége hívta azzal az üzenettel, hogy dolga van, később megy haza, ne várja meg

a vacsorával. Dávid megvonta vállát, sokszor fordult elő ilyen mindkettőjükkel az utóbbi években. Már régóta nem firtatták egymás magánügyeit, belefáradtak, vagy beleuntak a harminckét évi házasságba. A gyerek felnőtt, négy éve elköltözött otthonról, ők pedig csak úgy elvoltak egymás mellett. Olykor veszekedtek, olykor szeretkeztek, de egyik sem volt hangos, és emlékezetes. Régen túl voltak már a nagy szerelmen, a nagy szemrehányásokon, külön kasszán éltek, de együtt maradtak. Ha kellett segítették egymást, és néha még adódtak kellemes közös napjaik. Persze ha nem, akkor nem, már nem hiányolták, és tudomásul vették, ha a másik másutt keresi az örömet. Furcsa életet éltek, és ezzel nem voltak egyedül az ismerősök, rokonok körében. Ilyen érzelemmentes lett a világ – gondolták –, éljünk benne úgy, ahogyan tudunk.

A hűtőszekrényben alig volt valami. Nem mintha nem lett volna pénzük a feltöltésére, csakhogy mindketten a másikra vártak. Vaj, kenőmájas, tojás, szalonna, három dobozossör kínálta magát, a kenyértartóban két zsemle, és két szelet száradó kenyér szomorkodott. Dávid kivett egy sört, majd bosszúsan csapta be a hűtő ajtaját. Még nem volt annyira éhes, hogy a szerény kínálatra fanyalodjon. Az étkezőasztalon számlák, reklám szórólapok, újságok hevertek, mintha megkomponálták volna rendetlenséget. A Nők lapja címoldaláról – Bea mindig megvette a hetilapot – csinos külföldi színésznő mosolygott a morcos férfire, aki már majdnem félredobta az újságot, aztán meggondolta magát. Már nem is emlékezett mikor nézett bele utoljára, és nem is értette, hogy felesége, aki egyébként utál olvasni, miért vásárolja. Unottan belelapozott, és a társkereső rovathoz érve nem tudta sírjon, vagy nevessen, mert a „Férfi keres nőt" hasábban, golyóstollal bekeretezett hirdetést látott. Egy önmagát szép nyugdíjjal rendelkező, vidéki házban élő, zenét, irodalmat kedvelő 64 éves férfi kereste hozzáillő párját. Beáról sok mindent el tudott képzelni, de azt hogy zenét és irodalmat kedvelné, semmiképpen. Egy szép vidéki ház és a jó nyugdíj persze sok mindenre képessé tehet egy asszonyt, de ezt azért túlzásnak vélte. Csak később gondolt arra, hogy felesége el akarja hagyni, vagy csak egy kis vidéki kalandot keres? Bea ötvennyolc évesen nem nézett ki rosszul. Ha csinosnak éppen nem is lehetett mondani, adott magára, ápoltan, jól öltözötten járt el otthonról, elöl, hátul még mindig kívánatosan gömbölyödött, amin nyilván elméláznak az erősen középkorú, vagy idősebb férfiak. Sértetten legyintett egyet, mint akit ez már nem is érdekel, pedig bosszantotta. Olvasni kezdte a „Nő keres férfit", és az utolsó előtti hirdetésnél úgy érezte magát, mint

akinek behúztak egyet. A hirdetés szövegét értelmezés nélkül futotta át, de a jelige megfogta. „Kékszóda" – olvasta többször is a különös szót. Nem lehet véletlen – motyogta – nem lehet véletlen!

Dávid kikapcsolta a televíziót, visszaült a fotelbe. Fejét hátrahajtotta, szemét behunyta, de nem aludt. Negyvennyolc-negyvenkilenc évet repült vissza az időben. Nagyszülei házában nyaralt a Tisza melletti városkában, annak is a szélén, már csaknem falusias környezetben. Szeretett ott lenni, hiszen a budapesti hétköznapok után az maga volt a szabadság. Nem csak azért, mert nem kellett iskolába indulni minden reggel, hanem a nagy udvar, a kert, a gyümölcsös, a szomszéd gyerekek hasonló birodalma, a Tiszapart, kimeríthetetlen játéklehetőséget adott. Abban a korban volt, amikor még nem esett nehezére a kisebb unokatestvérekkel játszani, vagy éppen hintáztatni őket, de már jobban vonzotta a sport, a kamasz fiúk társasága, a horgászat, na és lányok, ami teljesen érthető egy tizenhárom éves fiatalembernél. Az első kalandokat és próbálkozásokat az osztálytársak jelentették, hiszen az alakuló kis halmocskák, a formálódó lábak és popsik, kellően izgatták a fiúkat. Nagy élményt jelentett bármelyikhez hozzáérni, megsimogatni, még akkor is, ha időnként jelképes, vagy valóságos pofon járt érte. Ki így, ki úgy fogadta a srácok közeledését abban az időben, amikor még a házi bulik is csak babazsúrnak minősülhetnének a mai bulikhoz képest. Nagymamáék utcájában három figyelemreméltó „kisasszony" is lakott, közülük leginkább az egy évvel idősebb, már középiskolába készülő copfos Hajni tetszett Dávidnak. Hajninak nem volt fiútestvére, viszonylag messze, az utca végében laktak, talán nem is találkoznak, ha a nagyi üzleti érzéke nem segít. Hónapokkal korábban elvállalta egy szódalerakat működtetését. Időnként 20-25 láda szódát hoztak az udvarba, amelyet ők árusítottak a csereüveggel érkező környékbelieknek. Egy üveg szóda egy forint tíz fillérbe került, csere esetén, huszonöt forinttal többe, ha valaki az üveget is megvette. A legendás hírű Bambi és az Utasüdítő – mert az is volt a lerakatban – egy forint harminc fillérbe, illetve két forintba került. Nagy haszon nem lehetett az üzleten, különösen úgy, hogy az unokák rájártak az üdítőkre, a pénzesdobozt viszont messze elkerülték. Nos, egyszer Hajni és az anyukája együtt jöttek szódáért, amikor éppen Dávid segített a nagymamának. A kislány azonnal elbűvölte, és felajánlotta, hogy szívesen hazaviszi nekik az üvegeket. A hölgyek nem tiltakoztak, a kapcsolat megnyílt. A fiú remélte, hogy ő sem közömbös Hajninak. Dávid ezután, minden csengetésre ugrott abban a hiszemben, hogy a kedves kislány jött. Legtöbbször persze nem, de ha igen, akkor mindig bízhatott a lovagias

segítségben. Előfordult, hogy útközben a kezük összeért, egyszer egy puszi is elcuppant, úgy tűnt lobogni kezd a szerelem. Hajni elérkezettnek látta az időt titkos vágya teljesülésére, amit meg is vallott lovagjának. A fiú az ügyes, már-már nőiesen ravasz bevezetésekor egészen másra gondolt, és nagyot csalódott, amikor kiderült az igazság: Hajni egy kék szódásüveget szeretne, ami nagyon-nagyon ritka különlegesség. Úgy vélte, előbb – utóbb biztosan érkezik egy, és ha Dávid tényleg szereti, akkor azt megszerzi neki. A kérést akár zsarolásnak is tekinthette volna a szerelmes ifjú, mert Hajni azt is mondta, hogy akkor jön legközelebb, ha meglesz a kékszóda, mert ezután csak így emlegették a remélt ajándékot. A szállítok hetente egyszer, csütörtökön jöttek. Meghozták a teli üvegeket tartalmazó ládákat, és vitték az üreset. Az első héten nem jött kék üveg, a másodikon és a harmadikon sem. Dávid már-már reményét vesztette, szereleme súlyos helyzetbe került, amikor augusztus harmadik hetében megtörtént a csoda. Az egyik ládában ott csillogott egy kék üveg, amit a szódások ugyanolyan közönnyel pakoltak le, mint a többit. A fiú azonnal átrendezte a ládákat, a kék üveges legalulra került, minden esély megvolt arra, hogy senki ne vegye észre. Elment Hajniékhoz, becsöngetett, de nem történt semmi. Egy darabig álldogált a ház előtt, sétálgatott le–fel, aztán a szomszédoktól megtudta, hogy a család néhány napra elutazott, csak szerdán jönnek haza. Másnap rövid levelet dobott be postaládájukba, amelyben megírta, hogy megszerezte a kékszódát. Hajni siessen érte, mert mindjárt vége a szünetnek és neki mennie kell. A napok egymás után teltek, a szóda fogyott, mint máskor, veszélybe került a kék üveg. Dávid jó ötletnek vélte, ha a kékszódát kiveszi, és az üres üvegek legalsó ládájába teszi, ahol senki sem fogja keresni és észre venni. Szerdáig nem látta értelmét a szódavásárlók kiszolgálásának, hiszen Hajniék úgysem jöhettek. Hétfőre kirándulást, keddre horgászást terveztek a barátokkal. Este elégedetten tértek haza, mindenkinek sikerült halat fognia. A jókedv azonban nem tartott sokáig. Otthon kiderült, hogy a szokásoktól eltérően aznap voltak ott a szódások, és elvitték az üres üvegekkel teli ládákat, azt is, amelyikben a kékszóda volt. Dávid teljesen kétségbe esett. Fogalma sem volt mit mond majd Hajninak, és mit fog szólni a lány, hogyan békíti meg, hiszen már csak öt napjuk maradt az iskolakezdésig, és neki hamarosan el kell mennie. Izgalommal, idegesen várta a szerdát, de Hajni nem jött, és csütörtökön sem. Pénteken az édesanyja hozta a csereüvegeket és tőle tudta meg, hogy lánya már nem jött haza. Debrecenben maradt a rokonoknál, mert ott fog gimnáziumban járni, és tavasszal az egész család elköltözik Debrecenbe. Soha többet nem találkoztak.

Az emlékezés után Dávid újra kezébe vette az újságot, és figyelmesen elolvasta a hirdetést:
„Alföldi nagyvárosban, saját lakásban élő, hatvanas éveiben járó csinosnak mondott özvegyasszony keresi korban hozzá illő, vidám, korrekt úr társaságát, akivel megosztaná otthonát. Jelige: „kékszóda" (1087 Bp. Osztály u. 16-18/D)"

Nem lehet véletlen! Nem lehet véletlen! – ismételgette önmagát. Úgy gondolta, az alföldi nagyváros biztosan Debrecen, a „kékszóda" jelige, csak az ő egykori kékszódájuk lehet. Ezek szerint az a találkozás sokat jelenthetett Hajninak, mint ahogy neki is, ha még mindig így emlékszik rá. Az sem mellékes, hogy még mindig csinos. Eldöntötte, levelet küld a csinos özvegynek, találkozót kér tőle, de majd csak ott, meglepetésként vallja be igazi nevét, és gyerekszerelmüket, amely talán most beteljesedhet. A levelet – némi lelkiismeret furdalással – Németh Jenőként írta alá.

Dávid nagy reményekkel és komoly ajándékkal érkezett a találkozóra. Hosszas keresgélés és alkudozás után vásárolt egy értékes, antik, kék szódásüveget, amelyet az 1920-as években gyártottak. Az üvegen a Goldmann Bernáth és a Czinkota felirat díszelgett, az ón fejre Kuncz Tibor nevét vésték. Gyönyörű darab volt, gondosan becsomagolva, egy díszdobozban várakozott a nagy pillanatra. És a nagy pillanat közeledett, mert a kávézóba belépett egy hölgy. Körbetekintett, majd határozottan megindult Dávid felé. Nem volt nehéz dolga. Mindössze két hatvan év körüli úr tartózkodott a teremben, az egyik újságot olvasott, a másik látható izgalommal emelkedett fel székéről.

– Kezét csókolom Hajnalka! – remegett a hangja, mintha az első randevúja lenne – Nagyon köszönöm, hogy eljött! Foglaljon helyet, kérem!
– Üdvözlöm kedves Jenő! Örülök, hogy találkoztunk, és beszélgethetünk.
– Mit kérhetek önnek?
– Egyelőre csak egy bécsi kávét kérek, aztán majd meglátjuk.
– Igen, igaza van! – bólintott a férfi, majd megrendelte a két kávét.

Zavartan néztek egymásra.

– Életemben először adtam fel társkereső hirdetést. Sokan akartak lebeszélni róla, de nem hagytam magam. Remélem, ön sem lát benne semmi kivetnivalót!

– Éppen ellenkezőleg, nagyon bölcs dolognak tartom. Bár – bizonytalanodott el a férfi – nem szoktam ezeket olvasni, most is csak véletlenül bukkantam rá, illetve azt gondolom, ez nem lehet véletlen!
– Mire gondol kedves Jenő?
– Rögtön megmagyarázom Hajni, ha megengedi, hogy így szólítsam!
– Persze, kislánykorom óta így hívnak.
– Legelőször engedjen meg egy kérdést! Miért választotta ezt a furcsa jeligét?
– Ó, ez egy régi történet! Váratlanul bukkant fel emlékeimből, amikor egyedi jeligét kerestem. Kislánykoromban egy kisváros szélén laktunk, és volt az utcában egy szódalerakat. Idős néni működtette, időnként az unokái segítettek neki. Volt ott egy fiú, akinek nagyon tetszettem.
– Akkor már nem lehetett olyan kislány kedves Hajni, ha a fiúknak megakadt a szeme önön. Hány éves lehetett? – kérdezte Dávid, és kissé remegő kézzel közelebb húzta a dobozt.
– Tizennégy éves voltam, a fiú talán tizenhárom. Különösebben nem tetszett, de nem akartam megbántani. Állandóan kísérgetett, lógott rajtam, nem tudtam, hogyan rázzam le.
– Le akarta rázni? – döbbent meg Dávid és a kávé megkeseredett a szájában.
– Igen, mert egyre jobban zavart. Azt találtam ki, hogy csak akkor találkozom vele, ha szerez nekem egy kék szódásüveget. Valójában semmi szükségem sem volt rá, de az olyan ritkaságnak számított, hogy bízhattam a sikertelenségben. Bejött a számításom, a szünidő végéig már nem találkoztunk, és azóta sem. Csak a hirtelen kitalált elnevezés a kékszóda maradt meg emlékeimben. Mi baj van Jenő? Mi történt magával? – meredt riadtan a férfire Hajni, mert az elsápadt, levegő után kapkodott, szeme könnybe lábadt. Ijesztően nézett ki.
– Ne haragudjon, nem érzem jól magam! Bocsásson meg, mennem kell! Ez a magáé – suttogta Dávid, majd Hajni elé tolta a dobozt. Nehézkesen felállt, és rogyadozó léptekkel elindult a kijárat felé.
Hajni értetlenül bámult utána, aztán a dobozra, és amikor a férfi kiment kinyitotta.
– Úristen! – kiáltott fel – Ez Dávid volt, a szódás fiú!

Az adjunktus kalandja

A reggeli budapesti csúcsforgalom véget ért, a májusi napsütés már kellemesen felmelegítette a levegőt. Az emberek kényelmesebben, nyugodtabban közlekedtek, nagyobb türelmük volt egymáshoz, mint néhány órával korábban. A kék autóbuszok egykedvűen járták útjukat, nekik mindegy volt, merre kormányozzák őket. Az Astoriánál nyolcan szálltak le a „hetesről".
Ketten a Keleti pályaudvar irányába, hatan az aluljáró felé indultak. Középkorú férfi ballagott, láthatóan elgondolkodva a lejárathoz. Félúton sem járt, amikor egészen biztosan érzékelte, egy nő siet utána, aki elé lép és megszólítja.

– Bocsásson meg uram, hogy megzavarom, de ugye ön Szilasdombi úr?
– Sajnálom, de nem!
– Nem is mond önnek semmit az a név, hogy Szilasdombi Ferenc? – nézett csodálkozó szemekkel a hölgy.
– Nem, és nem értem, hogy mit óhajt tőlem!
– Nézze uram, akárki is ön, van nálam valami, amit látnia kell. Nagyon szépen kérem, adjon nekem tíz percet, és engedje meg, hogy meghívjam egy kávéra. Tudom, hogy ez most így nagyon szokatlan, és furcsán hangzik, de mindent megmagyarázok, ha ad nekem néhány percet.
– Ez valóban meglepő kérés, ráadásul ilyen váratlanul, a nyílt utcán! – tekintett a férfi alaposabban a hölgyre, aki kimondottan csinos volt, gyönyörű szemei szinte könyörögtek, és valami titkot sejtettek.
– Nagyon kérem! Önnek is fontos lehet!
– Jó, nem bánom, de háromnegyedóra múlva előadást tartok az egyetemen, a hallgatóim várnak.

A kávézóban egy sarokasztalt választottak. Gyorsan kiszolgálták őket, és a férfi már egyre nagyobb érdeklődéssel és kíváncsisággal várta: mi lesz ebből. Előfordult már, hogy utcán nők leszólították, önmagukat, és szexuális szolgáltatásokat ajánlottak, de ez a szituáció egészen mást ígért. A hölgy zavartan kezdett bele mondandójába:

– Már az autóbuszon felfigyeltem önre, és az első pillanatban azt hittem elájulok. Pontosan úgy néz ki, mint az én volt férjem, Szilasdombi Ferenc,

aki négy éve autóbalesetben meghalt. Biztosra vettem, hogy rokona, mert ilyen véletlenek nem lehetnek. Ezért vettem a bátorságot arra, hogy megszólítsam. Nagyon szerettem a férjem, és hirtelen azt hittem ő bukkant fel újra. Remélem megért …– csuklott el a hölgy hangja és könnyeit törölgette.
– Megértem, és nagyon sajnálom, de lássa be, tévedett! Én Gyetvai Ákos egyetemi adjunktus vagyok.
– Tudom, hogy tévedtem, de megnézné ezt a képet? – kérdezte szipogva a hölgy és táskájából egy tárcát, abból egy fényképet vett elő – Az utolsó nyaraláson készült, amit együtt töltöttünk Ferivel.
– Persze, csak nekem ehhez szemüveg kell. Na, adja csak ide! – Gyetvai Ákos ránézett a fényképre, és teljesen megdöbbent. Saját magát látta, kicsit hosszabb hajjal, és vékonyka bajusszal, de egyébként valóban olyan volt, mintha ő, vagy ikertestvére lenne.
– Látom Ákos, te is megrendültél - váltott váratlanul tegezésre a hölgy - Engem Kittinek hívnak, és örülnék, ha így szólítanál!
– Kitti! Nem is tudom, mit mondjak. A hasonlóság tényleg megdöbbentő, mintha ikrek lennék. Nagyon megértelek és sajnálom. Mikor született a férjed?
– Júliusban lenne negyvennégy éves!
– Akkor biztosan nem lehetünk eltitkolt ikertestvérek. Én most vagyok harmincnyolc.
– Nős vagy?
– Igen, már tizennégy éve.
– Hát, ez baj. Boldog ember lehet a feleséged, hogy ilyen nagyszerű párja van. Irigylem!
– Nem is ismersz, nem tudhatod: milyen vagyok.
– De tudom, látom és érzem, nagyszerű férfi lehetsz! – sóhajtotta Kitti, megfogta, megszorította, majd simogatni kezdte Ákos kezét és szinte kislányos szégyenlőséggel nézett a szemébe.
– Komolyan mondom, zavarba hozol! – szabadkozott a férfi, de nem vonta vissza kezét, nem vette le tekintetét a varázslatos, kissé mandulavágású szemekről. Csapongó gondolatok kavarogtak benne, már nem csak sajnálatot érzett, hanem egyre jobban látta Kittiben a vonzó, csinos nőt, aki csodálatos ösztöneivel ráérzett erre.
– Nem tudom, mi történik velem Ákos! Amióta Ferenc meghalt, soha senki iránt nem éreztem ilyen bizalmat és szeretetet, mint most irántad. A férjem előtt nem volt senkim, és azóta sem. Egyedül élek a bánatommal,

azaz most már nem, mert megtaláltalak. Ne ijedj meg, nem akarlak elragadni a családodtól, a feleségedtől, de legalább egy kicsit én is szeretnék belőled. Nem lehet véletlen a találkozásunk. A hallgatóid máskor is láthatnak, holnap, holnapután, minden héten, de nekem lehet, hogy csak ezt az egy napot adja a sors!

A szenvedélyes szavak, Kitti vergődése, a simogató kezek találkozása, fellobbantotta Ákos vágyakozását. Hosszasan, szótlanul gondolkodott. Ha most elmegy, talán soha többé nem látja ezt a csodálatos nőt. Lehet, hogy tényleg csak egy napot ad nekik sors? Az egyetemi előadását telefonon is le tudja mondani. Bácskai tanársegéd úr szívesen átveszi a feladatot, hiszen holnaptól úgyis ő fogja helyettesíteni. Bizonytalan ideig marad távol, amiről mindenkinek, még feleségének is csak annyit mondhatott, hogy az egyetem tudományos kutatómunkára küldi. Valójában egy titkos küldetésre induló katonai delegáció szakértője lesz, és bár a szintén utazó mérnök ezredessel és az orvos alezredessel mindent megbeszéltek, azt nem mondhatták meg neki, hogy hová mennek, mikor érkeznek vissza. Ha most, egy távoli, bizonytalan időpontot javasol Kittinek az újabb találkozásra, minden bizonnyal elveszti, és ezt nem akarta. Feleségével már évekkel ezelőtt lazult érzelmi kapcsolatuk. Nem veszekedtek, nem bosszantották egymást, mások talán semmit sem vettek észre, de már nem találták azt az örömet az együttlétben, amely oly sokáig jellemezte kapcsolatukat. A véletlen most megajándékozta őt, és megajándékozta Kittit is! Miért szalasztanák el ezt a lehetőséget? Már határozottan kívánta a nőt, képzeletben átölelte, magához szorította, már a vágyak irányították gondolatait, szavait.

– Lemondom az előadásomat, és veled maradok! – mondta megfontoltan, majd gyengéden megsimogatta Kitti mosolygossá váló arcát.
– Drága vagy, nagyon köszönöm! Ígérem, nem fogod megbánni. Úgy érzem, négy év óta ez lesz az első boldog nap az életemben. Ne is ücsörögjünk itt feleslegesen. Meghívlak ebédre, állítólag nagyszerűen főzök. Itt lakom nem messze a Keleti- pályaudvar közelében. Fél óra alatt remek ebédet készítek, aztán, aztán majd meglátjuk… – fűzte egymásba Kitti szégyenlősen a sokat sejtető szavakat.

Ákos egyetértően bólogatott, és telefonjáért nyúlt, hogy felhívja Bácskai tanársegédet. Kitti elnézést kérően jelezte, hogy a mosdóba kell mennie. Felállt, elindult az ajtó felé, és amikor odaért, egy másik hölgy is követte.

Bent alaposan körülnéztek, hogy biztosan csak ketten tartózkodnak-e a mellékhelyiségben. Amikor erről meggyőződtek, különös párbeszéd hangzott el közöttük, orosz nyelven.

– Na mi van? Hogyan alakulnak a dolgok? Tudod, hogy nincs sok időnk!
– Ne aggódj Irina! Gyetvai Ákos sem tudott nekem ellenállni. Jelents a főnöknek, a fényképtrükk nagyszerűen bevált, egy óra múlva a lakásban leszünk, élesíthetik a kamerákat.

Tóth Gusztáv,

Bemutatkozás

Mezőtelegden születtem 1955.07.02. napján.
Minek is a hosszú bemutatkozás? Csak annyit, 1955-ben, mikor megszülettem, nagyon kicsi voltam, de azóta sem lettem nagy, csak súlyosabb.
Általános iskolámat Pósalakán(szülőfalum), illetve Mezőtelegden végeztem, magyar nyelven, az akkori törvények szerint. Bár irodalmi fertőzöttségem már megtörtént, mégis egy románnyelvű szakközépiskolában érettségiztem a Pece-parti Párizsban.
Ez még nem volt elég tévelygő életemhez, felsőfokú műszaki végzettséget szereztem a Szamos-parti szép városban, 1979-ben. Barkács - életemben minden voltam, csak az nem, amire mindig vágytam. A magyar irodalmat párnám alatt tanultam, amihez hozzájutottam, mindent elolvastam, akár zseblámpánál is. Írásaim sárgult iskolafüzetekben hevernek, fiókokból fiókokba, hisz 7-szer költöztünk, de majd lassan számonkérem őket bűnös hallgatásukért. Nem adom fel, csak fogy az idő így 70 felé…

A költőről

Az igaz költő nem kérkedik,
szívében nem hordoz haragot,
száján sosincs hangos szitok,
nem irigykedik, nem gyűlölködik.
Az igaz költő jóságból van
nem tipor soha lelkeket,
szívében ott lakozik a szeretet,
ha sértés éri, megbocsájt nyomban.

A költő lapját bámulja bambán,
pennáját hegyezve, csak ül,
mint vak kotló a záptojásán,
s várja a múzsát rendületlenül.
A költő, amit nem tud, elhallgatja,
reméli, sosem lesz bölcs bagoly,
előtte gyűrt papírhalmaz, mint hangyaboly,
ám amit tud, azt asztalra rakja.
A költő, mint minden gyarló ember,
várja a fényesebb holnapot,
s nem bánja, mit adott, mit kapott,
álmait még kergeti, hátha megéri egyszer…

Álmodjunk

Álmodjunk arról, hogy szabadok
vagyunk,
madár-szívünkkel az égen
szárnyalunk
vagy arról, hogy akkor hallgatunk,
mikor mindenki ugat,
vagy hogy csúf időben
mi űzzük el a viharokat,
kezünkben tartjuk a napsugarat
vagy hogy csókjaink mindig éljenek,
de láthatatlanok legyenek,
álmodjunk tavaszt, éneket,
szelet, mely parancsoktól messze visz,
álmodjuk csak azt, hogy szeretlek,
s szeretsz,
hogy vállalunk mindent, ami lesz,
álmodjunk egyszer igazat
mi örökké megmarad…

Harangszó

Tudom, ne tagadd,
szíved dobbanását hallom,
mikor feléd megyek…
lelked kis harangja szól,
mi lényed templomába hív,
s a szentmisére sietek,
elkésni nem akarok!

Harangszó tölti be a
vörös naplementét,
szél karmolta éjek vaksötétjét
langymeleg esték,
csókdús ébrenlétét.

Éltetően zsong fejem
nem fáj most már sosem,
míg e kis harang szól
addig szeretlek, szívem!

Láncversek

Oly nehéz
Oly nehéz a nap sugarait
rács mögött csókolni

a sírhantok szomorúságával
oly nehéz galambszárnyat álmodni…

oly nehéz szerelmet s parancsszavat
egyszerre szenvedni….

Tánc
érezzük a szelek forgatagában,
miként szakadnak eddigi
rabságom rút csörtetői

öröm-áradatban felszabadulok,
a félelem mégis rám szakad:
netán, szemed máson megakad

Féltékenység
Nem mondom soha, hogy szavad
egyetlen hangja is
hamis,
de míg pillantásod
másra kanyarodik,
ahogy az enyém sosem tudna,
addig lelkem csak hadakozik…

A világűr énekel
csillag-hangok próbálkoznak
a pályák hanglétráin
nap-himnuszt faragnak,
én nap-hajadba szédülve
körül dalollak,
s a világűr gordonkázva
a végtelenbe árad:
a karmester te vagy.

Nézd a zászlónk
a holnap vára
hajnali napfényben ragyogva
vár,
de nézd, a zászlónk
ott lebeg már
a szilaj falakon,
ostromunk, dübörgő hadunk,
szívünk tiszta-titkos ereje
bátran, mindent eltipor

Hívás
a messzi tér előtt
időzök,
a harcsaszájú
tér előtt,
az űrhajósra gondolok,
ki a Holdról
az üres térből
a messzeségből
mennyire vágyta, s mondta:
ott az otthonod…

Rügyfakasztó
gondolataimból vad
szederinda lett
rügyfakasztó csókod
újra nemesítette
a gyümölcsöket

Mag és talaj
ha mag vagyok, s te
talaj, a boldogság: eső
szépséged a tűzre
olaj
lángom: vizet kereső

Érintő
előbb egy űr volt
később egy sokszögű
téridom,
sarkait naponként
tördeltük,
míg fénylő gömbbé
alakult,
s ma: vigyázó
érintő vagyunk

Összhang
Kiált az éj,
mindkettőnk hangján,
túl az Óperencián,
de ugyanazon a
frekvencián.

HOL VAGYTOK GELDOFOK?

A baka századokon át,
bal-jobbot gyakorol,
ha kell, vérét adja,
a vigyorgóért, aki neki
parancsol.

A földönfutók pedig, csak nézik
a vesztett romokat,
anyák keresik családjukat,
gyermekek anyjukat,
otthonukat!

Az ég tüzes, a lég hulláktól
bűzös...
a füst, több, mint egy kis
gallyrakás,
sír a kastély-törmelék,
siratja századok puzzle-emlékét,
a tékozlás, a mocskos rombolás,
a halottak temető-erdeje,
borzadalma, sikító fájdalma,
ember-mivoltunk gyalázata!

Vagy már nem is azok vagyunk?
Isten teremtményeit meggyaláztuk?
Csigák, giliszták lettünk,
jobb a föld alatt, mint
otthonunkban, mit
verejtékkel építettünk?

Igen, csigák, giliszták lettünk!
Fontosabb a nemünk,
fontosabb a pénzünk,
Hülyék előtt csúszunk
és szarvakat növesztünk!

Hol vagytok Geldofok,
békeharcosok,
hol vagytok, balga díjszavazók,
kik háborút akaróknak
díjat adtatok?
Várjátok, hogy mások fessenek
újabb Guernicákat, vagy Világpusztulást,
mely úgyis eltörli
a csodás műveket?

Hol vagytok, vészmadarak,
hol vannak láncaitok,
a síneknél hagytátok?
most tankok elé nincs hova
akasszátok?
Hol vannak festékeitek a falra,
műalkotásra,
vagy most épp fontos dolgotok akadt,
át kell festeni a padokat?
Most épp hol méritek
a füstöt,
mérgeket, sugárzásokat,
vagy épp foltozzátok az
ózonlyukakat?

Szerintem, rettegtek,
békeharcosok,
a baj, hogy egymástól...
Mert a baka tudja,
századokon át,
melyik a bal, melyik a jobb...
De ti nem tudjátok,
hova tartoztok!

Múlt és jövendő

Mi kell ahhoz, hogy szikra gyúljon.
Lángot, tüzet gyújtson, s megmaradjon,
Bölcs elméből egyszer kipattanjon,
Századokon át élénken lobogjon?

Mi kell ahhoz, hogy a magyar néven
szívünk elszoruljon,
ahhoz, hogy állva sírjunk, aztán
mindenki leboruljon,
hogy nemzetünk imájából
mindenki tanuljon,
és a józan ész győzzön e világon?

Jókedv kell, bőséggel telve,
hit a jövőbe, e csodás anyanyelvbe,
hit a múlt és jelen igaz hőseibe,
Nemzetünk nagyjai hazaszeretetébe.

Az ember nem érti, miért nem merünk
büszkék lenni!
Mikor annyi könny hullott e földre,
nincs már miért megbűnhődni!
Himnuszunk mindent ki fog bírni!

Varga H. Mária

Bemutatkozás

Magyarország legdélebbi részén születtem, a Viharsarok csodálatos városában, Békéscsabán. Kis kitérőkkel tértem vissza ide kedves szülővárosomba.
Az irodalom, főleg a versek, kicsi korom óta lenyűgöz, nem csoda, hiszen benne nőtem fel. A szüleim a maguk egyszerűségében éltek, emlékezetemben van a mai napig... amikor kevés idejük engedte, a könyvért nyúltak. Több mint két évtized telt el azóta, hogy először fogtam tollat, és próbáltam versbe foglalni a gondolataimat. 2006-ban adtam be versemet az első pályázatra. Az első siker itt dobbantotta meg szívemet, ami nagy lendületet adott, hogy máshol is próbálkozzam. Az eltelt idő alatt számtalan oklevél díszíti szobám falát, s inspirál a folytatásra.
Több irodalmi oldalon osztom meg verseimet, örömömre egyre gyarapodnak olvasóim létszáma. Verseimet nemzetközi oldalakon is megosztom, így írásaim eljutnak a világ minden tájára.
Verseimet Varga H. Mária néven publikálom.

Magyar tengerem

Alföldi rónaságba születtem,
fű-fa virág számtalan köröttem,
bódító virágillat szállt a magasba,
de én a tengert látni akartam.

Csodás magyar tenger a Balaton,
gondolatban ott ültem a mesés parton,
szelíd, lágy hullámai lábam mosták,
köröttem sirályok szárnyukat bontják.

Napsugár fürdőzik ég kék vizében,
hullámok csábos zúgása fülemben,
csillogó kristályhomok köröttem,
időnek múlását nem érzékelem.

Képzeletem szárnyal, mint sirály fölöttem,
horizonton túli világ tárul elébem,
ott az örök élet, a boldogság szigete,
hol a horizont találkozik földünkkel.

Boldogság madara

Mint pillangó, röpköd a fejemben,
múzsám mosolyog, biztat lelkesen,
ezeregy szó, cikázva szállnak felettem,
minden szót gyorsan papírra vetem.

Igazgatom, rendezgetem gyémánt sorokat,
gondolatom szabadon, bátran szárnyalhat,
lehetek hősszerelmes, bánatos leány,
fehéren-feketén írólapom oldalán.

Hófehér papíron álmaim valóra válnak,
mindezt köszönöm szigorú múzsámnak,
vezeti tollamat, írásra ösztönöz,
boldogság madara fejem felett röpköd.

Maradj velem

Boldog érzések repesztik szívemet,
papírra kívánkozó gondolatok,
"A legjobb költészetem te vagy!"
mindig ott vagy örvendő lelkemben.

Ha bánat, kétség gyötri éltemet,
"A legjobb költészetem te vagy!"
ki segít papírra vetni kétségem,
könnyeim záporát csendesíted.

Nap sugara ragyog, ha itt vagy velem,
sötét éj borul fájó lelkemre,
ha néha cserben hagysz, elcsatangolsz,
maradj velem, te vagy a költészetem.

Varázstollam

Varázstoll, mely ismeri minden titkomat,
szorgosan rója megszülető gondolataimat,
hajnal pírja vörösen ég hófehér papíron,
szirmát nyitogató vadvirágok tarkállón.

Sötét éjen a csillagok vidáman ragyognak,
a tarka írólapon örömtáncot járnak,
gyermekek kacagását oly boldogan írja,
bánatomat fehér papíron feketével rója.

Örökíró tollam, életem hűen kíséri,
társam, barátom életem végéig,
ha már nem jönnek gondolatok, szavak,
megpihenünk egy hófehér papír alatt.

Szenvedély köntöse

Hajnal pírja csiklandozza orcámat,
ébresztőt dalol reggeli fuvallat,
lustán fordulok szerelemdúlt ágyunkban,
ám egy illat megzavarja nyugalmam.

Mint tündértánc lebben felém, gomolyog,
ajtó résén ágyamig hozza az illatot,
frissen főt forró kávé női illattal,
ágyamból rögtön a kicsi konyhába csal.

Szenvedély köntöse még válladra simul,
ölelésre nyíló karod jöttömre tárul,
szerelem ízű forró kávéval vártál,
felém szálló illatfelhődbe burkoltál.

Fogaras szívében

Mint égnek kékje, zúdul a völgybe,
Fogarasi-havasok vízesése,
Balea tónak csodás víztükrében,
naphosszat gyönyörködik kékségében.

Havasok tengerszemének lágy ölében,
ring a menedékház kedélyesen,
messze látó piros kalapján,
táncol a huncut napsugár.

Csodás tóra néző ablakszemei,
víg játékát kacsintgatva figyelik,
part mellett, szürkére mosott kövek,
ablakszemeiben tükröződnek.

Vidám mókát, nem zavarja semmi,
nyugalom szigete, jó itt megpihenni,
messziről hallik vízesés csobogása,
a természetnek megannyi nagy csodája.

Földanyánk

Körbe ölel bennünket, mint szerető anya,
érzed ahogy füledbe dúdol selymes dallama?
Lágy szellővel, cirógató mesés dallamok,
hívó szavára a természetbe indulok.

Örökzöld fenyvesek kedvesen susognak,
madarak fölöttem vidáman dalolnak,
patak medrét Földanyánk irányítja,
zubogva folyik egy enyhe kanyarba.

Kertem virágai illatosan pompáznak,
köszönöm e csodát Földanyánknak,
mosolygó gyümölcsök magasról intenek,
hívogatón kacagva incselkednek.

Könnyeim zápora

Bánatos lelkem minden álomtalan éjjelen,
csillagok között keres téged szüntelen,
várok egy égi jelet, onnan fentről,
hogy gondolsz rám a csillagos égből,

Fájdalmam sóhajait hideg párnádba rejtem,
könnyeim zápora áztatja mellettem,
keservem panasza hagyja el a számat,
néma éjszakán szívemből kiálltnak.

Már nem érzem virágnak illatát,
nem dalolnak sok vidám pacsirták,
magányos lett nélküled rózsás kertem,
nagyon hiányzol szerető kedvesem.

Legszebb ajándék

Boldog gyermekkor, imádott iskola,
gondtalan életünk rövid szakasza,
első munkahely, kihívásokkal tele,
de vitt előre az élet szekere.

Bolondos ifjúság, szeretet barátok,
akikre még ma is örömmel gondolok,
életünk irányítása már okozott gondot,
de göröngyös utunkon voltak szép napok.

Első szerelem mindig felejthetetlen,
kalandok sorát, most felidézhetem,
szép emlékek sorakoznak előttem,
melyekre boldog szívvel emlékezem.

Fejemre nőtt gyermekek örömmel ölelnek,
legszebb ajándéka alkonyuló életemnek,
unokák kacagása édes dal fülemnek
értelme van, buktatókkal teli életemnek.

Ide születtél

Lelkemben különleges bizsergés,
különleges volt ez az érzés,
újra magam mellett éreztelek,
feltolultak a közös élmények.

Feltétel nélküli szeretet,
mely szívet-lelket melenget,
nem kell szó, magyarázat,
ismered minden titkomat.

Hatalmas, tartós kötelék,
barátom vagy, kiért küzdenék,
elveszíteni nem szeretnék,
te ide, szívembe születtél.

Vönöczki Ferencné, Gmeindl Margit

Bemutatkozás

1952-ben születtem Győrben. Gyermekéveimet Gönyűn töltöttem. Az irodalmat mindig is szerettem, az olvasás éltetett. Iskolás koromban is írogattam, de ezek eltűntek.
2010-ben kezdtem írni ismét. Verseimben megjelenik az élet, a fájdalom és a vidámság is. Próbaként pár versem beküldtem a Kisalföld című megyei lapba. Örömömre, mindet közölték. Ez további írásra ösztönzött. Azóta különböző antológiákban jelentek meg verseim, újabban novelláim. 2013-ban és 2016-ban magánkiadásban megjelent az „Életmorzsák" és a „Gyémántkönnyek" című verseskönyvem. Több pályázaton is részt vettem, hol kisebb, hol nagyobb sikerrel.
Két CD-m van a YouTube-on. Itt zenei aláfestéssel Mészáros Mihály színművész mondja el verseimet.
Mindig öröm számomra, ha írásaimmal megérintem az olvasóim szívét.

Megbolondulok

Gondjaim vannak, megint és megint.
Elmondom, hogy miért!
Egy kellemes meghívásnak eleget téve étteremben ebédeltem. Erdei gombás, vörösboros marhapörkölt volt, amit kiválasztottam, galuskával. Nem kellett sokat várni, hamarosan megjelent a pincér.
Legnagyobb meglepetésemre a pörkölt mellé nokedlit hoztak.
Mivel éhes voltam és vendéglátómat sem szerettem volna zavarba hozni, így nem szóltam.
Enni kezdtem és mit ad Isten a nokedli formájú galuskának, nokedli íze volt.

Most itt állok, vagy is ülök és töprengek. Nem a múlton, nem a jövőn, hanem azon mi a különbség a galuska és a nokedli között.
Mielőtt tudatlanságom miatt falba vertem volna a fejem, tükör elé álltam és a szemben álló nővel beszélgetni kezdtem. Már kezdtem elfogadni a magammal megvitatott tényt, hogy semmi különbség nincs a kettő között, de akkor a tükörből kajánul, rám vigyorgott a hozzám nagyon is hasonlító nő és röhögve kérdezte:

– Te tudod, hogy miért galuska a nokedli és miért nokedli a galuska?

Behúztam neki egyet, ököllel...na, azóta már nem csak a fejem, de a kezem is fáj!

Levél egy képzeletbeli barátnőnek.

Drága Laurám!
Tudom, meglepődsz, hogy annyi hallgatásba burkolódzó hónap után, újra írok neked.
Valahogy nem volt sem kedvem, sem hangulatom a sajnálatos események miatt. Ez a bezártság sem tett jót nem csak nekem, de azt hiszem senkinek sem.
Ám fordult a kocka. Kicsit szerencsésebb fordulatok jöttek a sok nehézség után.
Nem lehet, hogy sülthallá változzak. Így jutottál eszem és az a sok marhaság, amit közösen agyaltunk ki annakidején és bizony véghez is vittünk!
Ó, azok a nyári szünetek, mikor a gyümölcsösbe jártunk dolgozni!
Szoktál te erre emlékezni? Én egyre többször. (Talán öregszem?)
Nekem nagyon emlékezetes az, mikor egyik reggel lekéstük a traktort és gyalog indultunk a hat vagy nyolc kilométerre lévő gyümölcsösbe. Természetesen végig röhögcséltük az utat.
Emlékszel, hogy a dűlő út mellet volt egy pléhfeszület?
Én nagyon is emlékszem. Már csak azért is, mert a pogácsát, amit enni vittem, te madzagra kötözted, illetve a tornacipődből kiszedted a fűzőt és mikor kész volt a nagy mű, a Krisztus nyakába akasztottuk. Mivel én voltam az erősebb, a nyakamba ültél és így érted fel. A két másik lány, meg csak ült a fűben és hasukat fogták a röhögéstől. Mire kiértünk a gyümölcsöshöz, a többiek már éppen ebédszünetet tartottak. Egy falubeli bácsi

volt a pallér, megrökönyödve kérdezte, hogy hol a fészkes fenében jártunk és most mit keresünk ott? Én meg ártatlan képpel bezengtem, hogy dolgozni jöttünk!
Egy ideig szó nélkül nézett bennünket szúrós szemeivel, de végül azt mondta, hogy nekünk nincs szünet, irány cseresznyét szedni. Rendesek voltunk, mert meghálháltuk. Hatan szedtünk 10 ládával négy óra alatt.
Igaz kettőt úgy lopkodtunk össze a többiekéből.
Vagy az meg van még elrejtve az agyadban, mikor újságpapírba száraz szagos meggy levelet szedtünk és az volt a cigink? Az egyik gyerek meg letüdőzte és olyan rosszul lett, hogy le kellett fektetni és a ceglédi kanna tetejét teletöltöttük vízzel és azzal öntöttük képen?
Az igazság az, hogy kicsit szaggatott lett a levelem, mert, ahogy eszembe jutnak ezek az események, behunyom a szemem és szinte újra átélem. Bevallom férfiasan, (én férfiasan) ha valaki ilyenkor látna, hogy csukott a szemem, a hasam meg reng a nevetéstől, biztosan klinikai esetnek minősítene!
De veled mi van? Jól vagy? Mi van a gyerekekkel, az unokákkal? Bár amilyen távol élnek tőled, biztosan csak évente egyszer találkoztok. Vagy még annyiszor sem? Hisz két felnőtt és három gyerek utazása, még akkor is, ha ez repülővel történik, nem éppen leányálom. Ebben az évben biztosan nem mernek nekiindulni.
Szerencsére én és a családom, jól vagyunk. Voltak gondok, de hamar túljutottunk rajta. Azt hiszem nagyon belemelegedtem az írásba. Eszembe sem jutott, hogy jobb dolgod is lehet, mint az én litániámat olvasni. Ennek ellenére, ne feledkezz meg rólam!
Látod annyi idő után az első lépést megint én tettem meg.
Most elköszönök és kérlek szépen, hogy válaszolj! Ölellek!

Szekéren

Zita fáradtan dőlt le a kanapéra. Kimerítő nap volt mögötte. Próbált szunyókálni, de sehogy nem jött álom a szemére. Ezért arra gondolt, hogy olvas egy kicsit. A könyvespolcról találomra levett egy könyvet, aminek szép zöld volt a gerince. A zöld szín, nyugtató ezért, ha a könyv nem is, de legalább a színe megnyugtat – gondolta magában.
Meglepődött, mikor kinyitotta, mert csodás természetben készült fotókkal és a hozzájuk tartozó leírásokkal volt tele. Már nem is érezte annyira fáradtnak magát a sok érdekes, színes virág és cserje látványától.

Észre sem vette, hogy elaludt, csak azt érezte, Zsolt fogja a kezét és a selymes fűben az árvalányhaj közt sétálnak. Néha lehajolt, hogy jobban megnézhesse a fűben lapuló apró virágokat. Zsolt néha rá is szólt, hogy siessen, mert még vár rájuk a kocsikázás kint a pusztán. A szállásadójuk megígérte nekik, hogy elviszi őket és még uzsonnát is pakol, hogy élvezhessék a természet adta szépséget. Bár Geri bá, becsületes nevén Kovács Gergely nem értette, hogy az ilyen városi úri nép mit akar az Alföldön. De Zita és Zsolt kötötték az ebet a karóhoz, hogy ők mindenre kíváncsiak, ami itt ezen a vidéken látható.

Végre elindult velük a szekér. Zsolt kérésére, nagyon lassan haladtak, mert gyakran leugrott vagy ő, vagy Zita, hogy próbáljanak szöcskét fogni, vagy, ha valamilyen számukra ismeretlen „csodálatos" virágot láttak. Lassan lenyugodni készült a nap. Vörösre festette az égalját.
Ideje volt megenni, amit magukkal hoztak. Geri bát is kérték üljön le melléjük a leterített pokrócra. Amíg falatoztak, beszélgettek és elmondták, hogy nagyon szeretik Petőfit és szinte minden nap olvasnak tőle egy verset. Zita lassan már kívülről tudja a János vitézt. Azt is elmondták, hogy igazából akkor döntötték el, hogy pár napot egy pusztai vendégházban töltenek, mikor sokadszorra is elolvasták „A négyökrös szekér" című verset. Ők született pestiként el sem tudták képzelni, hogy milyen lehet szekéren menni egyik helyről a másikra.
Igaz ők most nem négyökrös, csak kétökrös szekérrel járták a pusztát, de Geri bá el sem tudja képzelni ez nekik milyen élmény.
Addig beszélgettek és falatozgatták a finom házi készítésű szalonnát, sonkát és a kemencében sült kenyeret, hogy rájuk esteledett. Így azután olyan csodás csillagos eget láttak, amit Pesten soha nem láthattak még. Hisz az ég fekete bársonyán, mint millió ékkő úgy ragyogtak felettük a csillagok. Hihetetlennek tartották ezt a látványt. Ha az öreg nem szól rájuk, hogy indulni kéne, mert itt a sötét az valóban koromsötét, még mindig az eget bámulták volna. Visszaültek a szekérre és lassan elindult velük a szekér a tanyára.

Zsolt átölelte Zita vállát és nevetve kérdezte, hogy nem választanak maguknak csillagot?

Zita nem tudott válaszolni, mert mintha a kocsi kátyúk közt zötykölődött volna. Először megijedt, mert nem tudta mi lesz, de a következő percben, felébredt, mert Zsolt megjött, felkapcsolta a villanyt és gyengéden megrázta az alvó Zitát.

Hajolj hozzám

Oly távol van közelséged
karolnálak, de el nem érlek.
Bús fejem hajtom hát feléd
szirmom vesztve borulnék eléd.

Tavasz hozott el hozzám téged,
én is neki köszönhetem, hogy élek.
Hajnali pírban színes lett a testem,
mint tiéd, mibe szerelmes lettem.

Ó szél segíts, hajlíts meg jobban,
szívem, szíved szerelméért dobban.
Múlnak a napok, s vele az élet,
ma még vagyok, holnap már nem élek.

S ha lehull majd rólunk a szirom
azt képzelem, hogy csókodat iszom.
Porrá válunk, és akkor egyek leszünk,
tavasszal új szerelemre ébredünk!

Parti fák

Víztükrében álmot látok,
magukat csodáló fákat.
Tükörképük tükörképem
elmerül az ég kékjében.
Állnak ott csodára várva,
vágynak a tavasz csókjára.
Hótól fagytól szabadulva
ágaikat égnek nyújtva.
Néhol sziget nádból, sásból,
amott tán híd, kidőlt fából.
Távolba nézek, merengek,
fent a felhők hová mennek?
Fák közt ürességg, és magány
mindenütt kérdés és talány.
Fák lelkébe senki se lát
nem tudni, melyik mire vágy.
Vágynak fénylő napsugárra,
tavaszi rügyfakadásra?
Tündérekről álmodoznak,
kiktől éjjel álmot lopnak?
Amíg ezen merengenek
tova szállnak a fellegek.
Lassan én is feleszmélek,
hangom eresztem a szélnek.
Kikiáltom, ami bánt,
nem válaszolnak a fák.
Lassan tompulnak a fények
élednek az új remények.

Zagyi G. Ilona

Bemutatkozás

1967.-ben születtem. Nógrád megyében, Csécsén élek.
Gyerekkorom óta szeretem az irodalmat, a verseket, amikhez hosszú évekig hűtlen voltam. 2013.-tól jegyzem a verseimet.
Tagja vagyok néhány alkotókörnek, jelen vagyok irodalmi magazinok, honlapok oldalain. Kilenc verses könyvem van, ezekből kettő mese és gyerekvers és az évek során több antológiában, is helyet kaptak verseim.
Alkotok, fejlődöm és tanulok, amíg élek.

Tűz van benne...

Nem megfestett kép, nincs is vásznon,
csak bennem élethű, s azt játszom,
hogy él... megérintem.
Tudom, hogy van s nincsen...
Valóságszerű elképzelés.
Kezemhez simul a szívverés,
mint szilaj a csendhez.
Út a végtelenhez.
Bármikor bármit készíthetek.
Fakóból csupa élénkeket,
szürkéből izgága színeket,
csendéletből ritmust, tetteket...
s engedem szabadon,
amikor akarom.

Hallod, hogy dorombol az idő?
Próbáltam. Nem szelídíthető.
Marad örök vadóc,
burjánzón csupa kóc...
masni rajta a gyerekkorom,
mi egyre kisebb... távolodom.
Átfésült képzelet,
s bennem a kisgyerek
kelti a napot. Fényt, merészet,
s az égre egy tengernyi kéket
ígér. Buta játék... igézet?
Mint az alkony, mikor sötét lesz.

Tűz van benne, mindig más...
kerettelen vágyódás.

Pillanatkép

Összeöltözött
a nyár a lánnyal,
vörös szirmával
bókol a rózsa.
Összevillanás
a táj a bájjal,
csábító hatás
a múzsa csókja.

Szabad percek

Elérni mindent, hiszem, hogy van esélyem!
Gyűröm, vasalom a hétköznapot.
Ünneplőt veszek, s ha feszengnék csipkében,
terepszínt húzok, bolondos kalapot.
Nem bánom, ha rikítón fűfoltos leszek,
ha a szél kócol, vagy épp bőrig ázom.
A van-nincs part menti lábnyomok hűtlenek,
mint mezítláb meglépett szabadságom.

Madarakat látok szárnyalni az égen,
csenddel vegyülnek leejtett hangjegyek.
Az idő engedi, hogy halljam, hogy nézzem...
talán ilyenkor egy kicsit szendereg.
Ennyi... magába szív, mi köröttem forog.
Bár maradhatnék a vihar szemében!
Kék nefelejcs lapul, hol a szívem dobog,
hervadó, szelíd muszáj-ing zsebében.

Szél-fújta kaland

Kalandor szél foltos-szürke,
szeszélyes színváltozat,
dühöngés a zöldeskéknél,
szelídből is válogat.
Dacol, vigad éjjel-nappal,
kalappal játszik az úton,
ha netán látod valahol,
„tudd, hogy az enyém volt" súgom.
Nem kapta tőlem,
nem kérte, lopta.
Talán majd egyszer
még visszahozza.
Lehet, társra vágyott, mulatni vitte,
ringatta, fürdette, játszottak tájfunt.
Hegy tetejére, naphoz repítette,
bokor alá dugta, amikor ráunt.
Szélcsendben valahol
tán bámul az égre,
hozzám hazavágyna,
egy új repülésbe.

Készül

Szabad a vágy és szabad az álom.
Az egyiket kergetem,
a másikat zárom.
Küszöbre ejtve felkínált, most van,
egy nyers anyagú vázlat,
csak még el ne rontsam.
Gondolat szerkeszt, ígér és tagad,
a „kell nekem, akarom”
még meztelen szavak.
Fél-kész szándék itt ül az ágyamon,
de egésszé mozdulok,
lelkemet ráadom.
Alkotok, bontok makacs igékkel,
míg „nem lehet” – en oldok
a „több kell!” igénnyel.

Az ajánlat

Vidám mosoly körül
repkedő hajfonat.
„Eladhatnád, bácsi,
nekem a szamarad!

Tudnék rá vigyázni,
kivinném a rétre,
gyönyörködnék benne,
amíg legelészne.

Ülhetnék a hátán
nemcsak egy-két körre,
messzire mehetnénk,
jobb, mint körbe-körbe.

Fizetségül adnék
köszönőszavakat!
Eladhatnád, bácsi,
nekem a szamarad!”

Lendület

Lezárt álomképek, ahol nincs kegyelem.
Amnesztia? Élek! Már megint szeretem.
Hajnalok ígérnek, lendület a bárcsak,
viharok kísérnek, velem nőnek árnyak.
Kérném az igazat, szerteszét hasadok,
elvesz és visszaad, hiszek és tagadok.
Szabadságom zálog, kiváltom magamért,
hogy egésszé váljak élhetőbb holnapért.

Üzenetváltás

Üzenet vár az asztalon,
pálcikafiú rajzlapon.
Grafitszívében: „Szeretlek!”
Szebbé tett nap, valaki vár!
Másik felem, pálcikapár.
Érzéssel ki is színezlek.

Van még itt hely, írni muszáj,
magányos a pálcikabáj,
rajzolt kezeid keresnek.
Pálcikalány a vázlaton,
„Én is téged!” a válaszom.
Tudjuk, hogy életre kelnek.

Légvárparti

Süpped a mezítláb ingatag talajon,
tarka szivárvány ül felhőtlen kacajon.
Pörög és forog az ég felé útközben,
színes titka villan gyerekszem-tükörben.
Mosolyog a sárga, hol a nap hunyorog,
rajtakapott szél szétkócol egy dallamot.
Magasra fel! Derűt szór lombok zöldjére,
tárt karok a világ sokszínűségére.
Röpke pillanat, hol a messze is közel,
csak kisgyerek... de mindent átér, átölel.

Szétkócolt

Valami ott maradt az én időmben
a már fénytelen keretek között.
Halk szavú bájoló, csendes lüktetés,
ma egy koldus, ki úrnak öltözött.

Szabadon engedem
a sok rongyos igét,
szétdobált nyűgjeim,
mint könnyű tollpihét...

... vonzom őket. Miért ragaszkodom?
Fáradt öltés vagyok. A múltat vonszolom.
Ma játszom!
A foszló szivárványt színeire bontom...
ma újat festek.
Újat, ha mondom.

A jólfésültséget snasszul szertekócolom,
öntelté csúfítok szelídet,
s mint egészből csipkézek, tépek, belőle
ragasztok szeplőket a szeplőtelenségre,
pacákat, foltokat a tiszta kékre.
Absztrakt formákat, amit magam sem értek.

Más nyelven tanulok.
Lesz argó, „hótziher”
zsargonnal tarkítok falakat.
Aztán majd hagyom... hagyom szétgurulni
a szemtelen szavakat...

Óperenciás

„Kapj el nagyi!” int és szalad,
utolérni nagy feladat.
Biceg, sántít, kínos jelek.
Kellenek a titok-cselek.
Ölbe veszem, babusgatom,
ünnep így a hétköznapom.
Lebontjuk a kérdéshegyet.
Szeretetem hány emelet?
Mindent látó, toronymagas,
hol a kék ég napsugaras.
Felhőn ülünk, lóg a lábunk,
mese-lifttel fel-le járunk.
Hemperegni csuda móka,
elvarázsol a ciróka!
Apró vagyok, és óriás.
Szerinte: Óperenciás.

Téli kép

Virrad... a fény útját keresi... élesen
átüt, szóródik a megtalált réseken,
s ahogy nyitom, felnyög az öreg spaletta.
Mint festett csendélet, a téli világom...
apró madár figyel a zúzmarás ágon.

A felkínált reggelt tán ő csalogatta,
az ablakomba tette, hogy észrevegyem.
Cserét ajánl... várja, hogy megvendégel

Pünkösdi harmónia

Szelíd galamb pihen a régi kereszten,
hosszú árnyékában térdepel a csend.
Imája pillanat, békésen, görnyedten
a szél adja hírül, mit Isten üzent.

Mert megbocsát a múlt,
irgalom létező!
Körülvesz a remény,
az örök ébredő!

Bólogató ágak, zöld ring széles ölben,
fények és árnyak életkedvvel festik.
Könnytől, mosolygástól nyílik már a völgyben,
duzzadó bimbók ígérete feslik.

Köszönetnyilvánítás:

A kötetet szeretettel ajánljuk:

Berkes László tagtársunknak,
aki a kötet grafikai munkáit készítette;
köszönjük szépen Berkes László!

Mindenkinek, aki megtisztelte azzal
ezt az Antológiát, hogy elküldte hozzá
az alkotásait.
Nélkülük ez az Antológia nem jöhetett
volna létre.

Impresszum

Szerkesztette: Hegedűs Gábor

Lektorálta: Minden résztvevő, a
saját, itt közölt alkotását
Az itt szereplő írások szerzői
jogvédettek!

Grafika: Berkes László

Megjelent: A/5 ív terjedelemben 413 oldalon

Hegedűs Gábor és 42 társa 2024

ISBN 978-615-82458-2-1